

remarcar que el treball amb ells estarà emmarcat dintre del Projecte Jove. Després es comenta que els joves no han de ser només consumidors de les activitats dels casals, sinó que han d'estar vinculats al projecte. Seguidament es descriu quins són els passos que ha de fer el coordinador per tal de constituir una assemblea dels GG de la zona, prèvia vista i contacte amb cada grup gestor. També es volen fer unes jornades d'aprofundiment; dient que cal una visió global de tota la ciutat. És diu, a més, que caldrà plantejar-se si l'animador que hi ha hagut fins ara representa al GG i aquest, sigui el que sigui, no ha d'estar contractat per l'Ajuntament, sino pel propi GG. Per aquest motiu sembla que calia que cada Casal es constituís en associació; això porta perills, doncs com sabem és una opció que es va intentar tirar endavant en l'altre mandat però es va desestimar. D'altra banda, es diu que caldria veure si associacions del teixit social existents voldrien entrar a la gestió dels casals. Es posa l'exemple d'altres països on funciona d'aquesta manera. Aquesta idea torna a ser nova i suposa la introducció d'un canvi de mentalitat en la funció del teixit social. En l'anterior mandat els tècnics estaven en contra d'aquesta opció.

L'altre apartat, és el que parla dels animadors. Per definir-los s'agafa el document d'Estructuració 1982-83 com a punt de referència en els que se'ls descriu com a tècnics. Sembla, segons les valoracions del document, que això no s'ha donat ja que els animadors estaven molt lligats als grups gestors i això els treia objectivitat. Lligar els animadors als Grups Gestors té l'inconvenient que la majoria no existeixen o són prou estables per considerar-se GG. Igualment s'esmenta la falta de formació dels animadors, encara que s'estiguin fent esforços en aquest sentit des de l'IMAE. Finalment, hi ha una acusació al Sarau per estar més preocupat per mantenir els llocs

de treball que per fer una valoració de la situació, que, d'altra banda, es reconeix que el propi Ajuntament tampoc ha fet. Respecte al Sarau una altra de les crítiques és el fet que no tingués competència; és a dir que fos l'única entitat, ha reduït la capacitat de treball dels animadors. S'afegeix que el canvi d'estructura en l'ampliació amb coordinadors del Departament ha estat viscuda mal pels animadors.

Després de l'anàlisi de la situació s'obtenen unes conclusions a seguir durant el curs següent. La primera es que, donat que hi ha realitats diferents en els casals, cal pensar en diverses formes de respondre des de l'Ajuntament. Es diu que hi ha dos tipus de casals; uns en els que els GG estan consolidats, i unes altres en els que cal treballar, donada la inexistència de grups prou estables per assumir la gestió de l'equipament. Aquest últim model suposa un contracte de prestació de serveis per la contractació d'un animador. El primer model que s'estableix és un concert entre l'Ajuntament i el GG. Aquest decideix qui serà l'animador i quin serà el seu sou, a partir d'una aportació mensual de l'Ajuntament al GG. La diferència entre els dos models és que, en el primer, la valoració de la feina de l'animador la fa el GG i en el segon la fa l'Ajuntament.

Seguidament, s'explica el model amb animador i sense el grup gestor constituït, ja que se suposa que és el que afecta més al departament. No es recomana la renovació directe del contracte del Sarau, donat que hi han altres col·lectius a la ciutat que els pot interessar el projecte. En l'anterior mandat es considerava que no hi havia cap col·lectiu a la ciutat que pogués assumir aquest encàrrec. Per la mateixa raó no es pot fer un contracte amb tots els casals, sinó que es farà casal per casal. No

es farà per adjudicació directe, per estimular la competència entre els animadors.

En aquest document, es comencen a introduir les idees de l'empresa dintre de l'Administració; conceptes com rendibilitat, competència, són reflexe de la introducció d'aquesta idea.

Programa 1984.

El programa segueix el mateix guió i estructura que la valoració anterior. Les diferències radiquen en les concrecions en temes determinats. Els punts ampliat són una proposta d'acord amb els Grups Gestors, el plec de condicions del concurs de casals (l'apartat que parla de l'animador), una proposta de suport tècnic als animadors i un projecte de subvencions d'activitats programades de casals.

En l'acord en els grups gestors els punts més destacats són: quines són les condicions necessàries perquè es consideri un grup de joves GG; entre elles està el vist i plau de l'Àrea i de l'animador, juntament amb l'estabilitat del grup. Els conceptes d'estabilitat introdueixen un canvi de mentalitat respecte els grups de joves. Abans no es tenien en compte les característiques dels grups, ara cal reunir uns requisits. Un cop constituït el grup, s'acorda en què es compromet aquest. Bàsicament el compromís passa per mantenir el casal i el seu funcionament. El primer punt parla de no deixar que el casal es privatitzi. Prèvia presentació de la programació trimestralment, l'Àrea donara unes subvencions pel funcionament. A més es

compromet al manteniment del local, a donar diners després de la negociació trimestral del programa d'activitats, tant per aquestes com per pagar l'animador. També es compromet a facilitar la formació i reciclatge del GG.

Respecte al plec de condicions de l'animador, hi havia d'haver un document adjunt, al qual jo no he tingut accés, sobre altres punts, ja que en l'escrit que dispo aquest apartat està tatxat i posa "veure document adjunt". Del que es dedueix del document tatxat, sembla que s'explica quines són les condicions de contractació dels animadors; se cita el contracte de vint hores setmanals i el compromís de dur a terme les programacions de les activitats. Tot això, partint de la base de què no hi ha GG consolidat, i que el treball bàsic és consolidar-lo.

En l'apartat d'una proposta de suport tècnic als animadors es descriu la necessitat d'assistir als cursos de l'IMAE, assenyalant com a important un curs de 600 hores. Després es parla de la comunicació garantida pels coordinadors de zona i, finalment, de la supervisió com una de les coses que el departament ofereix als animadors. Dintre d'aquest apartat es diu que tot això converteix l'animador en un agent de prevenció de la marginació i la delinqüència, ja que l'animador no la pot assumir aquesta feina tot sol i que tampoc pot ser assumida des del Departament de Casals, sinó que requereix la intervenció de tots els serveis de l'Àrea de Joventut relacionats amb aquest tema. Aquesta idea és nova; no es donava en el mandat anterior.

Un altre punt del document és el projecte de subvencions de les activitats

programades als Casals de Joves. En la documentació no queda clar si aquest projecte afecta només als casals amb animador o als que tenen GG com a portador del projecte. D'entrada semblaria lògic que fos només pels casals gestionats amb GG, ja en els altres dintre del plec de condicions ja hi ha els diners per les activitats. En el document es parla de no eludir la responsabilitat de l'Ajuntament en la subvenció de les activitats i s'explica quin era el funcionament que se seguia fins al moment. La quantitat de diners que es passava als animadors dels casals era d'un milió trimestral, la proposta que es fa és reduir-ho a cent-cinquanta mil pessetes. Es justifica per la falta de control dels diners que hi havia anteriorment. De tota manera la quantitat és lliurada pervia proposta de les activitats pel trimestre i presvia justificació del trimestre anterior.

Per últim, es fa un llistat dels casals anotant en quin tipus es posa cadascun d'ells.

La majoria, vint-i-dos, estan en el tipus de contracte de prestació de serveis exceptuant sis dels casals. Aquests són Carmel, Sagrera, Bon Pastor, Poble Nou, Sant Andreu i Guinardó. Es parla d'un casal d'actuació especial que és el de la Perona.

En un altre document, "Projecte per al futur inviable el 1984", s'expliquen els models anteriors destacant els dos tipus de casal que s'havien definit. Després s'anota quines són les raons per les que el segon model, on el grup gestor tira endavant el casal: no és possible. S'exposa la impossibilitat de trobar un model jurídic per aquest procediment. El model més lògic semblaria que el GG es convertís en una associació;

per això sembla que s'ha de privatitzar ja que no hi ha forma legal de demostrar que és l'únic que pot assumir aquesta gestió; fet necessari per fer-li una cessió. D'altra banda, sembla que, si el que es volés donar els Casals de Joves a entitats juvenils el més lògic seria cedir-los a les ja existents. Les propostes de sortida del conflicte són: una, la de fer amb aquests casals el mateix que amb els de gestió directa de l'Ajuntament, i l'altra la de "fer encara un esforç d'imaginació per trobar un desllorigador al "forat" jurídic en el que ens trobem, sense renunciar a l'objectiu que s'ha formulat des de l'inici de què els Casals de Joves són equipaments públics gestionats pels propis joves usuaris." (pàg 4).

Després es fa una explicació més teòrica de perquè els GG no poden assumir la gestió dels casals. En ella es torna a parlar de com les funcions de l'Administració són la d'oferir serveis a tots els joves i no només a uns quants. És per això que no té sentit que els grups gestors es juntin i fagin una federació, ja que els que haurien de fer es pensar en tots els joves dels barris. Aquí torna a apareixar la idea de "per a tots", de la racionalitat de l'Estat. En aquest moment no només aplicada al Casal sinó a tota la població d'un barri. Amb aquesta idea es fa impossible que ningú fora de l'Administració pugui fer serveis per a la població; és l'Administració l'única que pot prestar aquests serveis. Per tant, la solució que es dona com a possible és que el Consell de la Joventut assumeixi el projecte, ja que ell és l'interlocutor dels joves. La solució al conflicte passa per trobar una altra entitat que tingui la mateixa estructura que l'Administració i que s'assembli a ella per fer la gestió dels Casals.

El document fa una proposta global en la que s'explica com lligar els GG dels

Casals de Joves al Consell de la Joventut, sent aquest qui els reconegui jurídicament; és a dir, pel que sembla, que estiguin dintre del Consell amb un organisme que els lligui com podria ser la COCAJOBA. En certa manera serien els consells dels districtes els que assumirien la gestió dels casals. Es comenta el positiu que seria això ja que així es lliguen dues realitats, la del moviment institucionalitzat i la dels grups de joves "no normatius". En l'última pàgina hi ha un dibuix de l'organigrama que tindria la proposat. Abaix de tot estan els casals, sobre els grups gestors, més amunt, reunint a cada grup de tres GG, hi ha un Consell de Joventut del Districte (CJD); tot depent del Consell de la Joventut. Se suposa que tot això depén del Districte i aquest del Departament de Casals de Joves.

En un document, cronologicament següent, anomenat "Proposta d'implicació dels casals de joves en el desenvolupament dels Projectes Joves de la ciutat de Barcelona" Març 1984, s'explica quin ha de ser el paper dels casals en el PJ. Es diu que han de participar en un mini projecte de Casals de joves, que no s'ha de limitar als joves dels casals sinó que caldria que inclogués tots els joves de la ciutat. La proposta concreta es que cal fer que la discussió passi pels GG dels casals i que estaria bé que després es fes un debat també amb els animadors. Si aquest debat es va portar a la pràctica no va tenir ressò dintre del món dels Casals.

També hi ha un "Guió per a la discussió" amb data de març, que segurament era per a discutir amb els polítics les possibles formes del projecte. Els punts del guió són: els animadors, i tres maneres de contractar-los; els GG, en el que se citen les possibilitats de gestió del document anterior; la descentralització, i els Consells

de la Joventut dels Districtes; Com a últim apartat, de desafiaments i s'esmenten els següents. Com els casals de joves es un oferta realitat de barri, formulació d'un projecte global d'animació, implicació dels C.J.B. als casals, concreció de la consulta PJ als casals.

L'"Informe al detall sobre la situació dels casals de joves de Barcelona", d'abril 1984, es fa un explicació de la situació de cada casal tal i com està funcionat. Aquest es dividit per zones de la ciutat i cadascun dels coordinadors fa una descripció de cada casal. Es constata que en molts dels barris els joves participants en els casals són molt joves.

En aquest any es convoca el primer concurs públic de Casals de Joves al que es poden presentar totes les entitats de la ciutat. En les característiques dels plecs de condicions es posa una dedicació de les jornades de l'animador a vint hores setmanals. Només hi ha dos casals en els que els animadors es tinguin a quaranta hores. El plec no inclo seguretat social dels animadors. El període de contractació és per un any.

Valoració curs 1983-1984. Críteris d'actuació.

La valoració està feta en el més de juliol i és una ampliació de documents anteriors. La idea principal que s'introdueix com a nova és que els Casals de Joves han de ser per a tots els joves; quan en la realitat nomes es per a uns quants. La part de població que assisteix als casals segons el document és un sector problemàtic, "en

els que es donen tots els factors propis de tots els processos de marginació social dels que són víctimes els joves en general" (pàg 1). Aquesta idea és la que dóna la possibilitat de fer la intervenció directe des de l'Ajuntament. En certa manera sembla que després de l'informe sobre els casals es decideix que els joves majoritàriament estan en processos de marginació ja que anteriorment es veia la possibilitat que els propis joves a través dels GG poguessin gestionar els casals. Tenint en compte, a més, que les que no ho podien fer no tenia res a veure amb la incapacitat dels joves sinó amb la impossibilitat de trobar una manera legal de fer-ho possible. Per aquest document sembla que la justificació de què tots els casals de joves passin a ser de gestió directe està relacionat amb la incapacitat dels joves ja que estan immersos en fenòmens de marginació; en canvi en documents anteriors es deia que era una incapacitat de la pròpia administració.

En certa manera, en aquest període es fa un intent de trobar una fórmula legal perquè els propis joves gestionin els casals, tal i com es va fer en l'altre però es torna a topar amb la racionalitat de l'Estat en forma de processos administratius que no ho permeten.

Curs 84-85.

El document "Casals de joves de Barcelona. Criteris pel programa de treball curs 84-85", juliol 1984. És un programa que repeteix parts de la valoració del curs 83-84. L'únic apartat nou que apareix és el de les condicions infraestructurals que han

de tenir els casals. Un dels requisits és que ha de tenir un espai mínim de 200 metres quadrats. En un llistat dels casals anterior es posava els metres quadrats que tenien els casals i només n'hi havia un que reunís aquestes característiques. L'espai dels casals serà l'element usat en el següent mandat per justificar el tancament dels casals. També en el document es descriuen quins són els espais que ha de tenir un casal i quin es el material necessari mínim per el seu funcionament.

A partir d'aquest document hi ha una proposta de l'Àrea per a millorar la coordinació en l'animació de joves des dels Centres Cívics en els que hi ha casals de joves. En aquest document es reconeix la falta de coordinació entre l'Àrea de Joventut i la Direcció de Centres Cívics; és per aquest motiu que s'elabora. Aquest és un llistat de recomanacions per als animadors de com han de fer les activitats dintre del Centre Cívic. La idea principal és que no s'ha de tenir l'espai tancat només pels joves sinó que cal col·laborar i participar en la dinàmica i en el pressupost del Centre com els altres participants, encara que es depengui de l'Àrea de Joventut. Aquest document podria ser el primer escrit per a la configuració dels que serien posteriorment els Projectes de Dinamització als barris.

Seguidament el document té un altre apartat "Animació socio-cultural per a joves i marc de treball", en el que es parla d'un pla d'actuació per les zones. En l'explicació del que és un pla d'actuació en les zones es descriu com fer un pla de treball que abasti tots els professionals que treballen en joventut en el territori i com els casals s'inscriuen com un element més d'aquest pla. Aquest guió per a la realització d'un pla d'actuació és la descripció del que després es farà a nivell de zona

en la descentralització i el treball compactat.

Per últim, hi ha un curs de reciclatge per animadors de casals de joves.

La primera part del document és la mateixa definició que es dona en les altres sobre la situació dels casals, després hi trobem "Criteris per a la definició de la funció social dels casals de joves". Els canvis que introduïx aquest document en el projecte de casals són que els casals han de ser equipaments que ha d'estar al servei dels plans globals de les zones en les que s'ubiquin. Per tant, no tenen un paper determinat per la seva existència com passava fins ara. En aquesta afirmació hi ha un canvi de mentalitat respecte la concepció dels Casals i dels treballs des de l'Administració, ja que es passa d'oferir uns servis a fer uns plans d'intervenció sobre el territori. Per tant, es deixa en mans de les persones que facin els plans, -tots els professionals de la zona-, decidir perquè serviran els Casals. Es diu que l'objectiu que hi havia d'un casals de joves a cada barri esdevé "a arribar a la formació d'un pla d'actuació per els joves de cada un dels barris de Barcelona, essent els casals de joves la conseqüència de la posada en pràctica d'aquests plans". De tota manera es diu que hi ha una sèrie de criteris, fruit de l'experiència de treball d'anys anteriors que cal tenir en compte. Els que segueixen són, en la seva majoria, els que es faran servir per a definir els casals de joves en el llibre publicat per l'Àrea de Joventut. Els Casals de Joves són espais públics en els que es potencia un temps lliure positiu dels seus potencials usuaris. El document comenta la possibilitat que a partir d'ell s'estructuri una política de prevenció dels processos de marginació que afecten als joves. Seguidament es donen uns criteris per viure el lleure d'una manera positiva

dels casals, aquests passen per fomentar les relacions humanes plurals perquè els casals siguin una escola de convivència. Els casals han de fomentar l'associacionisme juvenil ajudant a les entitats a crear el Consell de la Joventut de Districte, Els Casals de Joves han d'arribar a ser un punt de referència de la política juvenil i no només de les impulsades des de l'Administració. També són un lloc idoni per a la detecció de problemàtiques socials que requereixen un abordatge tècnic. En un altre punt, es parla de les característiques que ha de tenir un casal de joves quan es troba en un Centre Civic. La idea bàsica és que l'espai del casal ha d'estar rendibilitzat a tots hores.

A continuació, en el document es fa una proposta de funcionament. S'explica que ja que, es comença el curs despés d'un concurs públic de casals i els animadors són nous, hi ha més perspectives de funcionar bé. També es comenta els diferents nivells de coordinació entre els animadors: el de territori en la constitució dels equips de treball multiprofessionals, i el de ciutat des de l'IMAE. En la programació mensual de les activitats això es convertirà en la programació de les activitats dels joves d'aquella zona. Donada la quantitat de funcions que haurà d'assumir un casal de joves a partir d'aquest moment, es planteja la necessitat de la figura d'un gerent que tingui un contracte de funcionari; ha d'ocuparse de fer la gestió dels recursos municipals. El document comenta que cal resituar el GG. Cal que aquests participin en el procés dels casals i que les associacions juvenils de la zona s'impliquin en el procés. Per últim es parla de la conveniència d'elaborar un pla informàtic per portar el control dels casals de joves, ja que en l'actualitat no es disposa de dades per avaluar la rendibilitat dels casals.

Hi ha un document que no té data però que correspon al borrador del que serà després el llibre de casals. En el llibre es parla del borrador en l'estiu de 1985.

En aquesta època fou quan s'escribí el primer document base del que després serà el llibre "Els casals de joves de Barcelona. Conclusions i propostes a partir d'una experiència de sis anys (1980-1985). Desembre 1986. "En ell es defineix què són els casals de joves i quins els seus objectius. A partir d'aquest s'estructura tota la política posterior dels casals. També es redefineix quina és la funció dels casals, i des d'aquesta definició s'avaluaran els resultats dels casals. És a dir, com si anteriorment no hi hagués hagut cap altre tipus d'objectius i sempre s'hagués pensat que els casals havien de ser el que diu aquest document.

La definició de casals és la següent "Un Casal de Joves és un equipament estable, emmarcat en un territori concret (barri o districte) des del qual s'ofereix un servei permanent de caràcter públic, l'objectiu del qual és assajar a partir del temps lliure dels joves mecanismes de participació, solidaritat i organització de serveis en la comunitat que millorin la qualitat de vida alhora que facilitin la transició a la societat adulta. Els casals de joves poden ser també un punt de referència de la política juvenil de la zona i, per tant, poden constituir bons instruments per tractar temes com l'atur".

La diferència entre les definicions anteriors és la idea de barri o de districte com a àmbit d'acció del casal de joves. Apareix la idea d'equipament estable; fins aquest moment havia estat solament equipament. Això suposa que poden haver altres tipus d'intervencions que no siguin estables o que no tinguin aquesta característica. L'altre element important és que els casals poden ser en certa manera un punt de referència de la política juvenil. L'actuació de l'Administració passa pels casals; idea que fins al moment no havia aparegut. En el mandat anterior es parlava del treball des dels casals com un punt més des d'on intervenia l'Àrea de Joventut, i, en concret, enfocat cap als joves no associats. Un altre dels elements de la definició és la introducció dels temes de l'atur i el paper que els casals poden tenir dintre d'aquest tema. Segurament és, en aquest moment, quan l'atur s'evidencia més ja que es en tot el procés l'únic moment en que apareix dintre de la definició, posteriorment hi ha plans des de la pròpia Àrea al marge dels casals.

En el document, a continuació se citen quins són els objectius dels casals. Abans d'enumerar-los, hi ha una explicació del que han de fer els casals. Es diu que han de potenciar un temps lliure positiu, per tal de prevenir els processos de marginació.

El primer dels objectius és potenciar la dinamització d'un barri, seguit de fomentar la participació juvenil, oferir recursos, fomentar les relacions humanes plurals, i afavorir l'associacionisme juvenil mitjançant els Consells de la Joventut dels Districtes.

En l'apartat de les consideracions sobre els casals es diu que perquè tot això sigui possible cal que es doti els casals de joves d'infraestructura. Igualment es comenta que el casal no és una associació més del barri i que cal que estigui rendibilitzat totes les hores del dia.

Es destaca, també quins són els àmbits dels casal: espai de trobada, àmbit d'informació, de recursos i de les activitats.

La paradoxa més gran és que s'està parlant de fomentar l'associacionisme i la participació i el tipus d'accions que es porten a terme estan més relacionades amb oferir uns recursos als quals la gent i accedeix de forma més o menys individual que no pas en mesures per l'estructuració de grups. Sembla una contradicció voler fer associacions i al mateix temps estar en l'acció; el que es treballa és oferir coses per fer servir.

El punt següent del document és la Barcelona descentralitzada: un nou escenari on "la descentralització és un objectiu funcional: ha de servir per multiplicar l'eficàcia dels serveis municipals. En aquesta afirmació està implícita la concepció de l'Administració com una empresa, parlant en conceptes d'eficàcia. També s'apunta que la descentralització ha de servir per a desenvolupar la comunicació i la cooperació entre els Ajuntaments i els ciutadants.

En un altre apartat es parla dels Casals de Joves i de la política de Serveis Personals. És parla de la planificació que faran els districtes des d'una perspectiva

globalitzadora des del territori i l'eina de treball són els equips multidisciplinats.

Després s'explica com es fa un projecte de Casals de joves. El canvi més important en el plantejament és que per fer-lo es parteix d'una radiografia de la realitat dels districtes i després dels criteris bàsics de la política de joves. Aquests dos factors se citen com a condicionants pervis a la intervenció. Seguidament es parla de la demanda social com un dels factors que pot influir en el fer un projecte d'un casals de joves. Però se citen els dos inconvenients de falta d'objectivitat de la demanda. En certa manera, aquest és un canvi de criteri en la construcció dels casals, ja que fins ara, que els grups de joves demanessin els casals era, juntament amb el disposar d'espais un dels criteris per constituir-los. Aquest canvi de mentalitat afavoreix les demandes de l'Administració per sobre de que volen els ciutadans.

Més endavant es parla del funcionament i de com crear mecanismes de participació i gestió. En ell se cita el Consell Gestor de casals com l'òrgan bàsic per al seu funcionament. Aquest es composta per participants dels casals, de l'administració, i del Consell de la Joventut dels Districtes i/o entitats del barri. En aquest apartat es constata la introducció de les entitats dels barri dintre dels òrgans dels casals.

També es comenten les necessitats infraestructurals dels casals. Se citen tots els espais indispensables per al funcionament. El punt següent exposa els mecanismes d'avaluació permanent dels casals on cal partir d'uns objectius clars per poder avaluar els casals.

En el punt dedicat a les associacions gestores de casals de joves, es diu que l'opció de l'Administració són les contractes de prestació de serveis ja que "creiem que possibilita la participació de núclis ciutadans en projectes conjunts amb l'Administració la qual cosa valorarem molt positivament." Només dos anys abans s'estava dient que calia que els propis joves fossin els protagonistes de la gestió de Casals de Joves i que, només en aquells casos en els que no es pogués constituir un grup de joves per què gestionés el casal, es faria la gestió directe. Es diu que la duració del contracte serà de dos anys, demanant també que les associacions que es presentin al concurs puguin fer front a les irregularitats en els pagaments, ja que l'Administració té uns mecanismes que dificulten el pagament amb regularitat. En aquest mateix apartat s'esmenten les funcions dels animadors. Aquestes serien les mateixes que apareixen en altres documents del període. Citant les característiques de l'animador es diu que ha de tenir una distància afectiva respecte els usuaris, aconsellant que no sigui del mateix barri. Aquesta manera de fer és totalment nova ja que en el mandat anterior es va procurar que els joves sorgissin dels propis grups gestors i, per tant, estaven vinculats al barri.

En l'últim punt del document titular "Sistemes de finançament dels casals de joves". Es diu que es poden buscar altres fonts de finançament a part dels del propi ajuntament, i cal que la gestió sigui eficaç. També es comenta la participació dels joves en la gestió econòmica com una de les coses que cal que passin en el casal. Una de les possibles maneres de finançar les activitats és que aquestes s'autofinancin.

En aquest curs es fa la descentralització de l'Àrea de Joventut. S'amplia el nombre de coordinadors a un per Districte i aquests passen a treballar a les seus d'aquests tenint reunions de coordinació periòdiques a l'Àrea. A la llarga aquestes reunions es deixen de fer, i els coordinadors passen a dependre directament de les estructures dels Districtes. El decret de descentralització té data de juny de 1986.

En aquest curs, en l'any 1986, es fa un nou concurs de Casals de Joves. En ell hi ha, per primera vegada, pressupostat la seguretat social dels animadors i el període d'ajudicació és de dos anys.

En aquest curs s'edita el llibre de casals de joves de l'Ajuntament de Barcelona amb algunes variants respecte al borrador original. Els canvis en el departament porten a la incorporació de presones noves i a canvis de plantejament.

En el capítol "Consolidació d'un projecte. Criteris per a configurar el futur immediat", es dona una definició sobre els casals que es gairebé la mateixa la del borrador, però s'introdueixen alguns canvis. Els casals es defineixen com: "Un casal és un equipament estable emmarcat en un territori concret (barri o districte) des del qual hom ofereix un servei permanent de caràcter públic, l'objectiu del qual és possibilitar alternatives per als joves a patir del temps lliure i ser punt de referència de la política juvenil d'una zona".

A continuació anotem els canvis en la definició del què són els casals de joves.

No es parla de temes de participació i solidaritat, sinó que es mostra que l'objectiu es facilitar alternatives per als joves. Es continua mantenint que això es farà a partir del temps lliure, però aquest passa a segon pla en la definició.

Tampoc no es parla de seveis per a la comunitat que millorin la qualitat de vida alhora que facilitin la transició a la vida adulta. En la definició sembla que, això ja no és tan important.

No es parla sobre l'atur ni sobre l'ajut que els casals poden aportar a aquest tema.

En certa manera s'han extret del text tots els temes relacionats amb el fet social, deixant un escrit més elaborat en l'aspecte tècnic. No es parla de solidaritat, ni de millorar la qualitat de vida de la comunitat, ni de fer passos a la vida adulta. Tots els temes que tenen més relació amb allò social amb la comunitat. La definició és més escèptica en el sentit d'oferir una cosa per la gent més neutre. Si abans com a mínim en la definició hi havia la idea d'allò social, ara desapareix.

En quant als objectius, no hi ha l'explicació del lleure positiu que hi havia en l'altre document, sinó que es passa directament a mencionar els objectius. Aquests són els mateixos i en el mateix ordre, però se'n afegeix un al final on es diu que un casal de joves ha d'incidir en la prevenció i la promoció de la salut.

Els altres punts del document són bàsicament iguals. Hi ha una diferència en la constitució del Consell Gestor dels casals en què, a més dels participants que hi havia en l'altre document, s'hi afegeix la figura de l'animador com a component d'una entitat gestora.

Altres capítols del llibre comenten el primer dels casals de joves en la Barcelona del Projecte Jove; el segon, Barcelona descentralitzada un nou escenari, els casals de joves des d'una perspectiva històrica.

Curs 86-87

En aquest curs el treball del Departament de Casals, canvia l'estructura ja que es posa sota el mateix cap els casals infantils i els de joves. Els intents de no perdre el protagonisme per part de l'Àrea passen per l'elaboració d'unes fitxes de seguiment per tenir un control dels casals. Aquestes no s'arriben a fer servir; cada Districte desenvolupa la seva manera de funcionar i d'avaluar i són poc receptius al què vingui de les àrees centrals.

En aquest document es diu que es disposa de trenta casals a la ciutat, i que són elements bàsics dintre de la política juvenil. Es defineixen quines són les funcions dels casals exposant que són per fomentar unes relacions humanes plurals, ser un espai de trobada i activitat, afavorir l'associacionisme juvenil, ser un punt de referència de la política juvenil, esdevenir un espai idoni per a la detecció de problemàtiques socials. Els objectius que han desaparegut, amb relació al primer document, són el de la dinamització del barri i el de fomentar la participació i,

respecte el segon, el de promoció de la salut. També desapareix el d'oferir recursos, i és substituït pel de ser un espai de trobada i activitat. Cada vegada més es treuen els punts relacionats amb els grups.

Seguidament, hi ha un llistat dels casals, i després se citen les actuacions previstes per aquests curss: assessorament, suport tècnic i recursos als districtes, control amb les dades generals que es recullen de les fitxes de seguiment, elaboració d'un document marc i reglamentació. En aquest punt es parla de garantir la coherència del programa de casals; es fa un calendari per l'elaboració dels documents marcs, sent en el mes d'abril l'elaboració dels documents de casals de joves. L'altre punt és el d'estudis; seguit del de taules de reflexió, reciclatge d'animadors, programes pilot, activitats conjuntes, jornades de casals de joves, relacions exteriors, i publicacions. Tots aquests punts són fruit de la descentralització de l'Àrea ja que la coordinació i seguiment dels casals correspon als districtes.

7.2.2. LLISTAT DELS CASALS DE JOVES

1982	1983	1984	1985
SARRIÀ	X	X	X
SANTS-HOSTAFRANCS	X	X	X
GRÀCIA			
TRINITAT NOVA	X	X	X
BON PASTOR	X	X	X
SANT MARTÍ DE PROVENÇALS	X	X	X
HORTA	X	X	X
TORRELOBETA	X	X	X
GUINEUETA			
CIUTAT MERIDIANA	X	X	X
SANT GERVASI	X	X	X
ROQUETES	X	X	X
SANT ANDREU	X	X	X
CARMEL	X	X	X
BESOS	X	X	X
PROSPERITAT	X	X	X
MARAGALL			
TRANSFORMADOR	X	X	X
RAVAL	X	X	X
EIXAMPLE	X	X	X
CANYELLES			
VALL D'HEBRÓ			
SAGRERA	X	X	X
POBLE NOU			
SAGRADA FAMÍLIA			
ZONA FRANCA	X	X	X

1985	1986	1987
SARRIÀ	X	X
SANTS- HOSTAFRANCS	X	X
GRÀCIA		
TRINITAT NOVA	X	X
BON PASTOR	X	X
SANT MARTÍ DE PROVENÇALS	X	X
HORTA	X	X
TORRELOBETA		X
GUINEUETA		X
CIUTAT MERIDIANA		X
SANT GERVASI		X
ROQUETES		X
SANT ANDREU		X
CARMEL		X
BESÓS		X
PROSPERITAT		X
MARAGALL		X
TRANSFORMADOR		
RAVAL		
EIXAMPLE		
CANYELLES		
VALL D'HEBRÓ		
SAGRERA		
POBLE NOU		
SAGRADA FAMÍLIA		
ZONA FRANCA		

7.3. ANÀLISI DEL DISCURS PARLAT.

7.3.1. OPINIONS DE TÈCNICS I POLÍTICS.

Situació inicial.

Passades les primeres eleccions Convergència denuncia a la premsa una suposada malversació de fons que n'havia efectuat en els primers temps l'Àrea de Joventut. Aquesta denuncia portà les comptes de l'Àrea al Tribunal de Comptes. La resolució va mostrar que no hi havia errors. Els tècnics i polítics ens explicaren aquest fet en les entrevistes.

JOSEP 7:

E: EL JO RECORDO, EL QUE PASSA QUE NO RECORDO NI QUAN NI COM PERQUÉ JO ESTAVA PER ALLÀ QUAN VA SORTIR A LA PREMSA QUE CONVERGÈNCIA VA DENUNCIAR A L'ÀREA, EL COMES NO? COM CREUS QUE VA INFLUÏR AIXÒ, SI VA INFLUÏR EN ALGÚ O NO?

J: Això va ser al 83.

E: AIXÒ VA SER AL 83. LES ELECCIONS SÓN AL 79, AL 83 TORNEN HA HAVER ELECCIONS UNA ALTRA VEGADA. VA SER PER LES ELECCIONS?

J: Després de les eleccions. Al voltants de Nadal, home això penso que és el teló definitiu perquè l'Àrea passi a la seva formalització administrativa més estricta, aquest és l'element definitiu a on una certa manca de rigor administratiu va ser, va ser allò presentada com a malversació de fons i jo penso que va ser una jugada que li va sortir malament al Tribunal de Comptes va desestimar al final, la la la l'únic que es va veure va ser un advertiment a que fossin més rigurosos en tot el tema del procediment i la tramitació administrativa, cosa que ya havíem començat a fer des de finals del 82, principis del 83, quan vam tenir efectius humans allò per poguer-ho fer, perquè les acusacions que ens fan són dels anys 80-81 curiosament quan ??? era Tinent Alcalde d'Hisenda i que seguia allò els procediments administratius, va ser jo penso bueno un desllís important d'aquest senyor, (.....)

Ara a partir d'aquell moment si que realment ya s'estava formalitzant i els procediment administratius estaven allò bastant, bastant més formalitzats no? la prova és que els anys 83 i finals del 82 no hi ha res que es pugui agafar més que hi ha una ??? malevolència que surt de forçar la situació de dir que una adjudicació havia estat feta, quan ya s'havia començat a treballar dos dies abans de la publicació del decret, bueno, habitual quan l'adjudicació està feta queda només la comunicació final que és la que, que després ho vam fer bé eh! en aquell moment no li donàvem major importància, a partir d'aquell moment penso el que no recordo és el moment on es trenca la primera associació d'animadors, i es passa a haver diferents associacions d'animadors.....

En certa manera, totes les possibilitats de fer les coses d'un altra forma s'acaben, ja que al rebre la denúncia encara calia seguir més rigurosament els processos administratius. Si se segueixen es poden tenir problemes.

Canvi de plantejament: relectura de la realitat.

El fet anteriorment explicat és un dels factors que ajuda a que s'intenti ordenar el tema dels casals. És en aquesta legislatura que tot el departament de casals de joves de l'Àrea canvia i s'estructura amb coordinadors. Aquest canvi l'explican tots els polítics tal com anotem.

JOSEP 9:

(.....)

E: PARLA'M UNA MICA MÉS DESPRÉS DE, YA EL SEGON PERÍODE DEL 83 AL 87, EL TEMA DE CASALS, HI HA UN DEPARTAMENT, HI HA, ENTRE EL XX.

J: Hi ha un departament, un departament formalitzat entre en XX, els casals es van estabilitzant, comencen a tenir programacions, les programacions ens comencen a conèixer amb un temps d'anticipació i a un pressupost pel personal, per manteniment, per activitat i després l'època on els casals de joves van agafant el seu nivell més alt, ya les primeres remodelacions de casals eeee i les aplicacions en obres d'infraestructura i en aquest moment es comença a parlar de la descentralització, a mi em sembla que la descentralització és el fet més important

El discurs dels tècnics sobre el que havia passat en l'anterior legislatura i el que ferien en aquesta és el següent.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 2-3:

E: QUAN VOSALTRES VAU ARRIBAR ESTAVEN DEFINITS EL QUE EREN ELS CASALS NO? SI?

A: Sí, en unas líneas un poquito maestras sí.

E: NO? SI?

N: Jo crec, clar suposo que això deuria ser viscut molt diferent des de cada lloc, des d'allà nosaltres teníem la sensació de que se'ns cridava perquè s'havia de canviar el projecte, és a dir, que hi havia hagut una crisi, la valoració que es feia era bastant negativa del període anterior i aleshores al marge dels noms i cognoms eh! el que es volia era montar una estructura més estable perquè la d'abans no ho havia sigut prou per interpretació meva d'ara, dirigir més el projecte, no interpretació meva d'aquell moment eh! segurament,

segurament no ho sé

E: D'AQUELL MOMENT QUÉ PENSAVES, COM QUE ES VOLIA MILLORAR?

N: Si, evidentment, i creure-t'ho, i aviam, racionalitzar tot aquest vocabulari que sempre s'ha utilitzat en aquest tema. Aleshores, es va montar un departament que de fet havia existit un departament de casal de joves però que si no recordo malament, crec que era ????? i una mica ????? però molt a última hora, i ademés una part, a les hores, volíem més gent, i es va dividir Barcelona en unes zones, nosaltres teníem una mica el punt de vista aquest eh! de que el que anàvem a fer era una reforma en profunditat de tot el tema aquest sobre tot de les relacions entre l'Ajuntament de Barcelona que era qui pagava i per tant es veia des d'allà com en definitiva propietari i el que es feia en aquells casals, i evidentment això a bastants dels animadors dels casals de joves i dels propis joves, però sobretot dels animadors, és la meva impressió, va ser viscut com el mirall polític diguem-ne que anava a controlar el que ells feien.

En aquest període es produïx un canvi de mentalitat de l'Ajuntament respecte al seu paper enfront als casals de joves. L'Ajuntament es considera el propietari del servei i per tant, qui té el dret a decidir que s'hi fa. Aquest plantejament és contrari al de donar els locals als joves i que ells organitzin les activitats. En les afirmacions dels tècnics es manifesta aquest dret que té l'Ajuntament de dirigir els casals, contrari a l'opinió de posar el local en mans dels usuaris.

VICENÇ 2:

E: EXPLICA 'M, QUAN VAS ARRIBAR TÚ, QUÈ HI HAVIA?, COM EREN?, QUINA ERA LA IDEA? UNA MICA D'HISTÒRIA.

V: A mi t, bueno, jo, bueno, vaig entrar en el moment en que, no sé, la visió que en, que en tinc jo, és que a Barcelona existien, una mica, una certa necessitat per part de l'Ajuntament, de respondre a unes demandes de sectors juvenils determinats, de... I llavors, comença a crear casals de joves, una mica, una mica, per donar resposta a aquestes inquietuts que, que hi havien. Llavors, bueno, això es va fent de forma, mmm, jo crec poc estructurada, però que suposo que també és la manera de, d'iniciar-se com projecte, i llavors, j, jo suposo que entro en el moment en que es produeix un canvi, en el sentit de, de començar a unificar, sobretot per part de l'Ajuntament, criteris de lo que són, o in, o intentar unificar per part de l'Ajuntament criteris del que són els casals de joves, a, definir més el paper de l'an, del, de l'anim, de l'animador del Casal de Joves, mmm, una mica estructurar-ho, estructurar-ho una mica. No sé, suposo que, a, hi ha un primer moment que és més, allò, grups i grupets que tenen voluntat de fer coses i demanen a l'Administració que els hi, com fer-ho. La idea que hi ha en aquest moment, suposo, eh,? perquè no..., ells creen casals de joves, i comencen a sortir casals de joves com a resposta a això, sense un, sense un plantejament excessivament més enllà d'això, c, crec. Llavors, després, arriba un moment que des, bueno des de l'Àrea suposo que es plantegen, és a dir, bueno, mmm, això s'ha d'estructurar d'alguna manera i, i no, allò, anar fent bolets o (edicions?) de casals de joves, mmm, a, aixins, i llavors, desde, és quan des de, des del Departament de Casals de Joves es comença a estructurar tot lo que són casals. I amb l'estructuració aquesta, doncs, passa temes tant, tant, bueno, molt tot lo que és la gestió per part dels, de, a definir el tema de gestió dels casals, a regularitzar horaris, a, mmm, inclús també regularitzar, d'alguna manera, mmm, a, a tot el tema de, de sous de monitors, i també, d'alguna manera, clar, intentar definir què són els casals de joves en, una mica p, per tenir un cert bagatge teòric que, on enmarcar e, el, lo que s'estava fent. I suposo que, una mica, es per aquí que, que és lo que s'intenta fer

a partir de, bueno, quan entro al Departament de Casals de Joves.

DAVID 6:

(.....)

Jo crec que tots plegats amb els, la millor voluntat però sovint sense suficients recursos professionals com per saber-ho fer. I aleshores, en... bastant en part, la personalitat del, com és el seu caràcter del XX i de part dels que estàvem en el departament, però, especialment d'ell, vam entrar amb una voluntat de posar ordre, una mica amb tot això, de clarificar funcions, de saber què ha de fer cadascú, deee reglamentar administrativament tot el rotllo aquest dels casals de joves, els diners que es passaven cada mes, en concepte de què es passaven, com es justificaven aquests diners, com s'establia la relació entre l'Ajuntament, l'animador, els joves i un organisme que al cap de pocs anys va desaparèixer, que era el Consell del casal de joves i que, d'això no sé si te n'han parlat, però, tedicament el casal de joves no estava governat per l'animador, l'animador era el pro, gestor i,i,i, diem-ne, qui prenia les decisions, i això era una falàsia perquè era mentida, ehh, era el consell dels joves, és a dir, allò, o escollits, o en assembles, això ja depenia de cada lloc, no?.....

XAVIER 2:

E. A VERA, PARLEM UNA MICA DELS CASALS DE JOVES, DE LA SEVA HISTÒRIA. COM VAS ARRIBAR TU... D'ENTRADA, QUAN VAS ARRIBAR TU I COM ESTAVEN...

X: A veure... Els casals de joves quan vaig arribar jo, o quan algú em va, el regidor de Joventut em va proposar que fes de responsable dels casals de joves de Barcelona, era un idea molt bona, però no crec que ...

E: A QUIN ANY VA SER?

X: Això era al '83. Al '83 ja existia, formalment com a mínim, una mínima xarxa de casals bastant extensa. El que passa és que amb el nom de casals hi cabia tot i tot volia dir que era qualsevol, abhh, local que, amb trajectòries molt diferents, des d'aquell que havia sigut reivindicat històricament per una associació de veïns i que en aquell moment doncs s'havia mig institucionalitzat com a equipament públic, fins a aquell altre amb un lloc en el que no hi havia cap associació de veïns que reivindicés res però que algú coneixia un local i ens el vam fer nostre i vam començar-hi a treballar. Per tant, els casals de joves eren no gaire més que una idea, penso jo i que es concretava en una xarxa molt dispersa i molt heterogènia, heterogènia pel que fa a les condicions infraestructurals, pel que fa al, al lligam amb el teixit associatiu, pel que fa a les seves potencialitats, a les potencialitats del barri en el que estava i que, una mica, valia tot, no, no hi havia condicions prèvies, qualsevol local era possible que fos un casal de joves, no estava clar quin era el mo, el model a aplicar, només hi havia una cosa clara; era que els joves, com a tals, tenien una necessitat d'espais específics en el que desenvolupar les seves, les seves iniciatives.

(.....)

Vol dir que l'animador era una mica tot; ahhh, l'Ajuntament el considerava un treballador a càrrec d'una empresa, tot i que no ho sabia ni el propi Ajuntament que volia dir això, naturalment, penso jo, però alhora eren, estaven absolutament fora de control, des del punt de vista del control que pot exercir un, un contractista, un..., vaja, la part contractant, l'Ajuntament, en aquest cas. I eren..., hi han experiències de, d'agitació social institucionalitzada, no? Per tant, els casals de joves eren això, eren una bona idea que va tenir molt poc temps per consolidar-se, perquè molt poc després es va començar a descentralitzar, no sé si ja em passo de,... no sé si em faràs més preguntes d'aquestes...

Sembla que la finalitat de l'Estat no era impulsar experiències d'agitació social.

JOAN 7:

E: COMO ERA, EXPLICAME COMO ERA ESA SEGUNDA ETAPA, COMO SE DEFINÍAN LOS CASALES, COMO...

J: Hombre mira, yo de esa segunda etapa recuerdo o sea, lo lo que pienso yo que fun o que funcionó mejor en esa segunda etapa fue el proceso de los casales con todo el tema de lo que fue el inicio de la descentralización, o sea, por un lado recuerdo que al principio, cuando, o sea, yo en esa segunda etapa fueron cuatro años, fue un año en el Área y luego tres años que me fui hacia los distritos.

MIQUEL 7:

E: RESPECTE ELS JOVES. PERÒ EN GENERAL. DEL TEMA DE LA PARTICIPACIÓ.

M: A veure, l'evolució dels casals de joves jo penso que és una evolució de la participació dels joves. Des del principi dels casals que hi significaven que un grup de joves que es trobava a no sé quin pis, no sé quin barri, no sé quina parròquia, no sé quin local, s'adreçava a l'Ajuntament per demanar un local, l'Ajuntament els hi donava el local i els hi deixava "monteu-vos la vida perquè no sé qui (...?...) i etcètera, etcètera, etcètera, fins a, al fracàs, diria, que, d'aquest model, perquè ningú es feia responsable de res, perquè a la que desapareixia el grup motor o el pal de (...?...) desapareixia del casal i tal, aaa, i la professionalització, per tant, doncs del que, del que després van ser els animadors de, de joves, o animadors culturals, doncs, ara m'he perdut, eh?, ara he perdut el fil del discurs... Bueno, al principi, al principi això, al principi hi havia això. Posteriorment, es va acabar el tema d'autogestió, aaa, i es va fer una professionalització, una persona responsable que cobrava uns diners per fer aquella feina, que era més o menys jove, i més o menys proper en els grups motors que havien hagut fins llavors, però que havia de vetllar, no només perquè els joves anessin a fer el taller de guitarra, o el taller de macramé o el taller de, de cuina o de rock o del que fós, o de vídeo, en el en aquest taller, sinó a que les propostes que feien els joves arribessin al casal i que el casal, en definitiva, arribés a ser un referent per els joves d'aquell, d'aquell barri.

L'explicació que es dona del funcionament de la legislatura anterior en base a que no estava reglamentat, que només era una idea que no estava estructurada. En l'anàlisi de la situació anterior, està implícita la feina que anaven a dur a terme aquests nous coordinadors del Departament de casals. Hi ha una desvalorització de la tasca que han realitzat en l'anterior període. A més s'introdueixen les paraules: estructurar, reglamentar, unificar, controlar, estabilitzar, posar ordre, responsabilitzar.... Aquestes són semblants a les que apareixen en l'anàlisi de la documentació escrita durant aquests anys.

Es parla de funcionament autogestionari del projecte anterior i del seu fracàs per falta de responsabilitat dels joves. El no funcionament dels casals de joves ja

s'havia fet manifest en l'any 1981 quan en una reunió de la COCAJOBA a la Casa Blava es digué que els casals estaven buits i que la gent no hi anava. En canvi, en aquell moment no es planteja que fos la responsabilitat dels joves o per què no hi havia ningú que se'n fes càrrec. El planteig de la situació era que calia omplir-los.

Nous mecanismes de control.

En aquest període hi hagué un canvi de mentalitat del paper de l'Administració. Aquest radica en el com cal treballar els temes des de l'Administració. Aquest canvi de mentalitat ve recolzat per una sèrie de mecanismes administratius: en una primera fase la introducció de coordinadors i l'aplicació del sistema de gestió. Aquets són procediments proposats des de l'Àrea. En una segona fase, hi ha els mecanismes que venen posats des de l'Ajuntament; és a dir, la integració dels casals dintre de l'estructura Administrativa i funcional de l'Ajuntament de Barcelona. Això s'aconseguí des de la descentralització.

Canvis introduïts des de l'Àrea.

Els coordinadors.

La idea d'introduir coordinadors ja neix en el mandat anterior, però no es formalitza fins aquest. Aquesta figura introdueix un nou esglaió entre els encarregats del projecte, per part de l'Àrea, i els animadors. Alhora unifica els criteris del Departament de casals.

Els nous coordinadors es prenen de fora de l'Ajuntament; alguns d'ells a través de la vinculació política. Això crea polèmica amb els animadors ja que

esperaven que aquests fossin escollits entre ells. Fins i tot s'arribà a fer una proposta de noms dels mateixos animadors. Aquesta, però, no fou seguida pel departament.

JOAN 5-6:

(.....)

Y aquel día bueno, y en cambio fue a través de XX que al cabo de bueno pasaron dos años y me llamó y me dice: Oye! que hay un tema, si te podría interesar y tal, me sorprendí y todo, porque hombre después de todas las que le liao al pobre chaval, y bueno me propuso el tema de de que fue la época que coincidió con el tema del SARAU, el XX, el XX, además esa época a mi también me supo bastante mal porque coincidió, era un verano, y coincidió que el XX me comentó este tema pero me dijo si podía estar dos o tres meses en aquí en el distrito I, en XX que había un casal que lo llevaba el el XX.

E: EL XX SÍ.

J: Y que el XX tenía mucho contacto con el XX a través del Sarau, y también con toda la peña de XX, entonces me dijeron que fuera, que si podía estar aquellos dos meses con el XX, porque el XX había tenido problemas con la directora del del centro, así le acabaría echando una mano y tal, y sobre todo las relaciones con la directora. Total que yo me metí, pero ya me había comentado que en, que en otoño la posibilidad de hacer de coordinador, pero fue muy duro porque yo claro, yo estuve allí durante dos meses, en dos meses, bueno más o menos, casi, un mes y pico, antes de las vacaciones, estuvimos aquello montando algunas fiestas y alguna historia, coincidió también con la época que yo tenía el grupo de Rock & Roll y iba a la vez por XX, que tuvimos bastantes actuaciones por ahí, pero fue duro porque yo no sabía y no me enteré, me enteré después que entonces había una propuesta de que los coordinadores fuesen el XX el XX, o sea, la gente que el Sarau había propuesto, y cuando o sea, cuando me di cuenta, volví, o sea, había estado dos años fuera, nunca había estado metido demasiado en el concepto ideológico del tema y cuando me di cuenta eee estaba, ya estaba como coordinador con el XX, los ví aparecer y ví una lista donde el Sarau proponía a esos nombres, entonces claro a mi me supo muy mal porque me dió un poco la sensación como si hubiese hecho de de submarino, cosa que luego al cabo de bueno, pasaron pocos meses y nos, recuerdo que nos volvimos a ver con XX y tal, el cual me apreciaba mucho, y claro, me imagino que la primera sensación que él noto al verme allí fue ¡ostras! este nos ha traicionado ¿no?

Veiem com, en certa manera a l'hora d'escollir el personal per a coordinar els casals, no s'agafa els animadors dels casals sino gent de fora.

DAVID 7:

(.....)

Aleshores, va, va ser molt dur perquè els primers, jo crec que any o dos anys, hi havia una absolutaaaa, divorci entre els animadors, que además havien tingut ja els primers problemes seriosos a nivell, laboral, diguem-ne, i aquests que vam entrar nous, perquè erem vistos com gent nova, que ningú de nosaltres havia treballat amb casals de joves i, per tant, no en teníem ni idea, eh-h-h, nosaltres probablement els vèiem amb ells com els competidors en el nostre espai dintre del treball de l'Administració pública, com uns tíos poc seriosos que... i aleshores, al final del, diem-ne d'aquest mandat, si es pot dir així, va ser quan es va començar més en sèrio a regular-ho tot a través d'associacions gestores, es van fer bastants documents, això suposo que..., sí que... els deus tenir tu o deuen estar...

Per un costat, hi havia la necessitat de conèixer la realitat, i per un altre la d'intervenir. Aquests aspectes es veien tal com exposem.

JOAN 7-8 :

(....)

yo en esa segunda etapa fueron cuatro años, fue un año en el Área y luego tres años que me fui hacia los distritos. La figura del coordinador que se planteaba, era la de un tío, a ?????, o sea, nada más estaba estudiando historia que lo tuve que dejar, no acabé precisamente cuando me metí en este embrollo, la figura de coordinador era de un tío que no tenía que hacer demasiadas horas, que fuera por los casales, viese las realidades y las problemáticas. La lógica es que habían sido poca gente y, y la verdad es que habían salido poco hacia fuera, la realidad la pudieron ver muy poco realmente, entonces, bueno nos metimos en esto unos cuantos al principio, al principio fuimos cuatro, estaba el XX, el XX, el XX venía de la época Sarau, me parece que es, o sea, ese también tenía sus propios intereses, había intereses por todas las partes, me parece que él también tenía los suyos, y luego había por otro lado el XX, el XX yo y luego apareció el XX. En la fase inicial fuimos unos cuatro o así. Entonces bueno se distribuyó un poco la ciudad, yo tuve un poco de suerte, porque me tocó un distrito puro, fue el distrito VIII y XX, en cambio otros tenían la tira de distritos ¿no?, entonces en esta primera fase la verdad es que...

E: VIII ÉS XX.

J: Sí, VIII que luego le dijeron XX hasta que quedó XX, entonces él o sea, en esta primera fase lo que recuerdo era más el primer aquello contacto, o sea, el primer contacto aquello con las diferentes historias de ya no queda XX en sí, y eee ir cogiendo cada vez más conocimiento de territorio, o sea, llego un momento que los que conocíamos más el rollo éramos nosotros, porque el resto no lo veía, entonces, ¿qué paso? que el coordinador de casals luego le cambiaron a coordinador de joventut y le fueron dando los paquetes y luego le llamaron coordinador de infancia joventut, y al final era la persona del Área en cada distrito, o sea, un paquetazo increíble, y dijéramos, todo esto dijéramos con los medios del voluntarismo del mogollón de animadores que más o menos y entidades y gente que trabajaba por ahí. O sea, mmm al ser, y esto fue un poco el resultado este, el resultado de que fueron los elementos que estaban en los territorios que habían, la realidad, tenían más contactos, entonces llegó un momento que eran los que tenían mayor información, entonces esta época coincidió también con lo que era el tema ya de de de descentralización,

VICENÇ 4:

V: Sí, sí, exacte. No, en general era bastant més inquietut, amb, amb inquietuts amb ganes de fer coses, amb, no sé, d'alguna manera, també que des de l'Administració es podien fer coses, que moltes vegades, sobretot, aa, anaven una mica per davant, de, d, si, no sé, m'enrecordo que en, en molts moments, ha, havies de parar els peus, en el sent, parar els peus, vull dir de, d'intentar t'hi colar lo que era l'Administració amb lo que eren els, els plantejaments de, de grups juvenils, no?. Però que, bueno, que d'alguna manera intentaves, no?, de que, de que les coses es poguessin fer; més o menys. Vull dir que, no sé, una de les propostes, allò, una mica surreal, o que ara consideraríem surrealista, o que d'això, doncs es poguessin tirar endavant, no?. Mmm, no sé, suposo que els joves d'ara, mmm, n'hi han també d'aquest, de, també, mmm, mmm, mmm, d'aquest tipus, no? No sé, la veritat és que m'és una mica difícil això de parlar dels, dels joves, no?.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-84 10:

D: Sí, que al principi de tot això dels casals de joves era un tema present en el consell de districte, per conflicte o per el que fos, però que hi havia un conseller de joventut que es

dedicava hi havia una comissió de joves que anava a fotre la bulla al consell del districte constantment, vull dir, que era un tema que preocupava a altres districtes, jo tenia quasi la meitat, o sigui, les àrees no eren un districte cada un, perquè erem tres, el XX tenia XX, el XX dos districtes crec i jo la resta, eee aleshores depenia, hi havia districtes que jo parlava amb el coordinador de serveis, a altres amb ningú, era una mica estrany.

La vivència dels coordinadors del procés de descentralització va ser la següent.

DAVID 7:

D: A nivell de coordinadors a mi em sembla que no em va enganxar gaire, però una època sí, però jo no recordo haver tingut aquesta sensació però sí que parlant amb altres ens deiem la frase aquesta de que ara t'han enviat a comarques i ara espavilat. La reacció davant de la descentralització, en el fons jo no estic segur que fos així, però era viscut com una dejació per part de l'Àrea de Joventut que en aquell moment li molava molt més aquestes històries més prestigioses més, o sigui, que era viscut així, no asseguro que la cosa funcionés exactament així

Sembla com si els temes de joventut o els Casals de Joves ja no estaven tant de moda com ho havien estat. Caldria comprobar com influí en aquest procés el canvi de mentalitat de l'Ajuntament a partir de l'adjudicació de les Olimpíades. L'adjudicació d'aquestes fou a l'any 1986, just després de la descentralització. El canvi de mentalitat està lligat amb un canvi d'orientació política. Cal deixar de potenciar qualsevol cosa referent als serveis personals per passar a promocionar el tema de les infraestructures i vies de comunicació. (López 1992, pàg. 55).

El model de gestió: El contracte de prestació de serveis.

És en aquest període quan es concreta per primera vegada la contractació per concurs públic. En el mandat anterior ja s'havia constituït el Sarau encara que s'havia fet una adjudicació directa.

SANTI 10:

(.....)

S: Sí en un primer moment, però quan ja van començar a ser molts i además doncs la plantilla no podia créixer i s'havien de fer concursos ben fets, doncs ens vam llençar, ens vam inventar, probablement enriquits en l'experiència que en aquest pas potser jo mateix havia adquirit

en l'Àrea d'Esports que ja era també doncs regidor d'esports en aquell moment, de que fos, que es podia encarregar la gestió, que no calia fer-ho directament i que en el cas esportiu és encarregar-ho a un club i aquí doncs es podia encarregar a una entitat, així va sortir la primera idea també ho vam fer en el cas de les colònies per exemple infan, d'estiu o sino encara de forma més, més tàctica en un principi i després interessat en una altra, a unes societats, a unes entitats, a unes cooperatives de.. d'animadors, ja que no els podíem contractar bé i legalment, doncs podia servir com a instrument el fet de que amb ells no els podíem contractar però amb ells associats com a cooperativa per exemple o com a entitat doncs sí que els podíem contractar, però després vam descobrir que és que això doncs era útil i de fet en aquests moments l'Ajuntament de Barcelona molts serveis personals els presten no a través de funcionaris municipals, en tot cas és dirigit per equips de funcionaris municipals: les regles del joc, les grans programacions però és executat mitjançant contractes de prestació de serveis amb empreses, amb entitats, amb cooperatives que han participat a concursos públics i que el desenvolupen.

Segons els polítics aquesta forma de gestionar s'origina en la impossibilitat de contractar directament el personal. Segons aquesta explicació el model seguit és el de l'Àrea d'Esports. Això és bastant curiós, ja que en tots els comentaris dels tècnics i animadors sobre aquest tema no s'anomena l'Àrea d'esports, només es fan referències a les escombraries i al clavegueram. També es diu que, després, aquesta nova forma de gestionar sembla que funciona.

Les explicacions per part dels tècnics són les següents.

CARLES 4-6:

(.....)

en el XX li vam encarregar que fes el famós document des del casal de joves que es fins aquest moment i aaa la principal conclusió que en treiem és que no hi havia un model de casal de joves, sinó que hi havien molt o bé que no hi havia cap o sigui segons com volguis dir-ho, perquè la manera de dir en positiu quan hi no havia un model d'identitat era dir que el casal de joves era una capsa, llavors es parlava molt de capsa, era un contenidor però no era un contingut, i el contingut depenia de les polítiques de joventut territorials que cada districte donava, en un barri podia tenir un caràcter més preventiu de temes de marginació amb altres podia ser amb caràcter més doncs de difusió cultural, depenia, eh! com que cada un estava tenyit molt de lo del seu voltant, es deia casal de joves és una capsa a través de la qual doncs s'executa en el territori la política de joventut del barri, i això no se si era l'acceptació de que no a d'haver-hi model o veure que no hi havia, que no ni havia un doncs bueno, se'ls obligava d'aquesta manera, dient que el model era el model capsa i iiii bueno això va provocar unes jornades, bueno almeys un cert debat, però no va no va servir aquest document per definir conceptualment un model unitari, o sigui, acceptava la diversitat de funcions, la diversitat doncs d'estratègies depenen de la política de joventut de cada barri, política de joventut que en algun cas hi ha sigut però amb altres no hi ha sigut, per tant, en molt casos era el tapa forats el casal de joves o bé era lo que en aquell moment els seus responsables del tècnics doncs els hi sonava més.

(.....)

I aquest va ser el punt més més escabrós eh! no tant els aspectes tècnics, a més a més com que amb el model no ens mullàvem, perquè era una capsa el casal i depenia de cada districte i de però en canvi sí que en els temes de gestió va ser quan vam apretar bastant fort. Vam dir, eeee si es presenta el Corte Inglés, la frase va empenyar especialment a alguna entitat, doncs, potser li darem més confiança que a una entitat d'animadors, que són excel·lents animadors, però que no saben com administrar els seus diners, perquè si no se saben administrar els diners, vol dir que l'animador doncs no cobra, si no cobren no hi va, o el casal no funciona, hi han molt problemes, etc., i clar hi ha una condició si ????? i llavors no hi ha forma que funcioni. I com que l'Ajuntament paga com paga, hi ha períodes bons i períodes dolents, l'entitat no és un subnegociat de l'Àrea si no que és una entitat de gestió i per tant, i de cop privarem especialment la solvència de gestió, llavors va aparèixer una entitat relativament nova que era Creu Roja i Joventut que tenia al darrera tot l'aparell de gestió de Creu Roja, i va provocar un cert recel de les altres entitats, sobre si arrasaria i es quedaria amb tots els casals perquè venia amb tota la potència de la gran institució. I se'n va quedar un parell em sembla de casals de joves, el de l'XX que ara no existeix, i l'altre que no recordo

(.....)

C: I estan pensant en deixar-ho. Ara sí ens va servir molt Eh! Creu Roja, en aquell moment com exemple d'una entitat que tenia animadors de poc a poc, o sigui no eren animadors a l'estil cinquena planta de Corte Inglés, eh! del vestit, traje xaqueta impecable, tal si no que posava gent de primer ordre, perquè hi havia de molt bona, de ????? per exemple, que l'havia tingut allà dalt a a XX, o el mateix XX que estava a l'XX i que ara és un dels responsables principals de Creu Roja, gent molt molt competent però a l'hora hi havia ????, i de que això va ser un pas important des del punt de vista de la gestió econòmica, per un intent de professionalitat, no dels animadors, sinó de les entitats de gestió, llavors eren molt un grup d'amics i que voltes van gràcies a això i altres coses de conseguir una ????? com a entitat ????? Aquest va ser un altre moment important.

En certa manera, el discurs tècnic de legislatures anteriors, en el que no es volia que els casals fossin municipals, es continuava mantenint, ja que es parla del model de capsa com un model obert. En canvi sí que es marca la manera de gestionar el servei; és a través d'aquesta forma que es pot decidir per on anirà la política. És a dir, quan s'afirma que hi ha animadors que tenen el lloc vitalici s'està dient que si a l'Ajuntament no li agrada un animador el pot canviar. És mitjançant el sistema de gestió que s'estableix el control sobre els casals.

En el tema de les entitats se'ls demana que siguin professionals i que tinguin un bon sistema d'administració. Es repeteix una altra vegada el discurs tècnic com allò desitjable. Es posa per sobre la forma de contractació que l'objectiu pel qual estaven creats els casals; torna imperar el procés administratiu. Ja no hi ha cap intent

d'adaptar l'aparell burocràtic als casals sinó que es demana a aquests que s'adaptin als processos de l'Administració, i inclús que realitzin les feines d'aquesta mateixa.

CARLES 7:

E: QUÉ EN PENSEN D'AQUESTA MANERA DE GESTIÓ?

C: Dels casals? d'això del contracte de serveis?

E: Sí.

C: Jo crec que en el context actual és l'única manera plantejable, i per tant, és la més bona de les possibles. El que passa es de que, bueno això no és casals autogestionats per joves, això són entitats de serveis o empreses de serveis que et fan la gestió d'un casal, la qual el districte et fixa uns objectius, et fixa les activitats i l'altre gestiona, això és l'estil general que tenim de gestió de serveis, la societat funciona aixís, per tant, eeee molt lent és la manera de funcionar socialment, ara el que encara tinc la impressió que no està prou assumit és la cultura del contracte de serveis eh! que no és la del prestamisme laboral, sinó que és fer contractes com serveis, com resultats i per tant, encara costa molt al client del contracte, a l'Ajuntament o altres entitats, contractar serveis i no persones, s'ha de ????? però em sembla que encara no s'ha arribat a això. Encara no s'ha arribat, és molt tentador saps? l'intervencionisme sobre les persones, la frontera del prestamisme i el contracte de serveis quan és bens físics no té problema, quan és en immaterials com és molt més intangible clar un animador qui és?, quina és la seva producció? no són resultats són processos, per tant, aquests resultats doncs s'han de definir en termes de procesos, sessions de no sé que, aixís com en temes d'obres públiques o de vialitat, o jo que sé, d'altres coses, aquí encara han de passar anys, 10, 8 anys, fins que s'hagi creat una una cultura de contracte de serveis en temes de serveis personals eh!

En aquest paràgraf es descriu com s'ha d'arribar a què aquesta manera de fer s'extengui a tota la societat. També es confon la societat amb l'Administració. S'assegura que la societat funciona així. Aquesta cita es pot il.lustrar amb el passatge on Foucault diu que l'Estat el que fa es reproduir la seva racionalitat. Aquí es parla d'arribar a la cultura del contracte de prestació de serveis com la manera bona de funcionar. És el tema dels serveis personals.

Per als coordinadors hi ha altres maneres de justificar el sistema.

GUILLEM 13:

(....)

d'alguna manera, amb equipaments d'aquestes característiques petites lo que fa que n'hi hagi, en aquest cas, personal municipal, jo penso que és també un cert enquilsament, diguéssim, mmm, sobretot a nivell, dirigit a molt a joves ehh, clar són processos de que, a vera, no, no, no vull dir que el, l'ani, el, la, la persona que estigui allí es fa vella i ja no té,

té contacte amb la realitat molt clarament, però clar, o està molt immers amb aquest procés de, de realització d'activitats o que es realitzen allí, o realment, sobretot en participació amb la gent etcètera, etcètera, o si no lo que es crea és allò un self-service, un supermercat de, d'activitats, i això és lo que realment ehh, és lo que no tindria que ser-hi, diguéssim.

VICENÇ 6:

(.....)

Perquè inicialment és, o almenys, mmm, sembla que és, una mica, hi han els casals de joves, a, es van a, hi han animadors, i, d'alguna manera, fan feina seva, després es passa a gestionar tot a través del, del que era el Sarau, que intenta aglutinar tots els animadors i que n, que ni hi ha cap més plantejament que només aquest, el d'una forma de gestió dels casals de joves que, d'alguna manera, l'Administració l'hi va bé, que, a veure l'hi va bé, que també l'hi van bé en els, en els, m'imagino que també van bé en els animadors, no? però, d'alguna manera, és això, articular el fet aquest, no?, de, bueno, com, com podem pagar?, com us podem passar diners?, com...?, bueno això. Clar d'això després passa al tema de, de que comencen a, a entrar diferents entitats a gestionar-ho...

JOAN 14-15:

(....)

luego hubo elementos, pues por ejemplo grandes asociaciones como la Cruz Roja, y en XX conseguí que la Cruz Roja llevase un centro, y había pues criterios dentro de la propia administración que decían, si la Cruz Roja se lo va a comer todo, y luego cuando se dieron cuenta de la agilidad administrativa que daba la Cruz Roja, les iba de perlas, decían es el Corte Inglés esto, es como pactar con el Corte Inglés ¿no? sabes que el material lo compras en el Corte Inglés o lo habían comprado, pues era super cómodo, pero bueno, también es un error, porque incluso no se trata de que todo vaya de una gran asociación, pero hasta en la propia Cruz Roja también lo defendía, tampoco nosotros queremos tomar todo, todo este tipo de, entonces, o sea, lo defendía, o sea, es que no habían tantas alternativas, ni las hay hoy por hoy, o sea, tenías la posibilidad de crear un equipamiento totalmente dirigido que pienso que eso, ¿hombre puede funcionar! pero funciona a nivel de empresa,

(.....)

Cruz Roja en esto ??????? pero ¿por qué?, porque tiene un super aparato, entonces ¿qué hace? tiene mogollón de voluntarios, pero tiene la tira de formación, entonces necesitas generar muchos procesos de formación para dar una respuesta de calidad, porque si no tiene un riesgo de narices.

(.....)

la intervención directa, por lo menos, mira si me pasa algo he sido yo quien lo he hecho ¿no?, pero a la hora de la verdad si quieres obtener mayores resultados de gente, de participación y tal, tienes que ir hacia las vías indirectas, pero esas vías indirectas implica formación, implica, en realidad implica unos costes elevados, y tener aquello, gente y aparatos preparados para hacerlo. Yo con sinceridad no se, a mi me dió la sensación que los últimos años aquí, por lo menos en temas de juventud y de infancia no, no tiraba mucho en esta línea que es en el fondo la que a mi me habían vendido, porque yo antes de esto iba de ácrata, a mi me lo vendieron, llegué tarde y al final me lo acabé creyendo, me parece que se desvió un poco de esto, de este planteamiento inicial.

LLUIS 9:

(...)

però bueno a mi em sembla en definitiva també jo penso que mira i ara tu dic allò amb el cor obert, mira que jo vaig arribar a criticar el tema tots eh! tots ho criticàvem, però jo era una de les coses que tenia, el tema de que l'Ajuntament de Barcelona, nosaltres el que feia era utilitzar utilitzar-nos. sobre tot laboralment per no incloure'ns en una ampliació de personal, això és cert, jo crec que, però per un altre cantó jo crec que s'ha d'agrair el tema de que es creessin les cooperatives, es creessin les associacions perquè això ha donat realment un un o a l'impres

d'un segell de competitivitat sana al tema, salvo en casos que suposo que ni han doncs potser la cosa no és tan sana, però en general jo penso que que està bé, és a dir, no caure en el tindre la poltrona assegurada perquè perquè això és fatal per aquest tipus de feina, quan passes moment fututs et dones conta de lo poc trascendental que és a vegades que tu no li fotis tot el cor a la teva feina perquè bueno, això et frustra molt i el fet de tindre assegurat diguessim el teu lloc i el teu treball quan les coses doncs pel que sigui es torcen i no van com vols doncs bueno no passa res, i això t'acomoda i bueno quan per exemple amb les associacions o cooperatives d'avui en dia això no passa, perquè constantment estas en tensió perquè constantment has de procurar que el barco funcioni, i quan pel que sigui té desperfectes o el que sigui els has d'arreglar i això necessita que hi hagi energia i necessita. Això a l'administració és molt més relatiu, perquè quan una cosa no es prioritari pues mira no passa res eh! i si les coses no funcionen tot el bé que demanen doncs tampoc, vull dir, és molt facil emmascarar-se els resultats no? cosa que des d'associacions i les cooperatives no ho és perquè perquè constantment és un examen, i això fa que la qualitat almenys la qualitat dels esforços, ya no dic dels resultats, sigui molt millor que la del contractat laboral que mira.

Els coordinadors també critiquen aquest sistema.

JOAN 14:

(...)

o sea, un modelo que generara, de potenciar asociaciones, o sea, que fuese a través de asociaciones, no lo encuentro mal, lo que pasa que a lo mejor el problema ha sido, el problema ha sido que no ha habia asociaciones, vamos a ver, las asociaciones habia que inventarlas y entonces se inventaron asociaciones y se crearon asociaciones, y estas asociaciones que se iban creando también habia que darle pulmoncitos para poder funcionar, entonces se crean asociaciones por temas, pero esto no ha pasado solo en los casals, ha pasado en la tira de cosas, hay una asociación que funciona en base a un programa informativo, entonces, claro, que ocurre, claro el modelo francés queda muy bonito, una asociación es una asociación, pero hay asociaciones que bueno esto es una S.L., pero hay asociaciones que son super empresas, y tienen una estructura de funcionamiento increíble, entonces esto aquí no estaba, no estaba, o sea, y cuando se montaron estas asociaciones se mezclaba los intereses personales, el puesto de trabajo y el entender historias con el tema asociación, entonces claro pienso que era difícil,

Aquesta afirmació queda recolzada per l'explicació dels animadors de les entitats, en el sentit que aquestes, l'únic ingrés que tenien era el dels Casals de Joves. Per tant, afirmen que aquestes no eren res més que associacions creades per al gestió dels casals.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-83 23:

A: En las entidades, por ejemplo pues fíjate por ejemplo que tu estabas en un grupo machacado por todos los lados, cobrabas cada seis meses.

E: ¿CADA SEIS MESES?

A: Si, ha habido veces que hasta seis meses no hemos cobrado y no solamente XX, sino XX y otras entidades

E: NO NO, BUENO

A: Yo me acuerdo que se tuvo que hacer hasta acciones de ir...

E: SI SI, QUE EL ÁREA PAGASE A SEIS MESES SI SI DE ACUERDO QUE SI SI.

A: Entonces que pasaba, que por ejemplo la mayoría de las entidades la única entrada de dinero eran los casales, entonces fíjate tú, las personas que estaban ya en todo el tema pues tampoco se preocupaban de hacer otros proyectos para traer dinero para que tu al menos pudieses cobrar cada mes o relaciones con el distrito porque bueno, a veces eran difíciles, habían bastantes problemas ¿no? tanto lo cotidiano del tema de material, infraestructura hasta el tema humano de que bueno, hay siempre ha sido un poco está la presión de los jóvenes por medio y muchas cosas, por parte de la asociación no estabas por ningún lado respaldado.

Una altra de les justificacions de per què es van fer així les coses és.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 25-26:

(....)

D:Perqué entre altres coses, nosaltres jo crec que també anàvem molt de legalistes si vols, però és que en el fons quan treballes a l'administració pública hi han un seguit de, hi han unes maneres de gestionar serveis públics, i no hi ha unes altres, o sigui, o ens la inventàvem, o en general un tipus generalment establert de gestió de servei públic, o si era com l'hem definit en un moment determinat un servei públic als ciutadans, o el gestiona la pròpia administració o el cedeix o el comparteix, i aleshores, això són unes fórmules determinades que ha de ser mitjançant concursos, perquè clar, pel morru donar-li a un senyor

En aquesta afirmació, queda clar que la legalitat marca la manera de fer les coses. És a dir, en els sistema de l'Administració està implícit les possibilitats per a dur a terme les coses.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 25-26:

(....)

D: sistemes de gestió de dir bueno, si això és un, era un intent de conceptualitzar els casals, si això és un servei públic que es cedeix la gestió a un tercer perquè el gestioni, o sigui, aquí podria haver una opció, tots funcionaris com a altres llocs no? i per tant, una assignació pressupostaria de capítol dos que és els diners per activitats i s'ha acabat, es va decidir que no per varies raons, una perquè hi havia una crisi de creixement de personal, sempre ha hagut a l'Ajuntament bastant considerable, una altra perquè no es considerava que s'hagués de funcionaritzar en el sentit de el que això té a vegades, i tercera també com a opció política del Regidor i de l'equip de govern, de dir que interessa que hi hagi associacions implicades en aquest rollo. Aleshores, això és un model de cessió de gestió convertida en algun cas, aleshores, es va crear un document la part del qual, molta part del qual és el XX i que no sé si el tens, que hi havien diferents tipus de gestió possibles als casals de joves, l'has de trobar eh! perquè jo crec que és bastant important de que el que en aquell moment s'estava plantejant, hi havia el de gestió amb una entitat, el de gestió compartida, i ara no et sé dir quins casos més hi havia, però hi havia unes tipologies determinades, com s'havien de fer, etc i aleshores es va tendir a agafar els que fossin la majoria d'ells de gestió per part d'una entitat determinada a intentar que això fossin molt bé entitats i tal, però amb un funcionament tipo empresa, en aquest sentit jo recordo que agradava molt més que l'interlocutor fos fort, cobraven dos mesos més tard, però clar, això de que l'entitat et pagui quan et paga l'Ajuntament vol dir que és una entitat fluixa que no té capacitat d'endeutar-se ella a nivell bancari i que no té capacitat de gestionar, i per tant, els seus treballadors no els hi pot pagar cada més. Imaginat que els escombriaires no cobressin cada mes perquè Focsa

no cobra cada mes i evidentment no cobra cada mes de l'Ajuntament de Barcelona, però clar, tot el que això, la següent observació era, per tant, no pots passar-li a l'entitat en qüestió és just els diners del sou de l'animador i dels diners de les activitats si no que havies de passar més diners, perquè s'ha d'endeutar i això són uns interessos bancaris, més diners perquè significa que ha de gestionar i per tant, sembla que era un tant per cent determinat per gestió, unes més diners per no sé què, és a dir, que vam començar a fer uns càlculs, etc, i tot això es va elaborar bastant i insisteixo, no recordo com es va concretar aquesta elaboració, però el que si recordo era que tendia a professionalització, interlocutors forts, que per tant, poguessin respondre a les qüestions econòmiques i organitzatives amb capacitat, i que ademés no hagués monopoli perquè...

En aquest discurs es posa l'exemple de FOCSA per comparar-lo amb els casals de joves. En cap moment es fa servir l'exemple d'Esports que segons el discurs polític és d'on s'ha tret el model; es compara al tema de les escombraries que és una empresa qui fa la gestió. Es parla de les empreses potents com el que es necessari. Això és un canvi de mentalitat ja que no es busca la gestió des de les associacions sinó des de l'empresa. Aquest canvi inicia el pas cap a la introducció d'allò privat en l'àmbit de l'administració. Podria ser un primer pas cap al capitalisme assistit en front de l'estat assistencial.

Trobem altres opinions dels animadors sobre el tema.

ENRIC 9-14:

llavors el que va fer va ser utilitzar i això ha sigut una cosa que que i de fet no ens enganyem, moltes entitats han guanyat concursos a casals de joves no pels projectes sino per les persones que estan portant endavant aquell casal de joves, això ha implicat que durant molt de temps a vegades no des del Districte no s'ha contractat tant un projecte com a una persona determinada, i de fet fixat-hi tu que en les clàusules del concursos públics hi ha una clàusula que diu que o existia una clàusula que deia que l'Ajuntament es reservava el dret d'haver d'un animador, o sigui, que si el que li presentava l'entitat no li agradava volia que li portessin un altre.

(.....)

E: EL CONCURS PÚBLIC, O SIGUI, EL SISTEMA QUE VA ESCOLLIR L'AJUNTAMENT PELS CASALS. QUÉ ET SEMBLA?

E: ja ja ja ja, a mi em sembla que van ser molt hàbils, ens van pendre el pèl a tots, sencillament. És la forma de tindre serveis municipals oberts tots al carrer amb un cost econòmic molt baix, sense cap mena de compromís laboral i ademés tenint a les entitats que gestionen continuament collades, collades sota l'amenaça acollada de que si no fan, no es porten bé, el següent concurs públic no el guanyen, i l'autonomia de gestió que té una entitat, jo parlo fins on conec, jo no sé si la situació ha canviat que em sembla que no massa, però l'autonomia real de gestió de una entitat respecte d'un casal de joves és ínfima i arrel de quan va haver la descentralització, etc, etc, encara pitjor, perquè mentres el projecte de

casals de joves podia tindre totes les definicions que volguessis però un projecte que havia sortit d'una àrea central,....

LLUIS 9:

(....)

mira que jo vaig arribar a criticar el tema tots eh! tots ho criticàvem, però jo era una de les coses que tenia, el tema de que l'Ajuntament de Barcelona, nosaltres el que feia era utilitzar utilitzar-nos, sobre tot laboralment per no incloure'ns en una ampliació de personal, això és cert,

Els animadors criticaven obertament el sistema de gestió ja que els portava problemes econòmics, i, a més, permetia el control per part de l'Ajuntament.

Quan es pregunta als joves que els sembla el sistema de gestió dels casals, ho confonen amb el sistema d'organització interna. Cal remarcar que en els primers documents de casals de joves el sistema de gestió correspon a l'organització interna; encara que en els últims d'aquests, els mecanismes usats per l'Administració són els que es fan servir per funcionar. Sembla paradoxal que els joves entenguin el que s'entenia abans per gestió.

TOMAS 10:

E: PARLA'M UNA MICA DEL MODEL DE GESTIÓ QUE ES VA ESCOLLIR PER PORTAR ELS CASALS.

T: El que s'utilitzava a XX?

E: A NO NO, A TOT ARREU, CONCURS PÚBLIC.

T: Ah!!! vale vale, no crec, creia que deies lo de la gestora i l'assemblea.

E: NO ÉS IGUAL, JA L'HAS EXPLICAT SI SI SI ESTA BÉ. QUÉ PENSES?, TU QUAN ESTAVES AL CASAL SABIES COM FUNCIONAVA EL TEMA DE GESTIÓ DE CASALS?

T: Sí, sí perquè funcionava per gestora de casal.

La justificació del sistema de gestió és que d'aquesta manera entitats del teixit social podran portar els casals de joves. Però en realitat el que es fa és crear entitats que gestionin els casals de joves. Per tant, és una manera de seguir tenint el control sobre els animadors, i la seva forma de fer, sense assumir cap responsabilitat de tipus

contractual amb la gent que fa el servei. En certa manera, en demanar que les entitats es puguin fer càrrec de la gestió de manera empresarial, és impedir que siguin els propis joves qui facin la gestió dels casals. En certa manera, es demana que les entitats tinguin un funcionament semblant al de l'Administració. Tornem, així a veure com l'Estat reproduceix la seva racionalitat, en demanar que la gestió es realitzi tal com ho fa l'Administració o qualsevol empresa com El Corte Ingles. Ja no hi ha cap intent per que les coses siguin diferents. Per contra, hi ha una assumpció dels mecanismes administratius, demanant que la gent s'adapti a aquests doncs són la millor fórmula de funcionament.

Cada cop hi ha més passos intermitjos entre els joves i els diners que necessiten per a fer les activitats. És a dir, en un principi els diners arribaven directament als joves, després a través dels animadors, més tard mitjançant les entitats. A mesura que passa el temps augmenten els interlocutors, primer eren els joves, després apareixen els animadors i finalment els coordinadors.

Canvis introduïts des de l'estructura de l'Ajuntament de Barcelona.

El procés de descentralització.

El procés de descentralització es dona a l'estiu de 1985, a la pràctica en el curs 1985-1986 en l'Àrea de Joventut. Els casals de joves passen a dependre dels districtes, primer amb coordinadors de l'Àrea i després aquests coordinadors depenen totalment dels districtes. Aquest procés administratiu implica que els casals deixen de tenir un funcionament autònom i s'inserten dintre de la dinàmica municipal com qualsevol altre servei.

GUILLEM 4:

E: DESPRÉS D'AIXÒ VAS PASSAR A UN DISTRICTE I VAS COORDINAR CASALS DE JOVES I INFANTILS AL DISTRICTE, NO? EXPLICA'M UNA MICA COM?

G: Mira, quan jo vaig entrar l'any, a vera, l'any 87, si no m'equivoco. No perdó, perdó, no, no, l'any 85-86.

E: VAS CANVIAR I VAS ANAR AL DISTRICTE.

G: Vaig canviar i vaig anar al districte, va ser en el moment realment de la descentralització, va ser quan d'alguna manera va haver la, la, el decret de descentralització de, de, en aquell cas, dels tres famosos temes que es descentralitzava, que era tot el tema de la gestió casals de joves i casals infantils, tot lo que era el tema de vacances de districte, com eren els casals d'estiu, etc, etc. I després totes les activitats sòcio-culturals que es generaven en aquell districte.

Aquesta és la valoració de la descentralització que ens han exposat els polítics:

JOSEP 9:

(.....)

comença a parlar de la descentralització, a mi em sembla que la descentralització és el fet més important

E: A QUIN ANY?

J: A, deu ser al 87 la descentralització, no sé ara em fas un d'allò perquè ya és com, aquest període el vaig viure més intensament perquè clar l'Àrea es fa més gran, hi ha molts més serveis, ya tenim moltes coses, i no faig un seguiment més directa sobre els temes, hi havia un cap de serveis de joventut i un departament de casals de joves, hi han tres esglaons, per tant, els temes més generals sí, si deu ser al 87. Llavors la descentralització juga una mala passada als casals de joves, crec que la unitat de la coordinació que hi havia ya els instints comencen a influir més sobre els casals de joves que els agafen encara massa tendres, és dir, és un equipament que encara no té prou força no hi ha un pla d'inversions realment fet amb profunditat, és dir, dissenyat amb profunditat i és el moment també en què per part de l'usuari comença a exigir millor qualitat en el servei, s'ha passat l'època diguem allò associativa i la gent també com a referent municipal hi ha el centre cívic que és un equipament dissenyat, pensat i amb una certa qualitat infraestructural, al casal de joves que és una mica el parent pobre, que és una mica doncs com el que és un local de moviment associatiu, més pintadet potser i més arregladet, però no no és altra cosa que això, es trasfereix als districtes i aleshores clar hi han aquí si que hi han molts alts i baixos, depén de l'orientació política dels districtes, no dic partidista si no política de l'èmfasi de les prioritats del districte, pel districte els casals de joves continuen funcionant i alguns acaben en equipaments molt importants com ??? el de XX i altres que pràcticament comencen com casals de joves. Tanquen casals de joves també perquè aquí influeix la dinàmica dels centres cívics, els mateixos centres cívics eeeee creen allò dinàmiques que necessiten de la mateixa participació dels joves per a crear-los, això és un procés d'acostament, diguem-hi de captar els grups més dinàmics.

(.....)

La descentralització jo penso que té les seves virtuts amb alguns casos i defectes en altres, defecte ho he dit abans, agafa una estructura poc capacitada a fer elabora-se molt internament, en els casos on això es converteix la prioritat política del districte doncs li donen un suport que difícilment hagués tingut d'una àrea central.

Des del discurs polític també s'admet que la descentralització provoca una dispersió del tema de casals que encara no estava prou definit. De tota manera ningú

no qüestiona la descentralització.

Cal remarcar com es posada en boaca els ciutadans la demanda de major qualitat en el servei, quan és un procés de l'Administració que els Centres Cívics estiguin més ben dissenyats que els Casals de Joves.

Els tècnics participants en el projecte ens exposen la seva opinió sobre el tema.

MIQUEL 3-4:

(.....)

LLavors em vaig incorporar jo i teníem els districtes dividits, doncs, més o menys, eh? Llavors coordinàvem bàsicament casals de joves, casals infantils no, bàsicament casals de joves, eh? Er... Llavors vaig portar la XX i l'XX, els dos districtes i er... A vera, llavors, er... va coincidir amb que es començava a parlar i a preparar el decret de descentralització de competències de joventut cap als districtes i a partir d'aquí vam començar a treballar una mica més intensament amb els districtes. Fins llavors els, els districtes eren una institució on els nois 'naven a tallar-se per fer la mili, i algú 'nava a demanar un certificat per... de bona conducta. Er... Umm... De ben poca cosa més servien els, els districtes. I a partir d'aquell moment, doncs, van començar a rebre competències. A vera, Serveis socials va ser la primera àrea que va descentralitzar, i Joventut va començar a preparar llavors la descentralització (...?...) I... i el que ens va, el que va fer l'Àrea, el que va decidir, va ser doncs, bé, doncs, aquests coordinadors de joventut que estàvem por ahí, doncs, que treballéssim en els districtes. Això va ser el primer pas, és a dir, ubicar-nos físicament als districtes el màxim d'hores possible. El segon pas va ser, er..., passar-nos els casals de, els casals infantils per coordinar, igual que féiem amb els casals de joves. El següent pas va ser aconseguir que a cada districte hi hagués un referent de joventut, fins ara compartíem districtes cadascun de nosaltres, el següent pas va ser això, cada districte tenia una persona de joventut amb la qual cosa podíem dir que érem deu persones a coordinar l'Àrea de Joventut de la ciutat i no quatre. I el següent pas ja va ser el... l'agafar tots els temes que estaven, que estaven a punt de ser descentralitzats com era: relacions amb entitats, subvencions-convenis, dinamització socio-cultural allò en plan més ampli, campanyes d'estiu, etcètera, vacances, etcètera i casals, tant de joves com infantils. A partir d'aquest moment es va produir la descentralització, ens van transferir als districtes i llavors, doncs va començar una segona etapa imaginativa - la primera etapa havia estat el començament de l'Àrea, per entendre'ns -, en el que... en general podies inventar moltes coses, podies fer moltes coses, sempre i quan no et passessis de pressupost, però podies fer moltes coses. Fins que aquesta etapa es va acabar amb les... no sé, no recordo quines eleccions municipals, no?.....

ANDREU 3:

A: ...però, el '83 passava això, el '85 es descentralitzava, vol dir que va tenir molt poc temps d'incubadora, tenint en compte que descentralització volia dir una gran capacitat d'autonomia, penso inclús massa, des d'un punt de vista de gestió de model de ciutat, per cada un dels deu districtes, el que va afavorir una encara més gran dispersió a posteriori del, del que havia de ser un casal de joves. Perquè, a partir d'aquell moment el... l'Ajuntament o el, el programa, com a tal, va perdre el control sobre; si s'obrien, si es tancaven, si es

milloraven, si es mmm, etcètera, etcètera. Just va haver-hi temps per fixar el model de gestió, això sí, que va ser trencar el monopoli del "Sarau", que va significar el trencament del "Sarau" mateix i l'aparició noves empreses, o d'algunes que existien com a associacions abans i com a, van començar a fer prestacions de serveis. I el model de gestió ha sobreviscut fins ara, després s'han millorat les condicions econòmiques, però vaja.

VICENÇ 2:

(.....)

I una mica...Llavorens, l'evolució posterior suposo que també varia molt en el moment en que es produeix la descentralització. Que, d'alguna manera, en el moment en que es produeix la descentralització, cada, cada districte comença una mica també a, a, a fer seu els casals de joves amb lo que implica, també, de, mmm, de possibles canvis d'orientació, de, bueno, de, de variar el plantejament que, que s'intenta definir en el, en, en determinats moments. No sé, a mí em sembla que més o menys el procés que hi ha hagut seria aquest.

CARLES 4-5:

E: YA EM COMPUTARÉ, YA HO POSARÉ, SI SI, D'ACORD. QUAN TU ESTAVES VA HAVER-HI TOT UN INTENT TAMBÉ D'UNES FITXES DE LA PÀMIES, ERA BEN BÉ QUAN TU ESTAVES?

C: Però això no era ben bé pels casals específicament, eh! la Pàmies li vaig encarregar el caire la relació amb els districtes, o sigui, acabaven de descentralitzar la descentralització no preveia cap mecanisme d'intervenció dins del territori, era un entreguisme volgut, però obligat també eh!, però eren convençuts d'això, però el principal punt és que no preveiem uns mecanismes de regulació de la del que feia el territori, a les hores l'únic punt que teniem de referència era el tècnic de joventut que havíem descentralitzat a cada districte, llavors l'encàrrec era bàsicament mantenir un tipus de relació gairebé permanent amb aquests tècnics de joventut descentralitzats per tenir una recollida doncs d'informació de manera permanent sobre el funcionament de tot això, però no era específica als casals de joves, era el sistema genera que es dubtava després de la descentralització.....

El procés de descentralització és vist com una pèrdua de poder per part de l'Àrea i s'explica com una de les causes de la manca d'estructura del projecte. L'acció que havia d'aconseguir que les coses estiguessin més a prop del ciutadà, en realitat afavoreix que cada districte faci el que vulgui amb el tema de casals, i que, a més, no hi hagi cap mecanisme de regulació d'això.

Els animadors ens explicaren com visqueren aquest procés.

RAUL 3-4:

(.....)

Y llega el punto de inflexión, entonces de, de la, como se llama esto, de la descentralización, je,je, pues eso de la descentralización, que entonces no hay el nexo entre los casales, no hay unas..., empiezan a, a, a las líneas a ser muy diversas, a desde cada barrio, pasan cosas

diferentes y pasan cosas diferentes, por una parte bien, ¿no?, porque como cada barrio es diferente esta bien que pasen cosas diferentes, pero cuando esas cosas pasan, no por la diferencia entre barrios, sino, pasan por la diferencia entre los técnicos de arriba del Ayuntamiento, pues, empieza a ser, una cosa un poco caótica. Y entonces igual ahora ya estamos en ese momento, ¿no?, en el que hay una disgregación entre un lugar a otro en el que ya me da la sensación de que lo piensa la gente del barrio, lo que estaría bien de hacer, eh etc. Se cambia por otra necesidad, que es eso, no, los resultados, el, no tanto el que se hace, sino el que ven que se ha...que estas haciendo y como se hace eh...., vamos, una, seguramente una, u, o sea, se valoran más unos indicadores mucho mas pragmáticos, mucho más, más fríos, de lo pudieran, de lo que sería bonito que fuera un casal de joves, ¿no?.

ENRIC 15:

(.....)

i arrel de quan va haver la descentralització, etc, etc, encara pitjor, perquè mentres el projecte de casals de joves podia tindre totes les definicions que volguessis però un projecte que havia sortit d'una àrea central, abans de la descentralització el projecte casal de joves en totes les indefinicions que es vulgui havia sigut un projecte que havia sortit de l'Àrea i més o menys tothom tenia clar que era, per mi arrel de la descentralització els districtes cadascú va fotre el que va volguer, els polítics dels districtes no sabien perquè servien els casals de joves, no tenien ni idea, era algun que els hi va arribar des d'una àrea central i de fet cadascú va fer el que va volguer amb els casals de joves. D'una altra banda per mi la descentralització va afavorir una cosa, i és que mentre es depenia d'una area central ee la política final que es tenia que fer en un casal de joves des de la decisió política fins a la pràxis diària de l'animador, de l'entitat, hi havia tot un seguit de filtres tècnics que anaven filtrant i anaven depurant, en el moment que un casal de joves, el poder polític està als districtes i vull dir els filtres que hi ha des de la decisió política fins l'animador del casal de joves són molt menys i les decisions polítiques arriben molt més directament directament a l'animador i evidentment a l'entitat que gestiona el casal, per lo qual per mi l'autonomia de gestió d'una entitat respecte d'un casal és peticona, molt petita i més arrel de la descentralització quan es va començar a parlar dels equips territorials, etc que llavors tenia que sortir un projecte de tot el territori, cadascu fa, va perdre el sentit i per mi pues això, l'han continuat mantenint perquè és una posició molt còmode, no tenen responsabilitats laborals respecte els animadors eee els hi surt un servei barat, jo penso que barat, o sigui segur que si fossin funcionaris els hi sortiria més car, no paguen, paguen quan volen i sense financiació, s'estalvien tots els IVAS perquè els IVAS se'ls acaben pagant les entitats o almenys quan Síntesis, Síntesis tenia que pagar IVA però l'Ajuntament no pagava IVA, no estava contemplat dintre del contracte.

En casos com aquest s'entén com un element distorsionador de la realitat del casal, i que despista la coherència del projecte. Els òrgans de gestió del poder estan més a prop dels animadors i les decisions arriben més directament. Per tant, augmenta el dirigisme en el tema de casals. Sembla que la descentralització havia de servir per que en acostar l'Ajuntament al ciutadà hi hagués més coneixement de la realitat; però, a la pràctica el que passa és que la mentalitat de l'Estat queda més a prop del ciutadà i per tant, es pot controlar millor.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 11-12:

E: I VAS MARXAR. TU LO DE LA DESCENTRALIZACION COMO FUE?

A: Bueno pues todo fue un cambio, porque bueno, en un principio ya a nivel de casal de jóvenes había una especie de ????? a lo que podía ser el Área de Juventud, nos coordinamos por temas puntuales.

E: YA, Y ¿QUÉ OS COORDINABAIS? NADA MÁS QUE CON LOS CASALES DE JOVENES DEL DISTRITO.

A: Del distrito y estaba algun casal infantil y eran aspectos más puntuales ¿no? por ejemplo, si queríamos montar el estiu jove pues se analizaba, un poco era el toque del silbato ¿no? por un lado la cosa iba bien pues era recursos de cara ????? con el tema de la descentralización bueno pues pasó de que al menos, a mi me da la sensación de que joventut cada vez perdía más el terreno, se diluía hasta que bueno, la figura de coordinador ya dejó de ser y ya empezó a trabajar todo el tema de zonas y el trabajo de la compactación y entonces bueno hay un poco ya todo el tema de juventud y de casal de joves que delega a otros técnicos, entonces bueno, se perdió en parte protagonismo, a nivel de jóvenes, todo lo que se había conseguido se perdió porque no sé supongo que los técnicos que estuvieron desde un principio pues estaban más con todo el tema de serveis socials y bueno entonces como tampoco el tema de joventut no tenía una estructura fuerte pues el pez grande se perdió al pequeño.

E: Y PROTAGONISMO.

A: Haber que por ejemplo habían hay cosas que no se han definido, por ejemplo habían lagunas, por ejemplo a nivel de distrito no había una política clara de jóvenes, más de una vez se pidió y siempre nos lo metían con la política del Área central, entonces bueno siempre era un poco un poco irreal ¿no? quieras o no hay ??? muy distintas.

En la reflexió dels animadors es comenta la perdua de protagonisme dels temes de joventut i de l'oposició amb el els serveis socials. Aquest canvi de política és conseqüència de les conclusions del Projecte Jove. En aquest s'afirma la intervenció no s'ha de dur a terme només des dels temes de joventut, sinó des de la globalitat, des del territori.

Aquest canvi també es explicat pels tècnics.

JOAN 8:

(...)

entonces esta época coincidió también con lo que era el tema ya de de de descentralización, con lo cual, había, o sea, había muchas posibilidades, o sea, se planteaba más historias de posibles futuros, o sea, había más ilusión en el proyecto, hasta ese momento era un mogollón de gente que bueno, que intentaba montar un casal aquí, a ver si montando un casal pues conseguimos montar cualquier cosa, entonces ya se pedía más que un casal, se pedía aquello, programas juveniles, se pedían aquello, temas ocupacionales, temas lúdicos, programas de verano, se pedían historias culturales pero potentes, ya hacia, o sea, el casal ya no quería intervenir solo sobre los cuatro jóvenes, querían intervenir sobre todo el territorio, entonces eee pienso que fue una época, o sea, una época maja, lo que pasa que se aguantaba con, iba aguantada con alfileres, porque detrás de esta historia estaba el Área con un proceso de descentralización, que nunca quedó demasiado claro, porque igual que lo que ahora fue la otra parte de la naranja, que fue servicios sociales, en el momento que descentralizó, o empezó a

descentralitzar ya descentralitzo medios, personas, y además eee era el peso funcional que cae por mucho aunque fuese un planteamiento mucho más reciclado evidentemente, no eran los años 50, pero bueno, era una forma y una metodología de trabajo, y con gente más o menos profesionalizada, porque bueno había mucha crítica sobre asistentes sociales pero eran carreras de tres años, mientras tanto el resto yo dejaba de estudiar historia y los otros pues pensaban que haciendo los cursos del IMAE iban a o sea, iban a tener una carrera de tres años,

Torna a sortir el tema dels serveis socials, i s'explica com, en fer-se la descentralització, totes les àrees de serveis personals -les que tenies més pes a nivell de treballadors- són les que marquen la pauta. Així doncs, donat que els casals entren dintre de la maquinària administrativa com qualsevol altre servei, tornem a observar com el funcionament de l'Ajuntament tanca -de nou- les portes al desig de realitzar les coses de forma diferent.

Els joves visqueren la situació tal com ens explicaren a les entrevistes.

XAVUER 12:

E: YA YA. A NIVELL DE JOVES QUE PASAVA, COMO HO VEIEU?

X: No m'enterava massa, lo que després vaig viure el canvi de clar, jo professionalment vaig entrar al 88 a treballar, ja havia passat aquest període, en tot cas, el que si recordo és que encara vaig viure els últims allò coletazos del servei de joventut de XX amb l'XX i recordo d'haver col.laborat amb, o sigui, com a part del grup del casal i de la comissió gestora del casal i tal i del taller de teatre i tal, recordo haver participat en algunes activitats que es van començar a fer com l'Estiu Jove a XX i tota la història que es va fer no? llavors recordo la figura de l'XX com que la XX deia és mi jefe i tal, això si que ho recordo però clar, no sabia ben bé que és el que passava no? i recordo també un tal XX.

E: YA O SIGUI EL CANVI SERIA COM SI S'HAGUÉS PRODUT UN CANVI, SI DEIXESSIU DE FER COSES NOMÉS COM A JOVES DEL CASAL DE XX I PASSESSIU A FER COSES MÉS GRANS? COM SI HAGUÉS HAGUT UN CANVI?

X: Bé, el que recordo és que si vam participar en les activitats cap a fora, recordo que la història del taller de teatre vam actuar per recaptar històries, per començar a proposar, després això que l'experiència de la cooperativa aquesta creada al XX que es deia ??? també ens va portar cap a fora, o sigui, que si que es potser es va viure una mica això no? m'enrecordo un grup de rap, no de rap, no de break dance que llavors es començava a fer que va participar en l'estiu jove a XX a la Plaça Monsen Clapés, vull dir, de XX vam començar com a a passar cap a fora històries no? això si que ho recordo, clar no puc parlar com a professional.

E: NO NO NO, M'INTERESA COM A JOVE.

X: I tampoc val a dir que, o sigui, jo m'encarregava molt del tema, el tema que controlava més era el tema del teatre i això sí que es va començar a participar a l'estiu jove, tant a XX a l'actual XX, però no m'enterava

Sembla que la descentralització és un procés més viscut per les persones que treballen a l'Administració, que pels joves. Aquests quedaren fora del procés. Aquesta és l'única cita referent al tema trobada en les entrevistes dels joves, i l'afirmació és que aquest tema no es coneixia. D'altra banda també queda reflectit quin es el grau de desvinculació dels joves respecte els processos de l'Administració. Posar els animadors com a professionals i introduir el sistema de gestió mitjançant les entitats deixa que els joves totalment desvinculats dels processos administratius.

7.3.2. NOVA VISIÓ DELS JOVES.

En analitzar el discurs de la documentació de Casals de Joves s'ha detectat un canvi d'actitud cap al tema dels joves. El que abans eren joves emprenedors i que podien canviar les coses, ara es tornaven joves marginats cap als que calia intervenir. Així doncs segons aquestes premisses, el discurs dels que treballaren en aquest període de temps hauria d'anar en aquesta línia.

Una diferència del discurs d'aquesta època amb el de l'anterior recauen el tema de la droga. Aquest, en l'altre legislatura, no se cita com a problema; ni tan sols s'anomena. En moltes de les explicacions es diu que en aquest període hi ha una pujada del consum.

Opinions dels tècnics i polítics.

JOSEP 6-7:

(....)

Vam tenir una època de crisi important, jo penso que va haver una època que el tema de la droga va picar molt.

E: QUAN DIRIES QUE VA SER?

J: No sé, al 83-84, va haver un moment que la droga era una amenaça contant, no tant per la seva implantació als casals de joves com perquè també socialment concepte de joves reunits hi havia una equivalència a consum de droga també va haver un moment que vam tenir que treballar molt aquest molt aquest tema, en determinats barris més durs de la ciutat, doncs aquí els animadors van jugar també un paper molt decisiu en la dinàmica de tots aquests temes.

DAVID 6-7:

(.....)

Dic que era una falàsia perquè, per molt que prenguessin decisions, després no tenien els recursos per tirar-les endavant, això en els millors dels casos, i en altres no era una cosa representativa dels joves del barri, eren els, els que més anaven cada dia allà i a vegades no eren gaires, no? Tot això va començar a portant-se contradiccions com que, ja havia començat a haver-hi conflictes amb alguns casals de joves, conflictes de...., des de violències, fins a no entendre's amb els veïns i que, per tant, acabés sent una història molt... de lluita constant, fins a,

especialment en aquell temps, doncs problemes serios de..., d'heroïna o de conyes d'aquest tipus, no?, en algun lloc. Aleshores una de, de les anàlisis que vam fer era que, bueno, posar un equipament en un barri, obrir les portes i dir això és pels joves d'aquest barri era mentida, bàsicament, i que el primer grup, el primer su, grup sociològic, diguem-ne, que entrava en allà, ahhh, delimitava el camp i es feia allò com a seu. Això, potser ja estava bé, però, que en tot cas l'Ajuntament fos conscient que en alguns barris, i una de les crítiques que estava rebent el mateix XX d'altres regidors, companys seus, era que es, lo que estaven fent era locals per entretenir els drogadictes, diguem-ne, o ni, ni per entretenir-los, sinó perquè poguessin, tranquil.lament, je, je, doncs fer les seves activitats delictives, per entendre'ns, encara que cadascú és lliure de fer el que vulgui, però, vull dir que, en principi, com a organització estatal, diguem-ne, és una mica contradictori....

En aquest cas, s'explica que quan s'obria un casal s'omplia de la part de la població que estava més marginada, i, per tant, en aquells moments els que estaven en relació amb els temes de drogues i de violència. Això sembla que fou un inconvenient, ja que els casals s'omplien de gent marginada. El tipus de persones que hi va no es diferent al que anava als casals en el període anterior, però llavors no semblava que fos un problema a solucionar per l'Administració. En aquest cas, es diu que l'Ajuntament obri un casal, però no es planteja que hi hagi demanda d'aquest. Des del punt de vista exposat en el discurs dels tècnics i polítics, sembla com si, en aquesta època, els joves ja no demanessin casals. En el mandat anterior, es demanava que la policia no entrés als casals.

D'altra banda, es confon la gent que no està associada amb la gent marginada. Això contrasta amb l'explicació sobre els orígens dels casals; s'exposa que foren precisament aquests col·lectius els que els varen reivindicar. En aquest període, sembla, doncs, que aquests joves són els drogadictes i els violents. Com podem observar, s'ha produït un canvi de mentalitat respecte aquests joves. L'altra possible explicació es que els joves que anaven als casals haguessin canviat. Cal remarcar però, que aquest canvi està relacionat amb el canvi de mandat.

MIQUEL 6:

(....)

Va haver una època, es va, al, no sé si era al principi, però cap els anys, cap a la meitat dels anys vuitanta o així, en la que la població que tenien els casals de joves, majoritàriament, eh?, evidentment majoritàriament, aaa, es podria catalogar una mica com a joves manguis, per entendre'ns, eh?, joves conflictius, joves que tenien inadaptació escolar o que no anaven a cap tipus d'institut, escola, perquè evidentment no tenien feina, que ademés, no és que fossin conflictius especialment al seu barri, però es passaven el dia asseguts amb una Xibeca, doncs asseguts a la plaça del davant de no sé quin, no sé quin edifici i la gent els mirava no sé com, que ademés eren heavys, que ademés anaven amb caçadores negres i que ademés portaven unes grenyes i quan no portaven grenyes, que no sé què, i per tant, doncs es consideraven una mica, joves marginals. I aquesta era una tipo, una tipologia de joves bastant estesa dintre dels casals de joves i sobretot dels casals de joves de determinats barris; XX, XX, XX, XX, etcètera.

XAVIER 7-9:

(....)

ara ha passat una miqueta aquesta època, però va haver-hi, durant uns quants anys, que una de les, del, dels handicaps més grans dels casals de joves eren els joves usuaris dels casals de joves que eren un niu de, de conflictes i de problemes.

(....)

Els joves de llavors o la percepció que jo tinc dels joves de llavors és d'una gran descoberta, d'una, d'una gran quantitat de joves que a través de teix, de, que mai van estar enquadrats amb associacions i que van trobar en l'Ajuntament una mena de substitut de l'associació al convertir-se amb usuaris de serveis prestats directament amb ells, era fàcil identificar grups de joves que si haguéssim sigut una empresa 'guessin sigut grups de clients o clients de productes determinats, 'gués, 'gués sigut fàcil constituir una associació d'usuaris de viatges de l'Àrea de Joventut o una associació d'usuaris de dinamització(?) sòcio-cultural, ara ridiculitzant una mica el tema, eh, evidentment, però que hi havia una mica això. I els casals de joves, jo tenia la percepció, tinc encara la percepció, de que en aquell moment eren una mica el calaix de sastre; aquells que no tenien recursos personals, familiars, econòmics, etcètera, per accedir a més es quedaven amb allò que tenien davant de casa, i allò que tenien davant de casa era, un xiringuito, moltes vegades amb molt males condicions que, com a mínim, afavoria que estiguessin junts, que, depèn de l'habilitat de l'animador afavoria que es pogués treballar amb ells, ...'nava a dir ara, per, per evitar mals menors, mals majors diguem-ne, perquè en aquell moment sí que els recursos eren molt, molt insuficients però que es van convertir, i en molts barris, sobretot en aquests barris més perifèrics de la ciutat i amb, amb més problemàtica social associada, abhh, es van convertir en, en petits guetos de conflicte de, de, amb rebuig important per part del, del, de les comunitats de veïns.

MIQUEL 2:

(....)

Però en general jo penso que era un, que era un bon invent i que donava sortida a... al tema sobretot dels joves no associats, eh? sobretot als, als, als joves no associats de determinats barris, però en general als joves no associats. I aquest penso que va ser un..., no sé si un error, o no un error, però va ser un dels condicionants per com va evolucionar després el tema dels casals de joves. Es a dir, la poca relació o el divorci, en la majoria dels casos, no sempre, eh? però en la majoria dels casos, entre els casals de joves i les entitats de joves consolidades, de sempre, o de no sempre, però que funcionaven, etcètera.

E: A QUÈ CREUS QUE VA SER DEGUT AQUEST DIVORCI?

M: Suposo que.... A vera, no, nn... nn... jo penso que no va ser cap, cap acció premeditada, ni elaborada, ni meditada ni re de tot això, sinó que va ser simplement una qüestió de prioritat. Es a dir es va prioritzar arribar en aquell..., en aquella tipologia de jove que no feia res més, per entendre'ns, abans que arribar fins a la tipologia de jove que d'alguna manera ja feia

alguna cosa, fos esport, fos escoltisme, fos filatèlia, o fos el que fos, o fos colombofòlia, no, es diu allò dels coloms, colombofòlia. I es va prioritzar als joves que no estaven associats de cap manera i que eren els que es trobaven a la plaça de no sé què en un banc cada tarda, o que no es trobaven i que pol·lulaven per tot arreu, i llavors el gran esforç es va fer per arribar a aquesta tipologia de joves.

Veiem doncs com per joves no associats entenen joves marginats; aquests són els usuaris dels casals de joves, per tant, cal intervenir sobre d'ells.

En explicar els joves de l'altre període es parlava dels joves des de la diversitat d'aquests en funció dels barris i de les seves característiques; és a dir, es veien com a grups heterogenis. En el discurs que ens ocupa es parla dels joves dels casals com si fossin un grup homogeni; els que van als casals són precisament els marginats sense cap distinció entre ells.

A continuació anotem les opinions dels animadors i joves sobre la situació que varem viure. Es fa referència al tema de la droga i al de l'atur com a explicació del que passa.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 12:

E: EL QUE PASSA ÉS QUE POTSER QUE HI HAGUÉS EN AQUESTA ÈPOCA UN MOVIMENT MÉS GRAN DE GENT O DE GENT PENJADA O DE GENT...

D: Més que ara?

A: Home tot coincideix eh! per això

R: La llegada del paro ¿no? ¡más bien!

E: JO CREC QUE PODRIA SER MÉS CRISIS

A: Coincideix molt amb l'apogeo del cavall eh! per això

E: AIXO, L'ENTRADA DE LA DROGA NO?

A: perquè allà a XX no s'havia viscut mai, el cavall va entrar en aquella època, bueno va entrar tot, o sigui, a començament del 80, 81, 82, 83 va ser quan va entrar a sac i va començar a fer estragos no? 84, 85, 86, 87 des de luego va morir la tira de gent, recordo gent que havia anat amb mi al cole que estan morts no? de sobredosis.

El canvi d'actitut sobre el tema dels joves pot ser degut a dues causes. Una de les explicacions podria ser que els joves que realment van comançar els casals els van deixar per la manca possibilitat de fer coses que aquests oferien. La rao seria per un no quadrar les expectatives que ells tenien amb lo que s'estava oferint. Per tan als casals es quedarien els joves que no tinguessin clar el que volien i ja els estava be els que se'ls estava oferint. Una altre de les explicacions podria ser que hi hages una nova construcció social sobre els joves. Aquest nou plantjament tindria que veure mes amb una visió mes universalista de la realitat, a més acompanyat d'una una categorització de la població, que passaria per a posar etiquetes i fer classificacions. En aquest plantajament no es tenen en conte les diferncies econòmiques de cada barri, dient que el casal es difernt en funció del barri. El que es fa una universalització de que els joves dels casals són tots els marginats idepentment del barri en el que estiguin. No es com en el periode anterior en el que s'explicaven les diferencies dels joves en funció del barri del que provinguessin.

Els joves i els animadors.

La visió dels joves sobre si mateixos i la que tenen els animadors sobre aquests es veuen diferent.

LLUIS 3-4:

(....)

El que passa que per la pròpia dinàmica de les coses, finalment eee allò es va convertir també amb un centre alternatiu, nooo a més a més de que l'Àrea de Joventut montava els seus tallers de teatre o de o del que fos, doncs clar, les possibilitats que tenia aquell espai va generar doncs expectatives, i d'alguna manera el que va incidir més amb el relleuament de XX com a tal va ser aquesta marginalitat de gent que no es movia oficialment en lo que eren projectes doncs dissenyats o pensats per l'Àrea de Joventut, que aquests també hi eren per descomptat, sino doncs bueno gent que es montava les pel.lícules a partir dels seus grups de rock a partir de les seves històries i això convivia amb lo que era també aquell col·lectiu de gent que més aaa entroncada al barri, tenia el seu grup de muntanya i montaven excursions, eee o grups de cine forum que passaven videos i passaven no sé qué, és a dir, i aleshores lo apassionant jo crec que va ser intentar que tot això doncs fos possible sense que el fantasma aquest de

les etiquetes i de segregar fins i tot els mateixos col·lectius de joves, perquè estava molt de moda l'etiquetatge i el que era un xiroqueru doncs no podia conviure amb un punki, i el punki doncs no tenia perquè fer ràdio i o fer teatre,.....

Podem veure com s'accepta que en aquell moment es classificava molt als joves amb etiquetes, i que això era un inconvenient per al funcionament dels casals.

MIREIA 1-2:

E: EXPLICA'M COM EREU VOSALTRES COM A JOVES?

M: Hi ha joves molt independents, molt radicals, que més? no ens agradava que ningú ens digués que havíem de fer, ningú sobretot era l'Ajuntament, teníem molt clar que l'Ajuntament era l'enemic en principi, mai valoràvem si tenien raó o no, era igual, la raó sempre la teníem nosaltres i ells no la tenien mai, i sobretot molt radicals, molt radicals.

E: EXPLICA'M QUE CONSISTIA SER RADICAL EN AQUELL MOMENT.

M: Doncs mira, consistia en fumar molts porros sobre tot, en anar en contra de tot allò que t'imposaven, ja fos, dos en el cas de la dona ser ama de casa, sortir una mica de les activitats que sempre havien fet les dones, en el cas dels homes sobretot hi havia un moviment molt antimili, ee fer unes activitats o montar-te unes activitats diferents a les que feia tothom també, sobretot l'autogestió del jove ho teníem molt clar que érem nosaltres, que érem nosaltres que pagàvem els impostos i amb lo qual els cales eren nostros i nosaltres havíem de fer amb aquests cales el que nosaltres volíem, no el que volia l'Ajuntament i en això consistia més que res.

E: AQUESTS EREU ELS JOVES QUE ANAVEU AL CASAL O EREU ELS JOVES DEL BARRI?

M: Els joves del barri

E: EN GENERAL, I ELS DEL CASAL US DIFERENCIÀVEU DELS ALTRES O NO?

M: Sí, en el fet de que érem els més radicals de tots potser i en el fet de que érem els porreros per excelència, una cosa que jo penso que ens unificava molt a tots era el tema dels porros no? que teníem molt clar només porros en un principi, després sí que va arribar dogra més dura, però en un principi només eren els porros i era allò de todos por los porros i por los porros para todos no? això estava molt clar, i ens diferenciava molt dels altres grups de joves que funcionaven pel barri, que bé eren grups d'esplais o, que no estaven dintre del casal però que també ens enteníem molt bé eh! vull dir, encara que fossin cristians i portessin un rotllo molt diferent, no teníem problemes, eren molt tolerables tots.

Quan s'explica què eren els joves es tracta del tema de la marginalitat però no com una font de conflicte. Es reconeix el tema de la droga però tampoc com una font de conflicte sinó com un signe d'indentitat en front altres grups.

Una altra característica de la visió dels joves sobre ells mateixos es la percepció que es tenia del barri.

MIREIA 4-5:

(....)

la col.laboració era molt, erem una pinya no? a partir d'aquesta pinya tothom treballava per tothom encara que cadascú tingués un centre d'interés molt diferent a l'altre no? però i sobre tot el que no perdíem mai de vista era el barri que era una col.laboració de cara al propi col.lectiu però sempre amb una vista de de sortir al barri i donar vida associativa al barri, això també tots els joves ho teníem molt clar

E: ERA MOLT IMPORTANT PER VOSALTRES SER DEL BARRI?

M: Sí, sí, sí, jo avui per avui encara quan em trobo a algú que coneixes i tal, d'on ets i tal, a doncs jo soc de XX no? i encara ho dic amb la boca molt plena de ser de XX. És com i entre la gent es nota el ser de XX era un, per una altra gent com el cutrerio no? XX el cutre i tal però nosaltres portàvem el cutrerio amb molta classe si si, som els cutres de XX però ole! el que portem fet no?....

Aquesta característica també es donava en els joves del període anterior.

Els incidents de violència són descrits de diferent manera pels tècnics i pels joves.

Opinions dels tècnics.

JOAN 9-10:

(....)

Volveríamos al tema, al principio se hablaba de generar una generación crítica y lo de la generación crítica se olvidó o se cambió. Me imagino que el problema de generar una generación crítica es que genera problemas, esto es evidente, y si genera problemas pues son de estas cosas que siempre molesta alguien, pero claro si dejan de ser críticas entonces nos sentimos un poco aburridos ¿no? y ahora me parece que que les aburre que sean aburridos, la realidad es de que no se, además esto, no sé, lo recuerdo mucho por el tema de XX, en todo el concepto crítico fue una de las cosas que me entró porque nada más, cuando he sido joven he sido muy crítico y muy protestón,

(....)

pero en XX el proceso fue, pienso que por ejemplo allí fue fue majo en el sentido de que hubo un potencial, o sea, ha habido un potencial de gente rebelde increíble, o sea, gente con vocación crítica y que incluso en algunos momentos, o sea, hubieron momentos increíbles, o sea, yo recuerdo la primera época, por ejemplo entrar en casales, o sea, temas como podían ser, o sea muchísimos casales en XX, por ejemplo, el tema de objeción de conciencia era desconocido, a excepción de algunos núcleos en concreto, por ejemplo el lo que era XX, lo que pasa que XX también hay que ser realistas, XX cogió la mayor marcha en el momento que entró el XX, porque el XX es un chaval muy majo, pero XX era un chaval del barrio y tenía mucho concepto del barrio ¿no?, o sea, lo de la posmodernidad y toda esta historia se lo trajo el otro, y entonces los chavales de XX, eran los chavales que estaban aquello con la cerveza y ahí en la puertecita, y a la que vieron o sea, o sea, es un poco bestia lo que voy a decir, pero a la que hay otras movidas las primeras que cambiaron fueron las tías, las tías empezaron a cambiar el modelito, y los tíos cuando vieron que las tías se cambiaron el modelito y se cortaban el pelo y se hacían historias de posmodernas y el XX montaba historias de peluquería, empezaron a cambiar de imagen como locos,

(....)

Entonces bueno a partir de aquí se generó mucha dinámica, hubo mucho movimiento, creo que

se dió bastante tolerancia, hubo momentos un poco críticos como el cuento de la famosa medio asalto a la comisaría dichosa, y que realmente fue una, bueno fue una, me imagino que en aquel momento se debió asustar muchísima gente, incluso el movimiento vecinal, pero nunca me olvidaré de la manifestación que hubo allí en la Via Julia y como los chavales y chavalas que estaban exaltados, o sea, aquellos una chispa y y volaban aquello, todos los escaparates de la zona y recuerdo aquello, de esa imagen no me olvidaré, iba una chavala que iba a pegarle y el XX iba al lado y le dijo: más coco y menos corazón, la otra se contuvo y no pasó nada, y eran miles de personas, o sea, yo creo que aquello fue, igual que dicen que los indios siempre hicieron el el el la última batalla, yo creo que lo de las últimas batallas de las juventudes críticas fue por ahí.

Opinions dels joves.

MIREIA 2-3:

E: QUAN TU VAS ESTAR VA HAVER LA MOGUDA AQUELLA QUE VAN AGAFAR LA GENT I TOT ALLÒ, EXPLICA-ME-LA UNA MICA COM VA SER

M: Bueno, la moguda va ser, s'estava celebrant el Carnestoltes hi havia un pasacalles, la gent va arribar al Pasacalles, acabava el pasacalles a la Via Julia, vam anar a prendre una cervesa a un bar de del costat de la Via Julia, en aquell moment va haver una redada, i clar, com que la gent anava del pasacalles, no portava molta les xaquetes a sobre ni la documentació sobre tot, doncs es van endur a tots aquells que no portaven documentació, en aquest cas era la gent que venia del pasacalle que érem nosaltres una mica no?, va haver una mica de merdee en aquell bar, que la gent volia marxar, es van enfrentrar a la policia, van trencar els parabrises dels cotxes, rotllos d'aquests, se'ls van endur a tots, es van endur a 6 persones només, tots del moviment associatiu del barri, quan dintre estaven tots els drogadictes entre cometes, de droga més dura, però en aquell cas no es van portar a ningú, només es van emportar als que no tenien documentació, aleshores la gent quan es va correr la veu per tot el barri, quan es vam assabentar, la gent va baixar a comisaria a portar la documentació d'aquesta gent i bueno, els que ens quedàvem a dalt del barri, vèiem que la gent no pujava, que havien baixat però que no pujaven, tornava a baixar un altre grup i tampoc pujava i al final ja vam baixar molta més gent i ens vam trobar que els havien detingut a tots, els del principi i els que anaven després, i bueno, doncs a partir d'aquí es va començar a mobilitzar tot el barri a vera que passava, els van condemnar em sembla que van ser condemnades 13 persones, tots eren del moviment associatiu, el màxim que feien era fumar porros, però no tenien ni antecedents molts d'ells ni, alguns si no, però no tots, i bueno, es va començar a mobilitzar tot el barri i va ser una experiència molt maca.

E: COM VA SER LA MOVILITZACIÓ? EXPLICA'M UNA MICA, QUÉ VAU FER?

M: En principi, vam anar a l'associació de veïns, que va ser una mica la que va fer la palanca perquè tothom pogués sortir endavant, es va començar per fer assemblees de tots els veïns, assemblees que anaven més de 100 persones, es va comentar a vera que es podia fer, es va connectar amb advocats, advocats que eren del barri, que sempre havien, quan havíem tingut algun problema sempre havien col·laborat i bueno, a partir vam començar doncs ens reuníem cada dia, disposàvem que havíem de fer al dia següent, de la recollida de firmes, anàvem a les preses per fora, amb pancartes, amb una mica de manifestació, a donar ànim a la gent que estava dins i es va començar també a recollir peles per poder pagar a aquests advocats, encara que ho feien gràtis tampoc era plan de que ho fessin aixís i bueno, de mica en mica anàvem fent cosetes per aquesta gent.

Les diferències entre les opinions radiquen què, en la segona no es parla d'assalt i, a més, s'afirma que el moviment veïnal estava amb els joves; en canvi, en

la primera, s'exposa que els veïns, inclús, tenien por.

El tema de la droga juntament amb l'estat dels locals són les explicacions que es donen per la mala reputació dels casals. Sembla que, quan arriba la descentralització, el tema dels casals de joves no és ben vist pels nous polítics, en aquest cas, pels nous regidors, ja que desprestigiava la seva imatge.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 6-7:

D: Sí, la meua opinió d'ara és que la història dels casals de joves és la història d'un fracàs diguem-ne, i que per tant un polític que cada quatre anys ha de revalidar la seva seriositat primer davant del seu partit perquè el puguin a les llistes, i després davant de l'electorat no li agrada que li penjin històries que són terboles.

E: YA AHA, I PER QUÉ SON TERBOLES?

D: Perquè hi havia casals que la gent es picava perquè hi havien casals que encara que no es piquessin els veïns deien que es picaven perquè havia casals que la gent que anava eren pintes de l'ostia, perquè el projecte casals s'havia fet sempre encara em sembla a mi amb la filosofia XX, XX, si vols jo mateix eh! molt ????? de que amb lo que veig ja passa i això havia provocat, o sigui, lo més cutre que tenia l'Ajuntament de serveis eren els casals de joves, això també havia provocat que en alguns casos, no en tots realment fos veritat lo del pico no et dic que no sino que aleshores el que passava és que un equipament d'aquell tipus, un jove o un grup de joves normal diguem-ne, ni doctorats ni no sé qué anaven al bar on havien anat sempre i en allà acabaven anant a l'hivern i estic pensant molt en el XX eh! i segurament estic pensant en la època 79-83 eh! o fins i tot 83-85, el XX doncs era un sòtan allò on hi ha hagut sempre conflictes de gent de camells de tot tipus, etc, que era una iniciativa de caràcter cultural a una iniciativa de beneficiència en el millors dels casos i clar això jo crec que a certs regidors i no ho dic també críticament doncs no interessa.

En aquesta cita es parla d'un fracàs. Se suposa que aquest és causat pel tipus de jove dels casals; no corresponia un tipus normalitzat. Per tant, se sobrenten que els que no estan normalitzats són marginats. Aquesta visió ve canalitzada per l'establiment de categories i d'etiquetes. Aquestes etiquetes marquen el que és desitjable i normal. No accepten la realitat com diferenciada i plural. Els que no segueixen un tipus de comportament determinat són marginats.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 8-9:

(.....)

vull dir que, però bueno, això és una cosa posterior si voleu, el que si que em refereixo és el que diu ell de que moltes vegades el problema era que el casal de joves era un refugi no? o es veia

així primer per l'estat cutre del propi casal, és a dir, i la disposició arquitectònica i és que montar un casal en uns sotans, estan invitant a que determinat espai afavoreixi la presència d'actituds marginals i actituds conflictives i delictives en molts casos no? vull dir, trapitxeos de hachis, de històries al casal de XX va haver molts problemes no? trapitxeos i tal, després recordo una cosa molt important que em va cridar molt l'atenció és que es va fer una assemblea a porta tancada amb tothom de dir, a vera si lo que crida aquí és que tothom pot venir, en principi si algú es vol fumar un canuto pues ell mateix no? va haver de marcar-se com a comissió gestora el que allà a dintre no es fumava cap canuto ningú, ni tan sols els propis inclús animadors o gent voluntaris no? perquè doncs aixó es prenia com una cosa, recordo com una cosa molt curiosa no? de dir, que tothom va fer un pacte de caballeros i tal, dames i caballeros i dir ei! aquí no es fuma perquè es volia una mica anar raonant la gent que s'havia apalancat allà no? també va haver molt problemes amb la gent que va portar el bar no? per exemple va haver un element que va portar el bar que va ser super negatiu, perquè era tio que bueno que es va montar la història, que es portava material i jo que sé, això va ser com molt negatiu no? jo recordo durant un temps no m'agradava l'ambient que havia al casal, jo venia, feia l'activitat amb els de teatre, el grup ??? i la gent de dalt no m'acabava d'agradar perquè hi havia uns elementos de molt cuidado no?

D: I estas parlant del casal més estructurat que probablement ha hagut a Barcelona eh! vull dir que eh!

E: COM ERA XX?

R: Hombre XX fue el local que bueno supongo que ni se lo pensaron a la hora de ponerlo como casal ¿no? porque se hizo sin ningún tipo de planificación porque lo pusieron enfrente del bloque más conflictivo de toda XX, entonces representaba de que los usuarios iban a ser conflictivos, el tema de que no pusieran recursos, bueno siempre ha sido un poco hasta contener, hasta que ya vas un poco separando separando y ya te creas un grupo de gente para empezar a trabajar, pero que bueno ????? de tiempo.

E: Y ESO DE QUE HABÍA GENTE QUE BUENO SE PICABA.

R: No esto no, esto ha habido casos pero bueno no con respecto a la gente no ha habido problemas, la gente ya sin ningún problema, los han cogido, los han sacado, se ha hecho temas de prevención.

E: YA, Y ¿EL TEMA DE QUE EL CASAL ERA MAL VISTO POR LA GENTE DEL BARRIO? ¿EN TU CASO SE DABA?

R: No no no, no era mal visto, porque XX era ????? en el tema de servicios, entonces no hay nada más, y era el único sitio de iniciativas que se estaban dando y entonces de cara al vecindario muy bien, en cuanto a la programación de actividades y tal, hasta que querían meterse padres en las salidas que hacían y bueno, había bastante buen rollete.

E: NO, PERO SI QUE ÉS CERT QUE EN MOLTS CASALS ES VA DONAR JUST ADEMÉS EN AQUESTA ÈPOCA PROBLEMA DE DROGA I.

D: Si, suposo que era el més espectacular, però no només eh! a Transformadors podria explicar les òsties que ens vam arribar a fotre, baralles de tribus, dels no se qué.

En el grup de discussió sí que s'esmenta l'aparició del tema de la droga, però també se li buscaven solucions. Sembla que una de les causes, com a justificació, que els casals s'omplissin de joves marginats fou l'espai en males condicions. Aquesta reflexió és comú a tots els discursos, tant dels tècnics com dels animadors.

Els animadors I l'aparició de la figura com a professional.

El discurs més generalitzat sobre els animadors ha estat lligat al procés de creació dels casals de joves. És a dir, s'explica la història dels casals a través de la figura de l'animador. S'exposa que primer eren joves i després es van professionalitzar. En aquest període es defineix els animadors mitjançant l'aparició de la figura professional.

MIQUEL 4-7:

(.....)

I pel que fa als casals, en aquest temps, a vera, jo quan vaig arribar a l'Àrea ja hi havia un **responsable professional**, per entendre'ns, a cada casal, és a dir, havia passat l'etapa de la congestió, de la (...?...) etcètera. Cada casal hi havia un, un animador. En alguns casos, especialment conflictius o especialment grans er... augmentaven a dos els animadors, però majoritàriament eren un animador i en general estaven bastant penjadets, els animadors, eh? Vull dir, se'ls col·locava en un local, se li deia "Compte amb el que fas amb aquest local, eh?, No me'l destrossis, no me'l destrossis, i monta't la vida. A partir d'aquí, doncs, bueno, hi havia qui s'ho montava millor i hi havia qui s'ho montava pitjor, per entendre'ns, no?, però, déu n'hi do lo penjadets que estaven. Nosaltres intentàvem, allò, coordinar-los, er, fer reunions, passar documentació, fer, fer totes les gestions que calia fer a nivell més institucional, etcètera, però qui es currava evidentment els joves eren els animadors. Err... durant bastant temps es va intentar que funcionessin els grups gestors dels casals de joves, que vindria a ser una mica el que, el que eren els centres, els consells rectors de centres cívics, (...?...) participació en els casals de joves i tal.

(.....)

Bueno, al principi, al principi això, al principi hi havia això. Posteriorment, es va acabar el tema de autogestió, aaa, i es va fer una **professionalització, una persona responsable que cobrava uns diners per fer aquella feina**, que era més o menys jove, i més o menys proper en els grups motors que havien hagut fins llavors, però que havia de vetllar, no només perquè els joves anessin a fer el taller de guitarra, o el taller de macramé o el taller de, de cuina o de rock o del que fós, o de video, en el en aquest taller, **sinó a que les propostes que feien els joves arribessin al casal i que el casal, en definitiva, arribés a ser un referent per els joves d'aquell, d'aquell barri**. Bueno, això en alguns casos va ser més que en d'altres però, jo penso que en aquest cas depenia molt, i basi, bàsicament de la sensibilitat de l'animador que hi havia en cada casal i de com s'ho montava, eh? Qui s'ho montava millor, doncs tenia un feed-back més bo amb determinats nuclis de joves de, del, del seu barri i, per tant, podia treballar les propostes i, per tant, volia dir que, en principi tenia més garantit l'èxit de les propostes que feia, i altres, doncs que s'ho feien més malament, perquè la seva situació era diferent, o perquè al barri no hi havia un grup de joves localitzats i era molt difícil anar-los a buscar. De tota manera, eee, abans comentava que es va intentar crear les, els, els Consells (Sector?). No diguem Consell (Sector?), diguem Consell...

E: ELS GRUPS GESTOR.

M: Els grups gestor, exacte, dels diferents centres, que va ser un intent de formalitzar, d'alguna manera, de formalitzar el que havia de ser la participació. **En contes de que l'animador un dia donat passava per davant de no sé quin cinema, de no sé quin bar del carrer d'en XX deia "Eh, ¿por què no me haces no sé qué? i llavors que anés allà i que amb un ordre del dia més o menys clar, que pogués prendre nota, etcètera, no?** Això, penso que va ser bastant fracàs perquè, perquè en aquest tipus d'equipament s'havia de comptar molt amb la informalitat i penso que és una element important. Informalitat que no vol dir, que no vol dir, en un sentit pejo, un sentit pejoratiu, sinó en un sentit de com es diuen les coses i que no es fan les coses, eh?, en aquest sentit. I...bueno, a partir d'aquí penso que la fórmula, no es va trobar una fórmula concreta de com s'havia de, de canalitzar aquesta, aquesta participació i la cosa va seguir una

mica com, com fins llavors. És a dir, en funció de la serietat i del buen hacer de cadascun dels animadors, doncs es anava millor o es anava pitjor.

DAVID 6-13:

(.....)

No sé massa bé d'on s'havien reclutat els primers animadors. Suposo que això en altres entrevistes et pot sortir molt, allò, tens el XX, tens el XX i tots aquests, ahhh, **algú m'imagino que vindria també per la via aquesta política, que comentàvem abans, com jo mateix, però molts no, ahhh, era tot un altre rotlló de gent que havien començat amb històries d'aquestes i havien entrat.** Aleshores aquests animadors ja portaven un temps. S'havia creat una mena d'indefinició sobre les funcions que tenia que fer l'Àrea de Joventut i lo que tenia que fer l'animador, sobre si allò era un terreny, per entendre'ns, municipal o era un terreny de... els joves. I aquí s'havia creat un conflicte bastant considerable. Per altra banda, la formació professional, a mi em sembla que tant dels que féiem de coordinadors o de caps de departament o de servei com dels que feien d'animador era pobríssima, és a dir, no?.. Estàvem fent lo mateix que havíem pogut fer a l'associació de veïns o en un altre lloc, però cobrant, vull... Ha, ha... I amb els... Jo crec que tots plegats amb els, la millor voluntat però sovint sense suficients recursos professionals com per saber-ho fer.

(.....)

estic pensant, per exemple, amb el XX, **lo que ha acabat passant és que l'animador, que era un d'aquests joves que s'ha professionalitzat i ha, i ha sigut animador.** O sigui, me'n recordo que, per exemple, en el cas del XX que hi havia la, la XX, en el fons no deixava de ser una dirigent del barri, ahhh, que (no?) es va professionalitzar, però quan ella ja se'n va cansar i ho va deixar, va ser un xaval del casal de joves el que es va fer animador, i, jo no en tinc ni idea de com estar el XX, però era un dels casals guapos en quant a ambient i,..., hi havia bastants joves per dintre, feien bastantes activitats, vull dir que se l'havien fet molt seu, havia acabat sent una entitat, amb la diferència de que el local era...

Amb la professionalització els animadors, es converteixen en una nova "forma social" (Simmel, citat per Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 16); la seva funció és fer de mitjancer entre la comunitat i l'Estat. És algú que està en la comunitat però no forma part d'ella. L'animador passa a ser en la reconversió de l'Estat del Ben Estar a l'Estat de la Crisi "una de les figures d'intervenció social que tenen com a funció gestionar i administrar la pròpia dinàmica social quotidiana, operant la publicació de cada vegada més espais que fins ara eren considerats de l'esfera del privat" (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 17). Aquest tipus de figures i d'intervencions el que fan es disseminar i estendre el poder de l'Estat, de tal manera que es produeix un efecte d'invisibilitat de l'Estat i dels seus actes de manipulació. (Bourdieu 1988, citat per Bergalli i Santamaria, pàg. 18).

PABLO 2:

(....)

No a ver, eh..., en , creo que hay una primera época, no eso, de la gente que nos dedicamos, o hemos trabajado con temas de casales de joves y eso, que es, pues eso, una primera generación de gente que venía del movimientos asociativos, eh, pseudo políticos, o políticos, etc. Mmmm, que un poco iban con el bolígrafo en una mano y con la hoz en la otra y un poco de la lucha por, no se que valores, y tal. Entonces y creo, yo pertenezco ya a una segunda generación, que es la gente que, que igual, proveníamos de asociaciones, por que eramos niños de esas asociaciones, eramos los niños de los esplai de los caus, de los no se que, de esas entidades que salían a partir de las asociaciones de vecinos reivindicativas y todos esos rollos. Y entonces se montan los casales de joves y pues pasamos a ser juvenes de casales de joves, ¿no?. Entonces, no sé, yo he vivido un poco la, esa fase primera, en que se discutía si que, si los casales de joves que eran, como funcionaban, si había de haber un tio que cobrara y entonces se crea la figura del animador y luego, allí donde habian entidades muy fuertes en los barrios, pues deciamos que no, que funcionábamos nosotros solos, y hacían casales de tipo A, y el casal era un poco como la válvula de escape de, de eso, no, de las inquietudes de los juvenes, ¿no?.

E: QUE COMO ES DE TIPO A?

P: De tipo A, sin animador. No se yo lo vivi un proceso de esos durante un año, ¿no?, de, de formar parte de una gestora de un casal que no teníamos animador, y que lo tirabamos a delante todo sin animador, eramos una pandilla de hippies idiotas, que perdimos todo, pues, nuestros estudios, nuestros no se que, por, por tirar adelante un casal, que despues, bueno enfin. Eh...Entonces, bueno, eso supongo que, pero era un momento determinado y todos los que estabamos allí, pues, mmm, era eso, ¿no?. No ibamos a buscar un servicio, no se que, ibamos a buscar, yo que sé, otros, otros valores igual y despés de, creo de toda esa gente, de la que estoy hablando ahora todos nos dedicamos profesionalmente a esto. je, je...

En aquest paràgraf se cita la primera generació d'animadors. Bergalli i Santamaria (1990, pàg 40) ens explica com parlar de generació "no sols designa a un grup el qual els seus membres s'han incorporat a l'animació al mateix temps, sinó que ens remet a l'inici, a l'origen, a l'acció de generar, d'inventar,... és definitiva i, per tant," a ser la vanguarda (constant i hegemònica) de l'animació.

Un dels altres elements del discurs cita en el paràgraf és l'abandó del sistema escolar per part dels animadors. Aquesta és una de les conclusions de l'estudi esmentat anteriorment sobre els alumnes de l'IMAE. El col·lectiu es caracteritza per l'abandó del sistema escolar en els primers estudis, donant-se el nivell d'estudis mig en Batxiller Superior i COU.

LLUIS 1-8-9:

E: PARLA'M DELS CASALS DE JOVES, COM VAS ARRIBAR TU,?

L: Mira jo vaig arribar per contactes personals, és allò, un company, el XX em va trucar un dia, perquè ell i jo havíem estat companys a XX i tot això i jo estava treballant a un laboratori fotogràfic, i un dia em truca i em comenta, jo sabia que ell estava a les XX, al casal de joves d'allà, i em comenta que si a mi doncs m'agradaria estar doncs quan tot era semiprofessional i...

E: A QUIN ANY VA SER AIXÒ?

L: Això va ser al 83, al 83, a principis? si, a principis del 83. I bueno, como no, vaig anar a veure al XX, vam estar parlant, i vaig anar aleshores a XX i allà estaven els grups gestors, van fer entrevistes a varia gent, i finalment em van triar a mi perquè doncs estigués allà un temps i tal.

E: O SIGUI, QUE ET VA ESCOLLIR EL GRUP GESTOR?

L: Sí,

E: I NO ET VA ESCOLLIR L'AJUNTAMENT?

L: No, no no, em va escollir el grup gestor amb unaaa bueno, va ser molt divertit perquè clar, diguéssim com, el que es valorava a la gent, clar havia de ser una entrevista de mitja hora, aleshores, clar, són, i així va ser, va ser una entrevista i a partir d'aquí doncs bueno em van avisar després més tard i a partir d'aquí doncs mira vam continuar fins avui no?

(.....)

Però clar, amb una estrenada democràcia el que no podia ser era montar ya doncs els grans centres amb una estructura molt jeràrquica que garantís un servei super no es podia fer, en aquest sentit jo penso que al principi va estar encertat, el que els grups gestors estiguessin allà, perquè en definitiva eren els mateixos joves i després clar, es va seguir la evolució que jo penso que s'havia de seguir, és a dir, paral·lelament a que aquest tenia cos la responsabilitat pública de donar uns serveis amb més cara i ulls als joves doncs, **es necessitava una certa professionalització de certes persones**, que clar fonamentalment si eren joves molt millor i la congestió i el fet que s'integressin animadors o de que els propis grups gestors surgissin animadors doncs, jo penso que era diguéssim el procés natural que a nivell de gestió calia fer, perquè d'això ens ensenyen molt a tots, no ens oblidem, jo penso que és la base, és la base, dividir sense sumar bé del tot clar, és difícil, jo crec que ens haguere passat una mica el que està passant ara a la institucionalització dels estudis de l'animació, clar, una mica és la punta de llança de tot això, però clar no te rinde las ganancias de la gent que s'hagi passat tres anys estudiant, amb uns plans de diguéssim de bueno ya veurem, però i que diguéssim que tot el seu curriculum quan estiguim diplomats sigui això que han estat estudiant, que ya està bé, que és necessari investigar i estudiar, però tan necessari o més és el que nosaltres vam tenir oportunitat de fer a nivell de gestió, que va ser començar de zero i fer les coses amb els mateixos interessats no? i estan exposats a qualsevol mena de crítica vull dir, i saber conviure en això, això ha estat molt bé, molt positiu.

En aquest paràgraf s'esmenta una altra de les conclusions de l'estudi. El sistema de reclutament dels animadors es produïx pel mecanisme de captació. És a dir, no s'arriba a la professió per formació sinó per les relacions, realitzant-se el procés formatiu un cop ja s'està treballant (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 29). Una altra de conclusió és la valoració que es fa de la formació per part dels col·lectius. Afirmant que se sent més important l'acció que la teoria que es pot aprendre en un curs de formació. En aquest cas se cita la diplomatura com a manera de fer diferent

de la que s'ha fet.(Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 45, 52).

L'animador el podriem inscriure en les denominades noves "tecnologies de la subjectivitat" (Rose, 1990, pàg. 14). Els governs recorren a elles per tal d'actuar sobre els sentiments, ambicions i desitjos dels individus. Aquestes tècniques s'inclouen dins de la utilització de recursos de l'Estat per optimitzar les característiques psicològiques dels ciutadans.

Una altra conclusió de l'estudi de l'IMAE és la procedència. Els animadors acostumen a ser de classe baixa o mitja baixa. El treball en animació els suposa la millor feina que podrien estar fent. També s'afirma que s'incorporen a aquesta després d'haver realitzat altres feines que no tenen res a veure amb el món de l'animació; del món de la fàbrica i el manual. En el paràgraf s'explica quina era la seva ocupació anterior i com es va incorporar, després a l'animació. (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 34).

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 17-18:

D: Una de les coses que em plantejava abans és que nosaltres teníem certa consciència de que estàvem allà perquè el projecte estava ????? aleshores una de les solucions que no al mateix any 83 sinó més tard, **crec que vam acabar explicitant potser en un dels documents que tens, és que la sortida de la professionalització, és que això el que no podia ser era un joc ????** que aquí cadascú feia el que volgués i la crítica que es feia als animadors era una crítica d'implicacions personals amb els grups i de poca professionalitat i de poca pocs coneixements tècnics i poca objectivitat a l'hora d'abordar problemes, això és lo que ens creiem i clar, **això de la professionalització és terriblement perillós si vols ho dic des d'un punt de vista més ideològic o més teòric però clar si vas tiran del fil, fixa't, es creen uns organismes de participació, però clar, la gent ha de participar, per tant, hem de crear professionals perquè ajudi a la gent a una mica a allò fer una empenta, crear grups estables perquè al final acabin participant, bueno no sé, és un esquema però jo**

La professionalització es planteja com una forma de posar ordre en el tema dels casals. Per tant, en certa manera, els animadors són els que han de fomentar la

participació. També es considera el tema de la desideologització dels animadors.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 17:

E: BUENO, ESCOLTA'M, EN AQUELL MOMENT TAMBÉ EXISTIA NOMÉS EL SARAU, I EN AQUELL MOMENT ÉS QUAN ES TRENCA I APAREIXEN MÉS ENTITATS, I COM QUE A L'AJUNTAMENT ES POTENCIAVA QUE HI HAGUESSIN UNES ALTRES ENTITATS NO? QUIN ERA EL DISCURS QUÉ?

D: Si a vera, internament el discurs us ho podeu imaginar, feia un monopoli i per tant, hi havia certa consciència de que aquest monopoli era molt fàcilment manipulable, parlo molt clarament eh!

E: MILLOR.

N: per part del grup dirigent de XX, que era en aquell moment el XX i el de XX,

E: EL XX.

D: per tant, bueno ja va molt bé que s'en crein de noves, el curs de l'IMAE ajuda a coaccionar a tot un seguit de gent que es creuen molt més tot això de la professionalització i que acaben amb això com es diu...

E: A XX.

N: a XX, però també, no, concientment, però no sé si explícitament o implícitament, es tendeix a que altres tipus de sectors i estic parlant de sectors en els moviments juvenils tradicionals, l'església, etc, com la XX o això, es facin càrrec de coses d'aquestes, Creu Roja, o fins i tot intentant que el Consell de la Joventut agafi algun casal més directament, aquell moment dispersar l'orientació, no se si s'arriba a ideològica però d'alguna manera el caràcter dels tipus d'animadors.

E: ERA SIMPLEMENT PERQUÉ NO HAGUÉS MONOPOLI? O COM QUE HI HAVIA UNA IDEA DE QUE EL TEIXIT ASSOCIATIU ES FES CARRER.

D: el discurs era aquest.

E: VALE, PERO LA REALITAT NO ERA AQUESTA, JA ESTA.

D: no ho sé eh! la meua impressió era que no era del tot aquesta, probablement el XX si que s'ho creia.

En aquest paràgraf s'explica com mitjançant el canvi de gestió dels casals es modifica la composició del col·lectiu; aquest es vist com una amenaça, doncs no tenien la mateixa ideologia que l'Administració. A partir d'aquest nou sistema ja no hi haurà oposició per part dels animadors a l'Ajuntament. Tal com en el tema dels joves es parlà de l'última batalla, en el tema dels animadors aquesta serà l'última possibilitat d'oposició.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 28:

E: MOLT BÉ, VOLEU DIR ALGUNA COSA MÉS DELS CASALS D'AQUELLA ÈPOCA? ALGO MÉS, ALGUN TEMA MÉS? NO

R: No, solamente una ??? de los animadores ¿no?

D: Això si que t'ho volia dir, no sé si tractaràs també el grup professional com a moviment corporatiu, això és molt.

E: HI HA UN ESTUDI D'AIXÒ, A L'IMAE

R: Un fracaso.

E: ¿EH?

R: Un fracaso

E: EL QUÉ?

R: Al nivel de corporación, a nivel de animadores.

A: Yo creo que no.

R: No sé pero las veces que se ha intentado.

D: pero ¿te has fijado el ciclo? El ciclo de joven-animador de jóvenes y después técnico de gestión cultural.

En aquest diàleg es parla de la progressió dels animadors en l'escala de llocs de treball. Aquesta explicació contrasta amb les que es donen en l'estudi de l'IMAE. En ell es diu que la mobilitat a nivell vertical ascendent que poden tenir els animadors és baixa (Bergalli i Santamaria 1990, pàg. 38). En la documentació analitzada tampoc es corrobora el discurs exposat per l'entrevistat. Tal i com hem vist, en quan s'han de contractar coordinadors, es prenen de fora. En canvi, aquest lloc podria correspondre al pas ascendent dels animadors.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 14-15:

E: I EN AQUELL MOMENT QUÉ HAGUESSIS DIT?

D: Espera't, això, i després un altre rotllo és que hi hagin grups naturals però que a mi em sembla que l'error és pretendre que mai puguin ser universals, no ho poden ser, els grups són grups ????? i per tant en un altre grup es caracteritzen perquè es diferenciïn sigui violentament, sigui pacíficament, però soc un grup perquè aquells són diferents a mi, aleshores, pot ser que existeixin grups naturals que necessiten sempre un local, llavors ja no sé si la societat en que estem és prou rica com perquè l'Ajuntament pugui repartir locals i això ja seria una altra discussió eh! però si algu es pot fer és deixar un local i ale! venga! jo crec que la professionalització de tot això, lo que fa és un dirigisme bastant considerable, és la meua opinió, que ja sé que no deus compartir o que no deus, en aquest moment jo crec que era un sistema de, un mecanisme d'integració d'un sector determinat de població juvenil i intentar normalitzar-ho, per això preguntava, perquè clarament eren centres assistencials

E: JA O SIGUI, EN AQUELL MOMENT CREIES QUE ERA AIXÒ, COM UNA MANERA D'INTEGRAR A LA POBLACIÓ, UNA SOCIALITZACIÓ, AQUEST SERIA L'OBJECTIU DELS CASALS

D: Si, i que tampoc han sigut en quasi cap moment, excepte en alguns casos aïllats veritables iniciatives de la població que se l'han autogestionat i se l'han fet exclusivament ells, **molts casals de joves no els havia demanat ningú, altres els havien demanat i quan van veure allò no era esto lo que queríamos**. Però dic lo mateix dels centres cívics eh! quasi el mateix, que són centres assistencials, en aquest cas per iaies i per senyores de 40 a 60 anys, etc, és lo mateix pràcticament.

E: ¿QUÉ DIRIAS TU QUÉ ES UN CASAL DE JOVES?

R: Hombre, para mi es un centro de iniciativas juveniles donde la gente va allá, sobre todo se relaciona y iniciativas que tienen pues las pueden desarrollar tanto en el local como en otros espacios, **entonces todo depende de qué funcionan o no funcionan pues depende de la responsabilidad que les des a esa gente, lo que pasa es que asusta esa responsabilidad porque bueno, sabes que si le das un papel testimonial y se lo das desde ????? pues es una cosa que ninguna funcionará como el caso de la mayoría de casals de jóvenes o de centros cívics**

E: ¿POR QUÉ CREES QUE NO HAY?

R: Porque por ejemplo las personas no no, se hacen la estructura más bien vertical que no

horizontal, entonces claro es como los consejos de juventud, si solamente estan en un papel testimonial que vienen los presupuestos del Ayuntamiento o del distrito pues eso da un a la gente supongo que del tiempo que no sirve de nada y eso ??? es el de jóvenes, yo creo que desde el momento que los grupos de jóvenes que estan allí esten con responsabilidades y tomando suya la gestión y proponiendo y discutiendo bueno pues es vivo ¿no? en el momento que hay ????? y hay que hacer o dejar que hacer hay una participación

D: Esto no se parecería más a eso que decía de poner una infraestructura determinada, de hecho el local evidentemente y un material y un grupo de jóvenes que se lo monten, pero entonces lo que yo creo que no podemos teorizar es que pretender que ahí van a ir todos los jóvenes de ese barrio, no no no, a la que un grupo se apropie de aquel espacio esto lo diferencia de otro grupo y por lo tanto el otro grupo no irá, lo que tu deies, es que aquí había una penya!!! y ya no voy

R: Entonces está la figura de una persona o personas que es supongo que jueguen ¿no? también ten en cuenta locales eh! porque claro lo que no puedes hacer es tener a un grupo, tienes a un grupo en un local de 60 metros cuadrados y es que ya está, por más que quieras no tienes salas, es que no puedes hacer más virguerías.

E: O SEA, TU SI QUE CREES QUE LA FIGURA DEL ANIMADOR SI QUE PUEDE QUE HACER EN UN ESPACIO CONVIVAN DIFERENTES GRUPOS

F: Evidentemente, lo ha de hacer, el gestiona un recurso que esta dirigido a todos, otra cosa es la dimensión real del proyecto, es decir, es un servicio público para todos los jóvenes pero evidentemente hay una dimensión real ¿no?! que es jóvenes de no sé qué y tal, pero no sé tu muchas veces la habilidad y en todo caso si tienes muy claro lo que quieres ¿no? y los objetivos que te marcas, el conseguir que aquello lo pueda utilizar mucha gente con lo cual a veces has de cortar dinámicas de planteamiento, has de cortar porque ??? entonces bueno es decir la idea que tu tengas ¿no? de decir bueno aquí todo el mundo y oye no va ha haber todos los días ping-pong si no que este día no va haber ping-pong o sea, ¿me entiendes? en un principio el problema es que en un principi tu has de treballar, en un principi ho imposes.

L'animador és vist com la persona que pot arbitrar les situacions que la població no sap com resoldre. En parlar del grau d'autonomia i de gestió, donat als joves per portar els casals, s'afirma que quan més autonomia hi hagi millor funcionaran les coses. En cap moment es qüestiona el pressupòsit que el casal ha de ser un servei públic per a tots els joves dels barri. El qüestionament neix en la creença en la impossibilitat que tots els joves s'entenguin i comparteixin un local.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 14-15:

E: QUAN ERES JOVE I AQUELL LOCAL ESTAVA OCUPAT PER AQUELLA GENT QUE NO T'AGRADAVA QUÈ PENSAVES QUÈ ES TENIA QUE FER?

A: No m'en recordo molt bé però.

E: QUINA ERA LA IDEA? QUÈ ERA IMPORTANT HO OMPLISSIU GRUPS O NO?

A: Clar, mínim el que passa és que jo entenia, perquè m'en recordo d'haver comentat amb la XX de dir és que joder, i clar, és que aquesta gent d'alguna forma necessita més estar aquí no? perquè els demés ja teníem el recurs i deia també alguns volíem fer coses al barri no? volíem fer un taller de teatre i tal, volíem fer no sé qué.

N: Tu necessitaves un espai per fer teatre no?

A: Necessitava un espai per fer teatre, però també entenia la necessitat d'ells que no havien vingut

d'aquest mateix, clar tots teníem punts de partides diferent, en el meu cas també era dels més grans del casal, tenia una edat dos o tres anys més a dalt i aleshores també veníem d'una realitat que era una realitat cultural associativa del barri que era el grup aquest de la Luciernaga que era un grup que feiem teatre al carrer, titelles no sé què, a les hores, vivia allò que volíem continuar fent més una gent que no tenia inquietuts culturals o tenia unes inquietuts culturals molt relatives molt concretes no? hi havia gent que bueno, després va sorgir coses ??? per després va haver ràdio, a partir d'aquí vam veure tots com determinada gent que va començar que passa no? la típica història de passar i tal com es van començar a implicar en històries a partir de nous centres d'interès que nosaltres ni ens havíem olorat no? i que no eren els nostres, clar, llavors vaig entendre, inclús vaig valorar molt dir ostia! quin treball s'ha currat aquí l'animadora, el primer animador, després la XX, després el XX vull dir tela!! recordo que quan el vaig conèixer.

D: Ara igual em passo, però aleshores vosaltres creieu natural la figura d'un intermediari social, o sigui, lo que m'estàs dient és que a nivell social hi ha conflicte entre grups és evident, ha hagut tota la vida, des de que hi ha terra, però aleshores ha d'haver-hi per qui al mig un professional diguem-ne, sigui l'animador, sigui l'assistenta social, sigui l'educador de carrer, sigui l'animador sociolaboral, siguin aquests socis que han sortit, que facin d'intermediaris social professionalment i que ademés pagat per l'administració pública, que per tant,

A: També hi han metges, també hi han professors d'escola no? i la cultura s'ha de transmetre des del propi estat, o des de les pròpies, depen no? de si és públic o privat però això ho transmet un professional no s'autotransmet, diguem, la gent no transmet la cultura a vera, determinada cultura, determinada part dels coneixements acadèmics en el medi familiar sino a l'escola, aleshores, hi ha una part, ara des de la concepció moderna de la societat o de la història aquesta, doncs la gent entén també que hi ha una part de la cultura i de les relacions amb la comunitat que s'ha ????? des d'un punt de vista professional, en tot cas busquem l'objectivitat no? del que es tracta, una altra cosa és que després tingui interferències polítiques.

E: XX ¿TU CREES QUE SI QUE HA DE HABER UN ANIMADOR EN UN CASAL?

R: Hombre yo creo que sí, además es que siempre un poco es jugar ¿no? hay una serie de servicios, de recursos que ofrece la administración y que bueno, que tiene que estar al servicio de la gente que lo paga ¿no? y entonces que tiene que haber ese ????? y que luego hay ???????? que a lo mejor se les está formando que necesita que se le den unos recursos o decirle donde estan esos recursos, trabajarlo un poco ¿no? porque si no esta gente no no sale adelante, es el tema de secundario ¿no? la mayoría de institutos el tema del consells escolars no funciona.

N: el tema de?

R: los consells escolares no funciona, entonces bueno es necesaria una persona que coordine todo el tema, que cree grupos estables, para que luego salgan esos grupos y saliesen en consell escolar, pero si no está esa figura, a no ser.

E: QUÉ PENSAVES EN AQUELL MOMENT, T'ENRECORDES?

D: Suposo que això m'ho creia molt eh! o sigui, jo soc ademés dels del discurs, tornem a aquell moment perquè si no no et servirà de res això.

E: NO NO SI QUE EM SERVEIX EH ENCARA QUE NO D'AIXO.

D: Una de les coses que em plantejava abans és que nosaltres teníem certa consciència de que estàvem allà perquè el projecte estava ????? aleshores una de les solucions que no al mateix any 83 sino més tard, crec que vam acabar explicitant potser en un dels documents que tens, és que la sortida de la professionalització, és que això el que no podia ser era un joc ??? que aquí cadascú feia el que volgués i la crítica que es feia als animadors era una crítica d'implicacions personals amb els grups i de poca professionalitat i de poca pocs coneixements tècnics i poca objectivitat a l'hora d'abordar problemes, això és lo que ens creiem i clar, això de la professionalització és terriblement perillós si vols ho dic des d'un punt de vista més ideològic o més teòric però clar si vas tiran del fil, fixat, es creen uns organismes de participació, però clar, la gent ha de participar, per tant, hem de crear professionals perquè ajudi a la gent a una mica a allò fer una empenta, crear grups estables perquè al final acabin participant, bueno no sé, és un esquema però jo.

Hi ha una comparació de l'animació al tema de l'escola o dels metges, com si l'animador fos alguna cosa semblant, per tan s'assigura que es necessari. En cap moment es parla de la capacitat de la població per fer aquesta funció, sino que l'animador ho ha de fer. El professional apareix com la persona que garanteix la neutralitat, l'objectivitat en la transmissió de la cultura. També es considera una potestat de l'Estat el intervenir en aquests temes. Sense cap qüestionament de l'Estat ha de relitzar aspectes que abans no intervenia, hi ha una assumpció de la intervenció com una cosa natural i legítima, ademés que s'hi té dret per que es paga.

7.3.3. L'ANIMADOR NOVA FIGURA PROFESSIONAL.

Conflictes animadors/Àrea.

La constitució del Sarau

La constitució del Sarau, segons la interpretació dels seus components, va ser induïda per l'Àrea com una via d'agilitzar els procediments administratius. Segurament ja estava influïnt aquí el canvi de l'Estat del Ben Estar a l'Estat de la Crisi, segons el qual el mercat del treball es lliberalitza i es precaritza. En aquest cas, l'argument que es dona per la no-contratació directa dels animadors es per la impossibilitat d'ampliar la plantilla de funcionaris. Així ens ho explica un dels membres del Sarau.

DANIEL 3-4-5:

(.....)

llavors un dels responsables polítics de l'Àrea va pujar la reunió i els hi va agafar el toro per les banyes, va fer el que havia de fer de dir, escoltam doncs, anem a donar la cara, ser que no heu cobrat, estem molt preocupats, això no pot ser, i estem intentant solucinar això, i ens va anunciar que segurament la manera de resoldre-ho seria constituint una associació, és a dir, que l'Ajuntament no podia, era veritat llavors, era veritat llavors, tampoc teníem el grau de coneixement de les possibilitats legals que suposo que ara tenim però que no es podia pagar a gent que dius escolta vina aquí i et pagarem i per contra era més fàcil pagar arribar amb un contracte, amb un conveni amb una associació i que aquesta a la vegada pagués als seus treballadors. Claríssimament, claríssimament, aquí lo que es fa és induir el procés aquest d'associar-se en aquest cas l'Ajuntament crea una empresa de serveis, aquest és un procés claríssim que s'ha donat en altres camps eh! però amb aquest cas la finalitat utilitària, la pragmàtica es veu molt clara, i a més, no hi ha cap més, no hi ha voluntat mes, ni de dirigisme ni de crear associacions fantasmaes en el sentit de dir crearem una associació que faci una funció determinada sinó que era estrictusensu per cobrar, en un primer moment era estrictusensu per cobrar, eh. Després aquestes coses les vas vestint perquè penses que bueno de tot manera deu tenir altres virtuts i vol dir que la gent es reuneix, tal qual, virtuts que des del punt de vista de l'administració podien ser problemes també, perquè vol dir que llavors genera, hi ha un sentit corporatiu, és a dir, el grup que estàs creant és un sector, i a més es més fàcil que reivindiqui, llavors així es va crear el Sarau, crec que era el nom ara no me'n recordo.

E: SI SI ERA EL SARAU.

D: I llavors el Sarau que no ens coneixíem entre nosaltres, doncs ens vam reunir, jo recordo haver anat a 2 o 3 reunions, vam triar algo, vam fer lo típic, vam fer que algú fos el president, algú que fos el tresorer no se que no se quantus i així crec que vam cobrar o.

E: VAU TRIGAR BASTANT EN COBRAR SI.

T: Si suposo que sí, però vull dir que la una mica la gènesi del Sarau la inicia amb la idea aquesta, jo vaig deixar el casal a l'any 83 llavors no ho sé, després no ho vaig seguir que va passar el Sarau, es dir no... Suposo que després es van crear altres associacions que si que ja amb visió de professionalització, crear??? servei o lo que fos van funcionar millor, però l'experiència 82 83 és la del Sarau, i vam veure algunes vegades jo recordo que amb alguna gent no hi havia ni empatia és a dir, cadascú deia algunes coses raríssimes no? Hi havia alguna gent, tu deies abans si estaven posats per l'administració? jo ara mateix el percentatge de gent, segurament si els veiés ara amb una foto, si les tinguéssim les fotos que no sé que en tenim, però si en tinguéssim fotos jo si que et diria escolta'm fulanito no, fulanito recordo que era del grup de joves, perquè hi havien alguns.

E: SI, PERQUE QUAN ARRIBES TU AL 82 83, TOT EL SECTOR DE CASALS DE XX, LA MAJORIA SÓN ELS JOVES QUE PUGIN A SER ANIMADORS, PERO ELS PRIMERS ANIMADORS NO?

D: Exacte, i això es va produir per exemple al XX que és una experiència claríssima històricament de sempre, o sigui, és una imposició dels joves d'aquell lloc molt ben acceptada per l'administració, jo crec que això també és important dir-ho, és a dir, ho dic per matitzar, és dir, és evident que l'administració posa gent, a vera, no posa gent l'Administració, tria gent! aquest es lo que aquí falla, és que trii gent per posar en determinats llocs però que en els llocs on hi ha una dinàmica molt clara i fins i tot forta, per exemple el cas que deies tu de XX o XX és claríssim que si és una dinàmica forta escoltam aquí volem a fulanito d'animador, doncs en aquest cas l'administració diu OK, no hi ha cap problema i ja està i generalment aquesta simbiosi va funcionar, per això dic que el Sarau era molt heterogeni, hi havia des de gent provinent de grups de joves del seu casal, gent provinent de diguéssim de vincles propers a l'administració de dir home la gent que potser no tenien el sector desenvolupat, això si, però bueno gent que havia tingut una certa vida amb la transició i tal i després fins i tot i havien els "outsiders" és a dir gent rara, és a dir, que no tenia cap vinculació amb el tema ni res d'això, però a lo millor fulanito el coneixia i deia home això ho farà bé, i llavors se li proposava i es feia, és a dir que hi havia una certa heterogeneitat i el Sarau en aquest sentit clar per això mai va ser una associació en el sentit de dir que ha dit el Sarau? hi ha algun document? és que segurament no hi deu haver-hi cap document. Hi ha algun?

E: JO TE'LS ENSENYO.

D: Vale, ah! molt bé.

En aquesta resposta se'ns mostra les causes de la dissolució del Sarau: els problemes interns entre els seus components i la diversitat d'opcions. S'opina que no es pot estar amb gent d'opcions diferents perquè les coses no funcionen. Aquesta mateixa explicació es donarà quan es parli dels casals de joves: en un mateix casal no poden conviure diferents tipus de joves. En certa manera, és un procés semblant al succeït abans de les primeres eleccions legislatives; les plataformes unitàries varen deixar de tenir sentit per passar al sistema parlamentari. Entre les opinions dels animadors, en cap moment es fa referència a que la diversificació d'entitats és una imposició de l'Ajuntament. Aquesta afirmació es oposada al què ens han explicat els polítics i els tècnics.

LLUIS 10-11:

E: EXPLICA'M EL SARAU

L: Mira una mica és lo mateix que, Jo crec que vam cobrir tot un procés i no es podia explicar la segona fase sense haver passat per la primera, aleshores aquí amb el Sarau va ser allò, un Sarau, va ser un bon Sarau, i jo penso que eraaa, va ser l'embrió del que actualment és el món de la gestió no? de en en animació i allà es va produir el que s'havia de produir, era doncs diferències de criteri, projecte, diferències de moltes coses que havien de donar pas al que va donar a la segona etapa després que va ser la diversitat de diverses opcions dins del camp de l'animació, estava la XX, estava el, qui més estava? Gresca al barri. Jo mira, jo XX,

En aquest paràgraf s'explica l'existència del Sarau i la COCAJOBA com a paral·leles quan en realitat no van coexistir. Ens exposen que no era vist com un fet desitjable que encara no estiguessin separats els animadors dels joves.

XAVIER 2:

(....)

Però, això és una mica el que recordo com estava. Estava també apareixent molt embrionàriament aquest sector professional, en aquell moment, d'una forma molt confosa perquè el perfil professional no estava definit, per tant, un animador era o un animador o un líder o un os d'una associació de veïns o un qualsevol cosa. I, també, ja es va començar a gestar el que després ha sigut el model de gestió, amb una confusió de rols molt gran perquè, en aquell moment existia la Coordinadora de casals de joves que la composaven teòricament els consells gestors dels casals de joves, en molts casos inexistents, lo qual vol dir que acabava composant la Coordinadora de casals de joves els mateixos animadors dels, dels casals que, simultàniament formaven una empresa que es deia "El Sarau", que estava contractada per l'Ajuntament.

JOSEP 5-6:

E: A VEURE, AL FINAL BUENO DINTRE DEL PROCÉS AIXÒ DE QUE EL TIPUS DE GESTIÓ QUE S'ESCULL NO? QUE ELS ANIMADORS FORMIN UNA ASSOCIACIÓ I QUE L'AJUNTAMENT ELS CONTRACTARÀ NO? COM ÉS EL PROCÉS DE DECIDIR AIXÒ? O SIGUI QUINA PART POLÍTICA HI HA EN AQUESTA DECISIÓ I QUINA PART NO, O.

J: A veure, el tema era la COCAJOBA deixa pràcticament de funcionar, no consegueix articular-se com una estructura formalitzada, eee els grups els casals de joves tenen una voluntat de no formalitzar socis, uns mecanismes de decisió i de presa de decisions amb el llarg del temps comença a ser mecanismes difícils, perquè no pots comprovar la democràcia de la mateixa organització.

E: D'ACORD.

J: Llavors a partir d'aquí eh aquests són dos elements allò que s'han de tenir presents com a referent de la decisió de posar-ho un animador, en segon lloc necessitem algú, alguna figura que posi que ordeni l'espai, que crei dinàmiques a i que eviti la privatització per grups molt dinàmics d'un conjunt d'espais, que equilibri la proposta que es fa en el mateix espai, llavors surt la figura de l'animador, aquí surt la figura de l'animador, en primer lloc la figura de l'animador es parla d'aquella manera, vull dir, es parla de les despeses, i a partir d'aquí el que veiem és la necessitat de donar un tipus de formalització, dels animadors existents en el moment que es comença això, de dir, mira lo millor es mantenir una fórmula associativa, quines experiències teníem? la l'arteriosclerosi de moltes cooperatives, més que cooperatives, de molts funcionaris animadors, d'associacions franceses que venien, de la crisi dels funcionaris en el ??? Italianes a on tu debies trobar una persona que estigués a França que portava 20 anys d'animador, clar semblava esclerosi final que això pot arribar a presentar-se i tot raríssimes eh! excepcions, l'escola ya té les seves dificultats de reciclatge de personal i hi ha una obligatorietat de tenir un programa,

l'ensenyant té un programa formalitzat, estructurat, i per tant sap que al menys ha de complir unes coses amb un lloc on no hi han regles sobre programa, clar això és molt molt complexe, per tant que diem, doncs bueno escolta'm es constitueix una associació, nosaltres contractem aquesta associació, llavors aquest jo crec que el discurs bé dos un: evitar funcionaritzar la figura de l'animador per les seves conseqüències previsibles de, al cap de uns anys, en segon lloc també crea organismes més vius de relació i que també es representi una mica la veu dels casals, donat que els casals tampoc tenen una estructura formalitzada democràticament interna, per tant, l'animador és l'encarregat de recollir les diferents sensibilitats i per tant tenim un interlocutor que ens explica i que negocia,

En aquest cas es critica que existís un grup que ho coordines tot; doncs així no es podien comprovar els mecanismes de democràcia del col·lectiu. Es torna posar el sistema parlamentari per sobre de l'assembleari. Les justificacions del sistema de gestió està lligat amb el no "funcionaritzar" el tema dels joves.

Relacions de conflicte entre l'Àrea i els animadors.

Els joves, per a explicar els conflictes, posen com exemple el cas d'uns animadors que els van voler fer fora.

TOMAS 11-12:

E: NO, D'AQUELL MOMENT, EL TEMA ASSOCIACIONISME RELACIONAT AMB ELS CASALS.

T: Una altra història que sempre ha estat allò com paradigmàtic no? dintre dels casals de joves i de dels animadors socioculturals no? tant a la formació com al discurs diari no? allò s'ha d'utilitzar els casals per promoure l'associacionisme i etc, etc, jo a vegades dubto de que això es pugui fer i s'hagi fet en molts puestos no? per qué? perquè a vegades és contradictori i no sé, per exemple al cas de la XX no? vull dir, un casal que hagin produït més grups allò vinculats a la realitat del barri que el casal de la XX no hi han no? en canvi ha estat un casal que històricament ha generat quantitat de problemes diguem-ne a nivell polític i que fins i tot els animadors han tingut problemes per això no? i bueno quina contradicció és aquesta no? si la nostra feina, en el cas del XX i el XX en aquell temps estan contínuament generant grups i tal, però clar amb un discurs determinat i tal que no coincidía pues amb el del districte pues llavors problemes no? i això és un exemple suposo molt vàlid, a petita escala ha passat a molts puestos no? llavors és una contradicció no? perquè dius bueno de quina forma, ho estic fent bé? si, perquè si a partir de la intervenció i dels interessos dels joves pues es creen determinats grups vale, però que després s'entri en contradicció i professionalment això et crei problemes pues és una cosa una miqueta estranya però bueno, una més de les tantes contradiccions que té treballar amb l'administració,

MIREIA 5:

E: PARLA'M AIXÒ DE QUE ELS ANIMADORS PERTENYESSIN A UNA ASSOCIACIÓ DE QUE ES FESSIN CONCURSOS PÚBLICS, COM HO VEIES TU EN AQUELL MOMENT?

M: A vera, a mi és que d'aquí m'arribava més informació de la que a mi em tenia que arribar, perquè jo vivia amb dos animadors d'aquell moment no? aleshores clar, aquests dos animadors també pertenyien a la mateixa associació, que eren els dos animadors del casal i clar a mi

m'arribava molta més informació, i home jo veia com que hi havien moltes baralles dintre de l'empresa i de l'associació i que clar jo sempre estava de part, encara que no tingués ni veu ni vot, jo no jo XX el coneixia de nom, mai havia estat a XX, però si si, pensava que el que estaven fent a l'associació era una aberració i els que tenien la raó eren els animadors de XX, estava molt clar no? i el fet del concurs doncs tenia molt clar que bueno molt bé, els animadors eren d'una associació molt concreta però a les hores això donava igual, aixó de l'associació, nosaltres volíem als animadors i...

E: PER QUÈ EREN AQUELLS?

M: Perquè eren aquells si si, de fet m'enrecordo una vegada al districte es va negar a contractar a aquests animadors i els joves vam dir que bueno, el districte podia dir el que volgués, però que la gent d'allà volíem aquests dos animadors i qui manàvem i pagàvem erem nosaltres i que si no eren aquests animadors el casal no es tornaria a obrir amb uns altres animadors, i es van quedar, es van quedar, i l'associació era bueno, a més a més, jo perquè tenia més informació i si que coneixia el tema, però per la resta de la gent era a més a més, nosaltres erem el XX i el XX i punt, no hi havia ningú més.

Els polítics i els tècnics també ens explicaren aquesta situació:

XAVIER 2:

(....)

Vol dir que l'animador era una mica tot; ahhh, l'Ajuntament el considerava un treballador a càrrec d'una empresa, tot i que no ho sabia ni el propi Ajuntament que volia dir això, naturalment, penso jo, però alhora eren, estaven absolutament fora de control, des del punt de vista del control que pot exercir un, un contractista, un..., vaja, la part contractant, l'Ajuntament, en aquest cas. I eren..., hi han experiències de, d'agitació social institucionalitzada, no? Per tant, els casals de joves eren això, eren una bona idea que va tenir molt poc temps per consolidar-se, perquè molt poc després es va començar a descentralitzar, no sé si ja em passo de,... no sé si em faràs més preguntes d'aquestes...

JOSEP 6:

(.....)

La veritat és que els animadors han sigut sempre persones eee que han defensat més l'usuari que a l'administració, aquí el rol ha sigut molt clar, barallar-se amb l'animador pel pressupost i ell es feia portaveu dels seus interessos professionals i també perquè tenia una pressió darrera, i la tendència era estar al costat dels usuaris més que al costat de l'Ajuntament, això a simple vista, es veia casals de joves de XXX no? cap escut de l'Ajuntament, el casal de joves, i són els joves i no hi havia manera de que bueno que la gent reconeixi que és un servei municipal, almenys amb la seva infraestructura, la dinàmica la porta la gent, doncs posem un referent, allò Ajuntament de Barcelona, l'escut, en molt l'escut tan microscòpic, hi havia una certa voluntat de que la gent s'ho feia molt seu almenys durant aquesta època. Vam tenir una època de crisi important, jo penso que va haver una època que el tema de la droga va picar molt

DAVID 11:

(.....)

Aleshores, participació efectiva en gestionar serveis, ahhh, d'Estat, que en altres països hi ha tradició de fer-ho i, bueno, pues, aviam, els mateixos casals de joves, o centres culturals, a França, fins i tot, fins fa pocs anys, ahhh, és clar, era una cosa que, si estava gestionat per la gent i, fins i tot, a vegades, aquesta gent que gestionava un servei estatal eren crítics amb el propi Estat, ningú, se li queia el món a sobre i..., jo he tingut reunions que, tampoc fa falta, diguem-ne, que concretem noms, en que responsables polítics de l'Ajuntament han dit que

no podia ser que uns joves al casal de joves firmessin un paper contra..., jo què sé, XX, eh, vull dir, coses tan genèriques com això. Això vol dir que no entenem gaire bé què vol dir participar, no?, i, bueno, "participa però...".

Aquesta afirmació l'ha fet un dels coordinadors de districte en que es critica els joves per signar documents en contra de l'Ajuntament. En certa manera, sembla que la crítica no es tan ben acceptada pels polítics.

Els animadors també ens exposaren la seva opinió sobre les relacions amb l'Àrea:

LLUIS 11:

E: EXPLICA'M DE DEL PAS DEL SARAU AL XX I LES RELACIONS AMB L'ÀREA.

L: Home, les relacions amb Àrea van ser sempre conflictives, perquè jo crec que ho havien de ser, és a dir, perquè la mateixa ho portava el mateix, és a dir, nosaltres volíem més, l'Àrea donava el que donava, possiblement no podia donar més, eeeee mmm aleshores aquí havien punts de fricció, contradiccions perquè hi havien contradiccions en el propi projecte de l'Àrea, no és que nosaltres ens volguéssim inventar aquí les i aleshores clar, com que estàvem en un moment de crear, havíem jo també crec que des d'una Àrea municipal és difícilíssim, el que passa que jo crec que en definitiva mmmmm allò amb el pas del temps jo estic molt agraït de que tinguéssim l'Àrea que vam tenir perquè ens va possibilitar que nosaltres exercíssim realment com a gent activa i gent que plantejava situacions de conflicte que s'havia de resoldre, etc, etc, i l'Àrea nosaltres penso que també, fins i tot ells ho havien reconegut, el XX o el XX, et recordes, no? és que nosaltres, quan venien els estrangers, és que nosaltres ens permetem el luxe d'estar treballant amb la nostra pròpia oposició i la gent són molt molt crítics, els animadors són molt crítics amb nosaltres, però clar, jo penso que això ha sigut bó, ha sigut bo,... el que si que ya et dic, el que ni comparteixu ni entenc són allò determinades decisions sobre tot actuals, tampoc conec la cosa aprop perquè estic aquí, però tu juro que són d'un incoherent que mata, això és lo que no potser no?

En aquesta explicació es justifica el procés de casals. És a dir, es diu que tal i com estaven les coses no hi havia cap possibilitat de que es poguessin fer d'una altra manera. La racionalitat de l'Estat està totalment introuduïda en el raonament. En aquest període, alguns dels animadors no es qüestionen el procés seguit; creuen que donades les circumstàncies, és l'únic possible. Torna a produir-se un no interrogar-se sobre com es fan les coses.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 13-14:

A: Jo defineixo el casal de joves com un centre de serveis per joves no? i com un centre de recursos i serveis per a joves.

D: Serveis que l'administració ha d'oferir als seus ciutadans, en aquest cas joves

A: Si, i que tu en tot cas gestiones i li ofereixes en funció.

D: **Hauria de ser un funcionari públic, però pel que sigui el sistema de gestió que ha hagut és una sessió a altres entitats.**

A: **si, però això és independent.**

D: **És una qüestió administrativa diguéssim.**

A: és un projecte que hem presentat i que l'Ajuntament a aprovat, en tot cas aquest projecte ha d'estar evidentment en concordància, en coherència amb la política juvenil de l'Ajuntament de Barcelona no? en tot cas seria la renovació del projecte jove i totes les pliques el que parlen és de coses molt bàsiques i molt elementals que tots sabem no? aleshores la concreció d'aquest projecte és a partir del coneixement del territori en el nostre cas, perquè jo quan vaig entrar estava substituint a una persona que se n'anava i clar rebia una informació no? però aleshores també hi ha un treball d'observació del territori no? almenys per part meua m'interessava de dir bueno, vaig a treballar en un barri que no conec de res no? i bueno qué passa, llavors començar a conèixer històries no? a fer treball, jo recordo molt migs dies que em quedo a dinar i vaig a patejar-me el barri no? i observava i a veure que passa i aquí i allà i tal, i vaig veure.

En aquests paràgraf es parla del sistema de gestió com una cosa totalment neutre; la forma de contractar a la gent no té influència en la manera de treballar. Els animadors assumeixen totalment com es fan les coses.

DAVID 12:

A mi em sembla que això ha passat bastant, és a dir, que tota aquesta quantitat de nous professionals de la intervenció social que ha 'nat sortint, en el fons no deixen de ser, amb molts temes un.... tall important a poguer-se, la gent, organitzar i fer lo que vol, tu. O sigui, jo tinc un, un, si vols una anècdota, però que és important; una noia que conec, deu tenir problemes seriosos amb el marit, una separació d'aquestes bastant desgraciades, però, prou capaç ella per sortir-se'n, diguem-ne, i, el que sí tenia era un problema legal amb el cotxe: el tio se li emportava el cotxe i el cotxe estava a nom d'ella. I l'advocat li va recomanar que 'nés a posar una denúncia, per si el tio feia algo amb el cotxe que després no pringués ella, bueno, doncs va 'nar a posar una denúncia. Pues al cap de tres dies va rebre un paper de l'Area d'Afers Socials i Joventut dient: "Sabem que has posat una denúncia perquè tens problemes amb el teu marit i t'ofereixo, t'ofereixo una assistenta social, un psicòleg, un no sé què, ..." Escolti, si no tenen feina, ... O sigui, que molts d'aquests professionals ens estem, si vols m'hi incloc, eh, buscant el mercat de treball a vegades d'una manera, ahhh, no sé,...

Aquesta crítica es feta per un dels coordinadors sobre l'aparició de les noves professions; es qüestiona la validesa d'aquestes o el control que poden tenir sobre la població. Aquests professionals posen dintre del que ha de ser tracta, fets que es podrien considerar des de la normalitat o des de la quotidianitat. Coses, que abans estaven en l'àmbit privat passen a ser públiques, i els mecanismes d'intervenció de l'Estat operen en elles.

7.3.7. L'ESPAI.

En aquest període es fa una inversió en infraestructura en els casals. És l'únic moment en que existeix un departament d'infraestructura que s'encarrega de l'estat físic dels casals. Es busquen locals per fer casals de joves independentment de la demanda dels joves. També es compren aparells i recursos pels casals.

GUILLEM 3-4:

(...)

A vera lo que sí que està clar és que, de que, de que en el primer moment de formació dels casals de joves a la ciutat de Barcelona va ser, va ser una mica dur perquè l'Àrea no tenia una infraestructura suficientment important, infraestructura vol dir a nivell econòmic, vol dir a nivell infraestructural d'equipaments, i a llavors clar això va ser relativament, no hi havia la xarxa de centres cívics que hi ha actualment, podien haver més, no, però tampoc hi havia el que hi ha ara. Aleshores va ser realment una mica dur, però lo que sí que es va aconseguir d'alguna manera és a través d'intentar aconseguir amb els recursos que l'Ajuntament tenia en aquells moments com podrien ser a través del Patronat Municipal de l'Habitatge, els espais que podíem obtenir d'alguna manera sense cap aportació econòmica, perquè no n'hi havia en aquells moments. Lo que passa és que això, clar, lo que generava eren les deficiències infraestructurals que aquests locals tenien, clar jo, jo vec la visió del tema infraestructural perquè jo vaig iniciar aquest tema quan es va constituir el servei d'infraestructura de l'Àrea.

E: QUAN VA SER A QUIN ANY?

G: Va ser l'any 82 el juny de 82, perquè a mi se'm va contractar per orga, per muntar el servei d'infor, je, je el servei d'infraestructura de l'Àrea de Joventut. A vera perquè, perquè bueno, hi havien una sèrie de deficiències molt clares en temes de locals, no hi havia una organització clara, ee dintre de l'Àrea, de, de seguiment de contractació del tema de locals, quin tipus de locals tindrien que ser per acondicionar aquell espai per joves, quins metres quadrats, si tindrien que ser sales, pues això, de, de reunions, sales de, de jocs, ehh, quants lavabos tindrien d'haver, quins metres quadrats, vull dir que, que, que pues això eren les deficiències que molts d'aquests locals, com per exemple, podem enumerar molts com per exemple pot ser l'XX, el de l'XX, que bueno, era una donació en aquest cas de la Generalitat si no me'n recordo malament, que era un local molt petit, bueno, és un loc, bueno suposo que continua sent un local.

E: SI HO ES ENCARA.

G: Es un local molt petit, el primer casal de joves de XX que estava dins, estava on està ara Olcinelles, també era una antiga escola, però que estava molt mal acondicionada. Podria ser, bueno, fins i tot el de XX que era una antiga casa que també estava molt mal acondicionada, lo que passa que poc a poc lo que sí que, quan l'Ajuntament va anar fent tot el seu procés a nivell més ampli del procés sòcio-cultural, eh, ja no solsament de casals de joves sinó centres cívics i altres equipaments de la ciutat lo que sí que va anar fent poc a poc és, l'Àrea de Joventut, és adaptant-se a tot aquest model que l'Ajuntament estava fent des de diferents àrees, va pues crear espais dintre s'aquests centres cívics i en els casos de que on l'Àrea seria important tindre un local en una zona determinada perquè la, la gent, bueno, la gent jove volia tindre un espai propi i no hi havia un centre cívic, o un espai, allò municipal al voltant, d'alguna manera, lo que intentantava l'Àrea de Joventut és buscar equipaments que estiguessin allò, primer per lo que t'he dit abans, a través d'espais del Patronat Municipal de l'Habitatge que a més coincidía molt en les zones que la gent demanava locals i que poc

a poc va adaptant-se, sobre tot es va anar adaptant a aquest tipus de d'això. Primer per demandes i després per locals que d'alguna manera poguéssim aconseguir sense cap problema econòmic, entre cometes. Això què va produir, també, va produir que agafar indiscriminadament locals que després realment no s'adaptaven a lo que els joves podien tindre, perquè eren espais realment amb poques condicions com per que es fessin activitats, sinó que eren espais per fer reunions i les activitats quasi es feien pues, en equipaments més grans o on es podien. A vera la història, ara..

E: EXPLICA'M COM ES VA ACABAR, PERQUE VA DESAPAREIXER EL SERVEI D'INFRASTRUCTURA, O NO?

G: No, a vera, lo que passa que el servei d'infraestructura va tindre diferents, el servei d'infraestructura actual de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut és d'alguna manera la continuació d'aquell servei d'infraestructura.

E: EXISTEIX ENCARA?

G: Sí, sí, sí, lo que passa que, bueno, clar, vull dir igual que l'Àrea ha anat, bueno, l'Àrea, lo que era l'Àrea de Joventut va tindre un procés de descentralització evidentment amb el traspàs de tot lo que el tema de casals de joves, pues, clar tots els temes d'infraestructures dels casals mateixos van passar als districtes.

Amb el tema dels locals dels casals es segueix la mateixa dinàmica que amb el dels animadors. Es a dir cada cop s'integren mes dintre de la dinàmica general dels processos de l'Administració. Primer es fa un espai, els casals que es poden integrar dintre dels Centres Cívics: Per tant, en aquests locals, han de seguir les normes que l'Ajuntament; estaran sota les ordres dels directors dels Centres Cívics que són funcionaris municipals. En altres indrets, si no hi ha Centre Cívic, sí que es pot obrir un casal, sempre i quan hi hagi algun local que no costi diners. Segons els comentaris del paràgraf, sembla que també es té en compte la demanda dels joves. En canvi en la documentació escrita consta que la demanda dels joves no és una de les coses més importants per posar un casal.

En el procés de descentralització els locals passen a mans dels districtes i l'Àrea perd el control sobre ells. Per tant, el departament d'infraestructura passa a fer només el treball de manteniment dels locals on està l'Àrea.

PABLO 9:

E: HABLAME SOBRE EL ESPACIO, EL ESPACIO FÍSICO.

P: Hay y que quieres que te cuente de.

E: ¿QUÉ PIENSAS DEL ESPACIO?

P: Yo siempre he pensado, que es eso, no, que los jóvenes en un barrio, en una zona concreta, pues si tiene inquietudes, y para propiciar que tengan inquietudes es bueno que tengan recursos, que tengan una persona que, que pueda un poco guiar coordinar eh..., dar una visión general de las cosas y que tengan un espacio, no. Entonces lo que pasa lo que no se es si ese espacio esos recursos, y esos no se que es un casal de joves, ¿no?. Pero que si un barrio tiene eso, esta bien, ¿no?. Seguramente se harán cosas, majas, ¿no?. Luego pues eso normal, es ha dicho, va, eso se le va ha llamar casal de joves, y ahí empiezan los follones, ¿no?, porque hay casal de joves que resulta que es a partir de una asociación de vecinos que tenía ese local, que tenía esa subvención que no se que. Otro es a partir de un espai que no de que, otro co, otro es a partir de que el Ayuntamiento dice a quereis todo eso, pues toma alquilo este y no se que, otro es que esta en un centro cívico, otro que esta en un colegio, otros que est. Y entonces ahí ya cada barrio es una historia diferente eh..., cada, no se, cada espacio también es diferente, no, por que hay, no se, es que en Barcelona los locales de los casales de joves es de lo más variopinto, no, desde locales de planta sin luz, de 100 metros cuadrados, a edificios enteros de cuatro plantas, pues hay de todo, no. Entonces, pues ¿cual es el espacio apropiado? pues yo que se, cada sitio sabra si ese espacio le sirve o no, ¿no? y ya esta, ¿no?.

Segons l'explicació d'aquest animador les diferències en l'espai són moltíssimes i aquestes no semblen marcar la dinàmica de cada casal.

83-87 8:

(....)

J: Clar, el que passa que, clar suposo que en això si que podríem dissenyar però jo no generalitzaria mai el tema casals de joves en tant en quant hi ha moltes realitats diferents a nivell de barri i a nivell de comunitat dintre d'aquests barris no? aleshores, ha hagut casals que des d'un bon principi no que estiguessin condemnats al fracàs sino que potser era un error i no solament casals sino centres cívics obrir-los en barris on es van obrir, i en canvi altres barris on ha fet falta molta més presència de recursos i tal a nivell de locals, equipaments, serveis i tal, no s'ha tingut en compte o ha trigat fins ara no sé, per exemple el barri del XX pot estar tenint ara un centre cívic quan hagués fet falta des de fa molt temps no? vull dir que, però bueno, això és una cosa posterior si volem, el que si que em refereixo és el que diu ell de que moltes vegades el problema era que el casal de joves era un refugi no? o es veia així primer per l'estat cutre del propi casal, és a dir, i la disposició arquitectònica i és que montar un casal en uns sotans, estan invitant a que determinat espai afavoreixi la presència d'actituds marginals i actituds conflictives i delictives en molts casos no? vull dir, trapitxeos de hachis, de històries al casal de XX va haver molts problemes no? trapitxeos i tal,

(....)

E: YA, ¿Y EL TEMA DE QUE EL CASAL ERA MAL VISTO POR LA GENTE DEL BARRIO? ¿EN TU CASO SE DABA?

R: No no no, no era mal visto, porque XX era ????? en el tema de servicios, entonces no hay nada más, y era el único sitio de iniciativas que se estaban dando y entonces de cara al vecindario muy bien, en cuanto a la programación de actividades y tal, hasta que querían meterse padres en las salidas que hacían y bueno, había bastante buen rollete.

En aquestes explicacions es considera que, l'estat físic dels casals és una de les causes per les que hi assisteix un cert tipus de joves. En certa manera es diu que l'espai determina el tipus de joves. En el període anterior sembla que el tema de

l'espai el seu estat físic no era tan important.

En les explicacions dels tècnics i dels polítics s'estableix un paral·lelisme entre els casals de joves i els Centres Cívics.

DAVID 15:

E: ALGUNA COSA MES?

NICO: No, no se m'acut masses més coses, eh, sobre aquest tema, però... **Hi ha hagut, ha estat, per exemple, en alguns casos, jo he viscut els casals de joves com un aprenentatge, o com un pas previ per passar als centres cívics, això ha passat. Alguns animadors han passat a ser animadors de centres cívics, alguns joves usuaris dels casals de joves acaben sent els dirigents dels usuaris dels centres cívics, sobretot en la mesura que estaven o un a dintre l'altre o molt a prop, no?, això ha passat bastant. No sé si és allò de fer-se grans, no?... No, vull dir que no sé si en algun lloc de la teva anàlisi podries incloure el tema aquest dels centres cívics, que a mi em sembla que és un tema molt paral·lel, és a dir que, lo qual et demostra que no és estrictament, el que ha pogut passar en tot aquest procés dels casals, casals de joves no està estrictament associat amb la... d'això de ser jove, sinó de, com ha anat la societat barcelonina en els darrers quinze anys,..., perquè el centre cívic és molt paral·lel, això, els directors han passat de ser... (ES TALLA L'ENTREVISTA I EN COMENÇA UNA ALTRA)**

Es parla del paral·lelisme entre casals de joves i Centres Cívics considerant que els casals són els primers passos abans dels Centres Cívics, com si els Centres Cívics fossin un pas més endavant dels casals. Els Centres Cívics formen part de l'estructura general de l'Ajuntament, on hi ha un reglament uniforme per a tots -que tots segueixen- i el seu personal és municipal. Una gran majoria s'inauguren en aquests període, ja que les remodelacions ja estan fetes.

JOSEP 9:

(.....)

Llavors la descentralització juga una mala als casals de joves, crec que la unitat de la coordinació que hi havia ja els districtes comencen a influir més sobre els casals de joves que els agafen encara massa tendres, és dir, és un equipament que encara no té prou força no hi ha un pla d'inversions realment fet amb profunditat, és dir, dissenyat amb profunditat i és el moment també en què per part de l'usuari comença a exigir millor qualitat en el servei, s'ha passat l'època diguem allò associativa i la gent també com a referent municipal hi ha el centre cívic que és un equipament dissenyat, pensat i amb una certa qualitat infraestructural, al casal de joves que és una mica el parent pobre, que és una mica doncs com el que és un local de moviment associatiu, més pintadet potser i més arregladet, però

no no és altra cosa que això, es trasfereix als districtes i aleshores clar hi han aquí si que hi han molts alts i baixos, depén de l'orientació política dels districtes, no dic partidista si no política de l'emfasi de les prioritats del districte, pel districtes els casals de joves continuen funcionant i alguns acaben en equipaments molt importants com ??? el de XX i altres que pràcticament comencen com casals de joves.

Tot seguit anotem l'explicació crítica d'un animador per remarcar com la infraestructura no condiciona l'activitat que es realitza.

LLUIS 4:

(.....)

s'encanxava, aleshores doncs bueno, va ser molt maco per xò, perquè la gent bueno a vegades es allò que ??? i dius bueno on a anat a petar la gent doncs veus gent que dins del camp de la música, per exemple, la gent que estaven en grups de rock i tal, doncs gent que s'ha muntat agències de mànagers avui en dia, i que programen concerts de grups internacionals i gent molt futuda en el tema del disseny, de la publicitat, de, hi ha gent que està treballant a TV3, és allò que dius ostia, doncs la gent que ha passat per quí doncs a passat de tot no? però i home aquesta convivència era molt maca no? i aleshores ya et dic que 30.000 peles al trimestre doncs després doncs bueno, com tots els casals, a mesura doncs que els animadors presionaven nàvem doncs dotant-los de més pressupost i el que passa que clar que XX per la seva diguéssim la mateixa dinàmica va haver-hi un moment que el barri quedava és a dir, un equipament, al centre de Barcelona, amb unes possibilitats doncs perquè ho aprofitessin joves de tot arreu, no només a l'XX, i per fer un tipus d'activitats doncs fos el que fos que aaa a part del problema de la sonorització etc, etc, doncs tenia condicions i doncs mira vam nar tirant fins que es va anar configurant el que va ser la última, el salt diguéssim, l'última etapa que era l'aparador de cultura juvenil, és a dir, si aquest que predomina més és la necessitat d'espais per demostrar que fan els joves, com creen, que en pensen de les histories i tal, pues potser que evoquem recursos aquí i dotem doncs de, el que passa que això va anar com va anar iiii....

Amb aquest argument l'animador exposa que no per més pressupost i més condicions els casals funcionen millor. En aquest cas quan es va augmentar el pressupost l'equipament, a la llarga, va deixar de funcionar, ja que se'l va convertir en una altra cosa que no en compte els grups que hi havia en el casal sino nomes la part de gestió de la cultura.

7.3.8. ASSOCIACIONISME.

El tema de l'associacionisme és vist de maneres diferents per part de tots els participants en el procés. En un principi, quan es van engegar els casals de joves, les associacions que, fins aquell moment, funcionaven en els teixit social varen formar el Consell de la Joventut de Barcelona. Els casals de joves varen quedar per als joves que no estaven associats. El paper destinat a les associacions, dins els casals, era el de fer servir els locals. En aquest nou període s'intenta relacionar més els dos temes. Donat que la majoria dels tècnics que entren a treballar a l'Ajuntament provenen del món de l'associacionisme clàssic.

VICENÇ 5:

(....)

No sé, jo és que em sembla que, clar, jo suposo que també és una mica el plantejament de que, suposo que com que pre, provinc d'aquest, del mitjà aquest, del de Consells de Joventut, i coses d'aquestes, d'alguna manera, també tens una visió una mica parcialitzada del tema, no?

XAVIER 7-8:

(.....)

De totes maneres, jo crec que, que això s'arrossega també des del començament, era una altra de les reflexions que, no sé si en aquell estudi feia, però segur que pensàvem, si no ho feia devia ser per conveniència tàctica. Però, jo recordo, abans d'incorporar-me, com a responsable de casals de joves que era, que representava els joves associats, que sempre havíem valorat que l'Àrea de Joventut tenia una, posava clarament una gran importància política en el treball amb les associacions juvenils de Barcelona, que es concretava aquesta importància política amb la interlocució directa del President del Consell de la Joventut amb el Regidor de Joventut i que el Consell estava convidat de forma permanent a qualsevol reflexió o lo que fos de l'Àrea de Joventut i a la inversa, no?

GUILLEM 10:

E: BUENO. TEMES DE PARTICIPACIÓ. QUÈ OPINES DE LA PARTICIPACIÓ?, EN JOVES CLAR, EN PRINCIPI.

G: A vera, jo també he estat en un cons..., he estat, també he estat membre del secretariat del consell de l'Ajunt... de Barcelona i, a vera, evidentment que el temes de participació en aquest aspecte, jo crec que és un procés que, que a nivell de Barcelona ha sigut un procés interessant, tenint en compte l'estat actual del Consell de la Joventut.

D'altre banda hi ha un certa crítica a l'Ajuntament pels recursos que destina

i destinava als casals i els que detinava al Consell de la Joventut.

XAVIER 7:

(.....)

Però, en canvi, ahhh, això no es deia massa amb que la gran quantitat de recursos, amb la migradesa que significava l'Àrea de Joventut en aquell moment, però que amb molts pocs anys va créixer espectacularment, els recursos que, econòmics i humans que l'Àrea destinava era fonamentalment amb, els altres joves, no associats, lo qual estava bé, perquè també és veritat que allavons tenien més mancances, però per a mi es va quedar pel camí la possibilitat de treballar pel conjunt de joves de Barcelona a través dels joves associats. Això té mmm, això té riscos, hagués tingut riscos, evidentment, però tinc la impressió de que la por a dotar de recursos econòmics el teixit associatiu basada amb, amb no crear més greuges comparatius amb no dot, dotar millor als que ja estaven mínimament dotats o amb no caure, no sé amb, amb privatització dels recursos públics que era un risc que calia, que cal evitar, tenia com a contrapartida el fet de que, segurament, amb una bona vigilància, entre cometes, per part de l'Ajuntament, de la gestió d'aquests recursos 'gués multiplicat la potència del teixit associatiu, si hagués volgut estar a les seves mans. Recordo, un exemple clar era; la distribució del departament del Servei de Joventut, el Servei de Joventut, es deia, de l'Àrea de Joventut, el Servei de Joventut tenia tres departaments que era: dinamització cultural, vacances i casals de joves, i aquests tres departaments gestionaven una quantitat considerable de recursos. El Consell de la Joventut no formava part de cap d'aquests departaments, lògicament, la interlocució directament de Regidoria i tenien una subvenció anual, ara no voldria equivocar-me, però que no arribava als tres milions de pessetes, més o menys, lo qual estava molt bé pel Consell, però comparat amb la quantitat de diners que es gastaven en aquells tres sectors, que em sembles molt ben gastats i, a més, formava part de l'equip de l'Àrea, o sigui que no tinc gran cosa, no és recriminar res, és una autocrítica amb la sensació de que molts dels programes que es van fer, tot el tema, per exemple, de, de rock, de grups de rock de la ciutat o tot el tema d'intercanvis amb l'estranger o amb els mateixos casals de joves, mai es va vincular el teixit associatiu amb cap d'aquests programes, amb lo qual ven anar creant una difer, una distància de facto, de que les associacions usaven i segueixen usant el seu local de forma preferent a l'equipament públic per a joves i com que són els joves més estructurats, més, més associativament estructurats, ahhh, probablement, no sé, amb totes aquestes característiques que té associades, ahh, doncs, la dinàmica associativa, eren i probablement 'gués estat més positiu, més creatiu que es fessin saber(?) al casal, sempre amb la vigilància de la, de l'Administració de que aquells que no estaven associats, aquells..., que són també destinataris dels recursos. Aquesta via no es va fer i aquesta via és la que, jo penso, que ara s'hauria de recuperar, mmm, no es podria, no s'hauria de poguer plantejar una nova dinàmica de gestió dels casals de joves sense tornar aa, de nou, penso jo, a promoure l'existència de consells de joventut de districte i que hauria de ser for, mmm, lligat de la mateixa manera. Perquè si algun recurs té l'Administració per oferir al teixit associatiu són els casals de joves, si això no és un sol paquet sempre seguirem acollint..., ara ha passat una miqueta aquesta època, però va haver-hi, durant uns quants anys, que una de les, del, dels handicaps més grans dels casals de joves eren els joves usuaris dels casals de joves que eren un niu de, de conflictes i de problemes. Per què? evidentment els joves conflictius hi són i en aquests cal arribar-hi i segurament, no segurament no segur, els casals de joves han de ser un instrument per arribar-hi, però si només és en aquests es fa imprescindible la figura de l'animador, l'animador es converteix en educador, ahhh, es desvirtua una mica tot i l'associac, la, el teixit, la societat civil, el teixit associatiu resta al marge d'aquesta història i no es fa seu la problemàtica de la situació dels joves conflictius, per posar amb una etiqueta a tots aquells que no s'ajusten a lo que no sé qui voldria, eh? Aquest per, aquesta per a mi és l'assignatura pendent, que hauríem de conseguir lligar amb un model de gestió nou i diversificat i amb un teixit associatiu que s'ho fes seu, perquè si no estem perduts, consolidarem la necessitat de, del professional que està molt bé si és un recurs d'aquest propi teixit, però que no està gens bé si és el gestor de tots els recursos que hi han, perquè (...?...).

S'entreveu la intenció que fos el teixit social clàssic el que portés els casals de joves; però sembla que aquesta solució no es va seguir. En certa manera, hi havia una contradicció entre els plantejaments d'aquests tècnics i el que s'estava fent. En aquest paràgraf, el tècnic no s'atreveix a afirmar que això ja es digués quan ell treballava a l'any 1983.

D'altra banda, repeteix el discurs oficial sobre els casals de joves: aquests havien de ser un referent per a les entitats del barri.

VICENÇ 7-8:

E: AAA, EL PAPER DEL MOVIMENT ASSOCIATIU, EN ELS CASALS DE JOVES.

V: Nnn, no, n. No sé, a, a, i, de det, m'enrecordo que quan, quan es plantejava, així m'enrecordo qu, que, que sempre plantejàvem de dir el Casal de Joves ha de ser un punt de referència per a les entitats del barri, de coses d'aquestes, jo, em sembla que això no, al menys per la experiència que en tinc, eh? i més que res per els que jo vaig conèixer, que això en cap moment es va arribar a aconseguir, que els casals de joves, mmm, que hi havien associacions que participaven en els casals de joves, a les, en els espais que hi havien, etcètera, però que, però que no, mmm, però no era un pu, el difícil, no era un punt de referència dels, de les entitats juvenils. Suposo que també, en part perquè, bueno, perquè els casals de joves no neixien de reivindicacions, o sigui, no neixien d'una necessitat de les entitats juvenils sinó de col·lectius me, més desestructurats del moviment juvenil, i llavors, doncs, les entitats, les entitats, o les associacions, sí que, d'alguna manera, s'en, s'en feien portaveus de, d'una necessitat de, de casals i tal, però tampoc es allò que hi hagués una participació, allò, gran en el, en els casals de joves, no? Home, n, no sé ara estava pensant, sí que, per exemple, el d'XX de fet, sí que es va intentar que el Consell de la Joventut del districte estigués en el, a dintre del Casal, i de fet, em sembla que encara, bueno, que en aquest moment a variat el cent per cent.

E: EL PORTA EL CONSELL...

V: Sí, sí, per això. El porta el Consell de, que, de fet, sí que era, de fet era una idea que teníem anys a, eh?, vull dir que... sí que alguna vegada s'havia parlat. No sé...

E: ESTAVES DIENT QUE EL CASAL DE JOVES D'XX...

V: Sí. No, que m, m'enrecordo que era una de les coses que alguna vegada havíem, quan encara no, no hi havia aquest pes gran de les entitats gestores, sí que era una cosa que déiem, o que havíem parlat alguna vegada, de que, de que si havien Consells de la Joventut, doncs, era ho que, que ho poguéssim gestionar els Consells de la Joventut de districte, i tal. Clar, jo en aquest moment, no sé quin és el procés que hi ha hagut a, al Casal de Joves d'XX.

E: I AIXÒ HO DÈIEU JA QUAN, QUAN TÚ VAS ENTRAR DE COORDINADOR...

V: No, no. Em refereixo més a nivell de alguna vegada que havíem parlat sobre el Casal de Joves.

E: SOBRE EL CASAL...

V: Sobre el Casal de Joves d'XX. No, lo que sí que, lo que sí que plantejàvem era això, no? que els casals de joves havien de ser un, d'alguna manera, un referent per les entitats juvenils de, del barri, i això sí que era un dels plantejaments que hi havia, mmm, a l'hora de definir el, el model de casals de joves i tot això. Nnn, no sé, no sabia dir més.

Els tècnics expliquen el Consell de la Joventut com un model de participació.

També ens exposen el projecte -diseg- que hi hagués un Consell a cada Districte.

GUILLEM 10-11-12:

(.....)

per dir-t'ho d'alguna manera, tots els tres primers presidents (del Consell de la Joventut) estan en l'Administració o els quatre primers ehh, ocupant càrrecs civils i tot ehh de importància dintre de la, de lo que és l'Administració local o, en aquest cas local. Què passa? Que, que bueno mmm, que en aquest cas ehh, jo crec que ha sigut un, un tema important mmm, és a part..., ja et dic el Consell de la Joventut de Barcelona, a part d'estar representat com a tal a, als diferents Consells Nacional de Catalunya i Estatal, fins i tot em sembla que el vice-president de l'Estat és l'últim president no, no, no el que n'hi ha ara sinó el, el d'abans ehh, de Barcelona, o sigui que, d'alguna manera, han tingut molt a veure amb tots els processos de participació que han tingut a, a nivell d'estat, però més concretament a nivell de Barcelona això vol dir que aquest procés de participació que ha, que hi ha ha tingut, s'ha fet molt clarament amb les entitats que, més representatives del sector.

(....)

Però que d'alguna manera, a vera, lo que sí que està clar és que, que en aquest, que, que, com a Consell de la Joventut, que és el, allò, el model participatiu de la ciutat de Barcelona, pues, ha tingut el seus, els seus baixons i, sobretot es nota, sobretot es nota amb la qüest..., amb, amb el punt aquest que sempre en les assemblees del Consell de la Joventut surt, que és la constitució dels consells de la joventut de districte. Realment mai s'ha conseguit tindre els deu consellers de la joventut a la vegada, allò, constituïts, perquè bueno, és un dels punts allò des de fa cinc o sis anys, perquè jo, fins i tot, des de quan vaig estar al districte era un punt que, que es volia, allò, generar i que volia que n'hi hagués un interlocutor clar en el districte i, i això era la creació per part mmm la infraestructura fins i tot municipal, allò de dir, bueno, pues a vera un projecte clar de fer aquest tipus d'actuació que, que evidentment ho portés el Consell i que hagués una persona, mmm, fins i tot contractant una persona per cada districte perquè, perquè muntés el, aquest, aquest Consell, realment això ha sigut ehh, jo crec que ha sigut, a vera, no dic un fracàs, però sí que, d'alguna manera, amb alguns, amb casi la totalitat dels districtes, mmm, no, no, no ha hagut un procés real, a vera n'hi ha hagut un parell de districtes o tres que sí que ha hagut aquest procés però clar, s'han nat cremant, vull dir, si no n'hi han recanvis, és com totes les coses, a vera, lo que sí que està clar és que amb el Consell de la Joventut sempre ha hagut uns recanvis clars perquè n'hi han aquestes entitats clarament a darrera que van generant, perquè tenen una estructura a nivell central, etcètera, etcètera, clar, els districtes això no ho tenen, no tenen, a vera, sí que n'hi han, allò, de Minyons, pues jo què sé, en un districte n'hi han cinc o sis agrupaments, o lo que sigui, o centres, però no tenen una estructura central que organitza aquest sis, llavors, clar, prima molt més la seva actuació com a entitat que no temes d'aquestes característiques que lis vénen una mica gran. I, a vera, i això també és important, perquè és que sinó també lo que vol dir és que, és vestir un santo para desvestir otro, eh? vull dir que és la famosa frase aquesta de dir, clar, si me'n vaig a un altre costat, això què vol dir? que deixo lo altre, no? i allavors què vol dir? que lo altre es pot anar a pique. Bueno, lo que sí que està clar és que, bueno, amb alguns districtes sí que es va aconseguir una consolidació clara, però fins que se'n va allò el president o el vicepresident que després ha vingut una altra vegada un ...?... de que aquell consell, no, no funciona. No sé, ehh, a nivell, ja et dic, ehh a nivell central, en aquest cas, jo crec que és una eina realment de participació, sobretot de a nivell de joves, eh, no a nivell global, a nivell de joves important. La gent que, que n'hi ha hagut és un tipus de gent que, bueno, que, que no ha estat, que ha estat bé, mmm, és una gent que, que ha plantat ehh, ja no dic cara, però sí que ha tingut una actuació clara amb, amb, amb l'Administració.

En el cas dels tècnics l'explicació de perquè no ha funcionat, està relacionat amb la prèvia existència d'una estructura centralitzada inexistente a cada barri. Els animadors viuen el procés de consolidació del Consell de la Joventut a cada Districte de manera molt diferent. Per a aquests és precisament que s'hagués volgut fer des de l'estructura centralitzada el que ha provocat el fracàs.

Es a dir el no tenir en compte a les entitats que existeixen en els barris a més a més de les que ja pertanyen a grups organitzats a nivell de ciutat és el que ha fet que això fracases.

GRUP DE DISCUSIÓ 83-87 15:

E: ¿POR QUÉ CREES QUE NO HAY? (participació)

R: Porque por ejemplo las personas no, se hacen la estructura más bien vertical que no horizontal, entonces claro es como los consejos de juventud, si solamente estan en un papel testimonial que vienen los presupuestos del Ayuntamiento o del distrito pues eso da un a la gente supongo que del tiempo que no sirve de nada y eso ??? es el de jóvenes, yo creo que desde el momento que los grupos de jóvenes que estan allá esten con responsabilidades y tomando suya la gestión y proponiendo y discutiendo bueno pues es vivo ¿no? en el momento que hay ????? y hay que hacer o dejar que hacer hay una participación

Els animadors ens exposen a continuació el paper que han de jugar les associacions.

LLUIS 11-12:

E: PARLA'M DEL PAPER DEL MOVIMENT ASSOCIATIU EN ELS CASALS

L: Jo crec que, que el moviment associatiu, clar és que el moviment associatiu és la panacea sobre tot ara, ara si et dones conta ya hi ha ya és paranoia el que hi ha, el moviment associatiu s'ha passat de una situació més bueno sí hi han entitats associacions, ara ya com que hi ha crisis de participació diguéssim el la la pedra filosofal que ho ha de revifar tot és el moviment associatiu, i el moviment associatiu objectivament té els mateixos condicionants o pitjors com per revifar la gent cada vegada s'associa menys per qüestions diguéssim altruistes o o col·lectives i cadascú va més a la satisfacció personal i va a aquells serveis que realment li satisfan personalment, no com a col·lectiu per que resulta que son una colla de gent que... i la crisi clar, és a dir, jo crec que és un dels grans oblits que hem tingut nosaltres també, també és cert que em caigut en el en el ????? de dir no ya ens va bé que el moviment associatiu estigui com estigui perquè en realitat això ens reforça a nosaltres de que diguéssim nosaltres no anem només al moviment associatiu que vulguis o no sempre té un lligams amb el poder i que tots sabem que qui més qui menys doncs a través del, i aleshores això com que tampoc eraaa, molava més nar allò, gent del carrer, els que no estan associats, i això ha fet que ens oblidéssim de de crear associacions o de que els joves sobretot creessin associacions, per un altre cantó l'única alternativa que hi havia era doncs bueno les associacions institucionals com els Consells de la Joventut això no anava en lloc i això sí que no anira en lloc en un temps per que la via no

es per aquí, la via està en els serveis dels joves i que a través de l'animació es regeneri unes noves perspectives d'associacionisme, però molt allò des de l'esport, des de l'ecologia, des de eee no sé, les aficions pel teatre, per la música, o el que sigui i això doncs bueno jo crec que és un una de les feines que s'han d'iniciar, però clar si tampoc a nivell de base hi han polítiques clares que ajudin a crear això, doncs ostia! estem bastant en un carrer sense sortida i això és futut.

En certa manera es desvaloritza el moviment associatiu clàssic i es presenta un model alternatiu relacionat amb els centres d'interès. El model que proposava l'Àrea de Joventut en l'altre legislatura i en la propera és el que ens exposa en les entrevistes un dels tècnics i participants.

JOAN 15:

(.....)

es que no habían tantas alternativas, ni las hay hoy por hoy, o sea, tenías la posibilidad de crear un equipamiento totalmente dirigido que pienso que eso, ¡hombre puede funcionar! pero funciona a nivel de empresa, o sea, XX yo estoy seguro que se puede abrir y que funciona, o sea, que funciona a nivel de gente y tal, ¡seguro!, se puede se puede conseguir, pero a un planteamiento empresa es otra historia, o sea, ya no hablamos ni de la generación crítica ni participativa, hablamos de otro tema, en cambio, en por eso yo siempre me he vinculado más a un planteamiento a través de asociación, lo que pasa, también ha habido otra historia, que pienso que se tenía que haber comentado mucho a partir, o sea, elementos que debieran jugar era: lo que era el asociacionismo de barrio en sus bases iniciales que tenían que estar muy vinculadas a los procesos de los casales y de los equipamientos, se llevó mal el consabido tema del Consell de la Joventut, se montó desde arriba, se montó desde arriba, entonces cuando se intentó mover desde abajo, desde abajo había potencial, pero había total desconfianza hacia arriba, entonces claro, para haberlo hecho funcionar, a lo mejor había haber entrado de terrorista haber montado un ??? que se llamaba paralelo y tirarlo desde abajo, pero claro, tampoco vas a empezar a cargarte las bases de los sistemas democráticos generados, pues, era normal, había que hacerlo porque si no se hacía pues no había consell, pero se hizo difícil el ir fomentando, pienso yo que a través de consells fuertes del distrito, de los barrios, hubiese sido más fácil, tampoco quiero entrar en el concepto de que fuesen las asociaciones de barrio las que controlasen los espacios, pienso que tenía que haber un elemento más profesionalizado, lo que pasa que ese elemento profesionalizado tampoco acababa de existir en aquellos, en aquellos años, entonces, como modelo definiendo ese, o sea, es lo mismo que si me planteas el modelo de como tirar unas vacaciones adelante o unas colonias, a través de tipos contratados o de entidades, la idea de entidades, la idea también que es necesario una formación, es ese otro elemento que no se juzgo, o sea, hubo pero luego se fue dejando todo, o sea, cuando trabajas con procesos, o sea, con gestiones a través de entidades, tienes que vigilar mucho los elementos de formación, o sea, la formación debe ser continua. Cruz Roja en esto ?????? pero ¿por qué?, porque tiene un super aparato, entonces ¿qué hace? tiene mogollón de voluntarios, pero tiene la tira de formación, entonces necesitas generar muchos procesos de formación para dar una respuesta de calidad, porque si no tiene un riesgo de narices. El otro día estaba con un amigo que había tenido problemas, justamente por temas de colonias una desgracia y tal, ¡ostrás! no ha funcionado estas entidades y tal, bueno, pero da igual, o sea, ya se que cuando te pasa algo gordo piensas decir ¡ostrás! la intervención directa, por lo menos mira si me pasa algo he sido yo quien lo he hecho ¿no?, pero a la hora de verdad si quieres obtener mayores resultados de gente de participación y tal, tienes que ir hacia las vías indirectas, pero esas vías indirectas implica formación, implica, en realidad implica unos costes elevados, y tener aquello, gente y aparatos preparados para hacerlo. Yo con

sinceridad no se, a mi me dió la sensación que los últimos años aquí, por lo menos en temas de juventud y de infancia no no tiraba mucho en esta línea que es en el fondo la que a mi me habían vendido, porque yo antes de esto iba de ???????, a mi me lo vendieron, llegué tarde y al final me lo acabé creyendo, me parece que se desbió un poco de esto, de este planteamiento inicial.

En la valoració d'aquest tècnic, sobre com es va voler formar el Consell de la Joventut en els Districtes, es dona una explicació crítica de com es va fer. Exposa la desconfiança de les associacions cap a l'Administració: i aquesta com una de les característiques que influïeren en què no s'arribés a fer. Sembla que els sistemes de participació que proposen les institucions no són els que les petites entitats volen. Interessa la participació mentre sigui des d'estructures més o menys centralitzades i que tinguin la mateixa organització que l'Administració; però les petites entitats d'un barri no convenen. Aquest tipus de raonament es repetirà en l'últim mandat electoral. Es demanaren entitats fortes per treballar amb l'Administració; per tant, el plantejament torna a ser d'empreses.

Els joves viuen el tema de l'associacionisme des de la quotidianitat i sembla que sense massa problemes. En els casals es comparteixen els espais i els joves no veuen en els joves associats diferències que facin que no es puguin entendre.

MIREIA 5:

E: LES ALTRES ENTITATS, EL MOVIMENT ASSOCIATIU DEL BARRI, COM EL VEIEU VOSALTRES? UTILITZAVEN EL CASAL O NO?

M: Si, l'utilitzaven per reunions, per cosetes, home en principi se'n miraven una mica de aquests drogues qui són no? o aquests penjats qui són, per les pintes que féiem anavem tots molt progress, molt punquis, hi havia una mica de tot, molt heavys i ens miràvem una mica aixís, el que passa és que bueno, a la mida que ens vam anar coneixent i vam veure que ells amb lo seu i nosaltres amb lo nostre no teníem perquè tenir cap tipus de conflicte i que podíem fer, era tot cap al barri, doncs anem a col·laborar tots pel barri no? i no hi havia més problemes que aquests, funcionàvem molt més, nosaltres erem molt més, no teníem moviment estructurat, anàvem més per lliure, mentres que ells si, tenien els seus estatuts, ja funcionaven i portaven molts més anys també funcionant d'una forma legal, legalitzada, que no pas nosaltres, però molt bé.

En aquests casos, la diferència entre els joves associats i els que no ho estan es veu clar; i es remarca que els casals són per aquests últims. Es critica el moviment associatiu per no utilitzar l'espai ni els recursos de l'Administració.

TOMAS 11-12:

(....)

però jo crec que moltes vegades el moviment associatiu no ha utilitzat bé aquest recurs, amb puestas on per exemple ho podien haver utilitzat no? perquè a vegades també suposo que han sentit allò una competència desleial no? per part de l'administració, sobretot en els barris com per exemple se m'ocorreix el cas de XX no? un casal que mai va funcionar, per què? perquè les associacions que hi havia allà doncs, tot i que havia jovenets amb força i tal, a part de tenir un discurs distanciat del que podríem identificar en els casals de joves i tal, clar eren entitats que veien lo del casal com una competència desleal, sempre era el comentari que feien la gent dels diables de XX etc, etc, i moltes vegades no s'han aprofitat dels recursos que això podia comportar, encara que sigui només la pura utilització d'un espai físic on poder-se reunir, on poder deixar els trastos i tal que no és bé el que ha de ser un casal de joves però bueno, que una entitat pues com a mínim utilitzar un recurs humà com pot ser pues tenir un professional a 35 hores a la setmana dedicat única i exclusivament perquè funcioni allò. Ara també és veritat que jo crec que els casals de joves dintre del que es pot entendre com associacionisme no formal evidentment han desenvolupat una tasca molt important no? em baso bàsicament en la història meua personal a XX, i a la que he vist en altres casals de joves com per exemple el XX, o sigui, potser no generen perquè igual tenies la necessitat pròpia de dels xavals ni ha de coincidir personalment amb els teus interessos no? i es crear, no crear entitats amb un cos jurídic determinat i legalitzat sinó grups de joves amb un determinat centre d'interés i que funcionen així i ja està bé, perquè tampoc ells tenen altres necessitats d'una forma més informal que una colla de diables, o el grup ecologista no sé què no sé quants no? allò per donar un exemple mínimament vàlid dintre del moviment associatiu juvenil, o sigui per mi aquí si que han fet un bon paper no? en promoure tot aquest tipus d'associacionisme no tan clàssic no? com els grups d'esplais o exemples com els d'abans, i ja et dic, les associacions a vegades no l'han utilitzat bé el recurs aquest i suposo que aquesta ??? molts condicionants no? suposo que, vull dir, no sé

7.3.9. PARTICIPACIÓ.

El tema de la participació està molt lligat al tema de les associacions. En alguns dels discursos, quan es pregunta per la participació, es repon sobre els mecanismes de l'Administració per participar dintre de la seva estructura; en altres, en els Consells de la Joventut; en altres, dintre del procés dels Casals de Joves, i, en altres, del sistema de gestió.

MIQUEL 9:

E: BUENO, EEE, LA FORMA QUE ES VA ESCOLLIR...

M: Això és cert.

E: Sí, sí, sí.

M: De totes maneres, el tema de la participació, ja a nivell general, a nivell general, eh? no centrant-nos en els joves sinó a nivell general, penso que no està resolt enlloc. La participació...

E: ENLLOC VOL DIR A BARCELONA O ENLLOC, O...

M: Conec, jo conec Barcelona...

E: AH! ET REFERIES A BARCELONA. VALE.

M: Em re, em refereixo, em refereixo a l'Ajuntament, a la participació és un discurs que està en boca de tots, tots els polítics, a tots els programes de govern surt, s'ha de potenciar la participació, etcètera, etcètera, etcètera. Bueno, jo penso que no hi ha cap, ni cap equipament ni cap districte ni cap, a, àrea específica que ho tingui resolt, a no ser que parlem de les escoles, de Consell Escolar, que és una cosa com molt, com molt de (...?) lugar i tal, no? Però la participació més espontània i la participació, en definitiva, enriquidora, jo penso que no està resolt enlloc. Es queda en un mer discurs i amb uns, amb uns organismes, més o menys, més o menys formals, que justifiquen aquest discurs però que, en definitiva, no fomenten la participació dels ciutadans. Fomenten la participació d'una persona o de dues, que ademés ja és la mateixa persona que sempre ha proposat coses, no? Vull dir que no... La senyora Maria de, que viu al carrer Llobregós, per exemple, o al carrer, jo que sé, allò el carrer de la Pedra, de la Zona Franca, no va al seu Consell de centre cívic a proposar que es faci no sé què o a queixar-se de no sé quantos. Hi va, en tot cas, el que ja fa deu anys que és president de l'associació de veïns, que ademés ha evolucionat i s'ha ficat en un partit o en un altre, que ademés, en un moment determinat ha estat, ha estat a punt de ser conseller del districte i que ara està al Consell del centre cívic, per entendre'ns, no?, i qui diu al Consell de centre cívic, diu al Consell de una residència o diu, doncs, del Consell Escolar.

(.....)

Potser perquè, a veure, no és, la cosa no és tan formal o me, merament formal com està fent que sigui aquí a l'Ajuntament de Barcelona, sinó que combina, combina el formalisme, amb, una mica, l'assembleisme, entre cometes, no? I suposo que, evidentment, doncs la gent va allí en funció, doncs, del que li demanes que et dongui i de les possibilitats que té d'introduir, perquè, en definitiva, participar és tenir capacitat per poder canviar una decisió. Si tu no tens capacitat per poder canviar una decisió, no participes en res. Pots opinar i et poden escoltar més o et poden escoltar menys, però la teva participació té molt poc, té molt poca efectivitat. Llavors, com això difícilment es dona, difícilment es dona, doncs, la participació, a veure, doncs, aquí també, també té clar que no vol anar a perdre temps a no sé quines reunions, perquè no serveixen per res.

E: I TU CREUS QUE AIXÒ TÉ QUE VEURE AMB EL GRAU DE SENSIBILITAT DELS

QUE PORTEN L'AJUNTAMENT?

M: Evidentment. Evidentment. És el grau de sensibilitat dels que porten l'Ajuntament. La capacitat de rebre autocrítiques, la capacitat de canviar decisions que no afectin, evidentment, els ciments de l'institució i això, ja, evidentment, eh? Vull dir, no es tracta de, de fomentar processos que portin cap a la revolució social, ja sé que la cosa no es tracta d'això, eh? Es tracta de canviar decisions que afecten a la vida quotidiana dels, dels ciutadans del, del territori del barri o del lloc, i que puguin decidir ells, que puguin opinar i que puguin tenir capacitat per decidir. Pot aprendre l'Ajuntament de Barcelona, d'aquí. Així és el (casal?) de la rambla de XX, em sembla i em sembla que en el barri de XX també. O sigui, hi han decisions molt importants que t'afecten cada dia i que ni et consulten ni res de res. Evidentment que té a veure amb el grau de sensibilitat. I en tot això, de totes maneres, deixa'm dir-te, per acabar una cosa, eh? El, el, l'Àrea de Joventut, quan existia l'Àrea de Joventut i va engegar el procés del Projecte Jove, bàsicament, es tractava d'escollar l'opinió, obrir tot un procés, mmm, participatiu, que penso que va ser dels pocs processos participatius que hi han hagut en aquest Ajuntament, el que era el Projecte Jove, per escoltar l'opinió dels joves referida a quina havia de ser la política adreçada cap a ells, i què és el que s'havia de primar i el que no s'havia de primar i per on s'havia de primar, eh? Jo penso que el procés del Projecte Jove, tot i la moguda que va suposar per la gent que d'alguna manera hi va treballar, es podia treballar directament i es podia treballar més indirectament, penso que va ser modèlic en el sentit de, de, d'arribar a la població i de que la població pogués parlar, pogués opinar i se n'enterés de quines coses feien. Clar, un cop feta la consulta, a partir d'aquí dels, dels cent punts del Projecte Jove, no sé quants van quedar en peu perquè no, no l'he seguit gaire posteriorment, però jo diria que pocs, eh? Llavors, una mica, després els hi podem tornar a dir a la gent que ja no és tant jove, que en aquell moment va participar, que tornin a opinar i tornin a no sé què. Però si es van involucrar en una moguda important, i després no se'ls hi va fer ni puto cas, també té a veure amb la sensibilitat dels qui, dels qui manen.

S'explica clarament que el tema de la participació no es consegueix, sinó és a través d'uns canals molt concrets que té l'Ajuntament. S'admet que la participació està relacionada amb la capacitat de canviar les coses; amb els organismes que hi ha això no és possible. D'altra banda es posa l'exemple del Projecte Jove com que va ser una possibilitat de participar però que es va quedar en la consulta ja que no va tenir conseqüències pràctiques. Quan cal explicar el motiu d'aquesta poca participació, es relaciona amb allò individual, es planteja des de la voluntat dels que dirigeixen, no es planteja com una cosa inherent a l'estructura del sistema.

En l'explicació sobre qui participa torna a sorgir el tema de l'especialització, és a dir, hi ha gent especialitzada en participar, que sempre són els mateixos que estan a tot arreu.

Totes aquestes consideracions es poden entendre des dels el nous models d'Estat que proposen models de participació en els quals no es decideix res important, aparentant que hi han moltes estructures en les que es pot participar.

XAVIER 10-11:

E: PARLA'M DE PARTICIPACIÓ.

X: Participació...

E: ELS JOVES...

X: No sé, tinc la impressió que el tema de participació i el lio que hi ha amb el tema de la participació no té res que veure amb els joves, té que veure amb que no està clar el problema de la participació, no el problema dels joves. No està resolt, i ara no parlo de joves, parlo de participació, no està resolt fa, quants anys fa? El '86 em sembla que el reglament que va dotar els districtes del seu marc de treball, que en deien Reglament de Participació Ciutadana, preveia una sèrie d'instruments de participació i que, a més, va ser la defensa política de la descentralització administrativa de l'Ajuntament, tots els òrgans de gestió tinguessin(?) més participació del ciutadà i que permetessin, per tant, una política de participació amb presa de decisions i (...?...) com es prenen aquestes decisions i tal. Hi han exemples de tot i també això és molt heterogeni, depèn dels districtes, depèn de la seva història i depèn de moltes coses, no? Però, jo tinc la impressió, uns quants anys després, de que hem sigut molt poc atrevits i que hem confós la participació amb la representativitat i hem assignat representativitat a aquells qui la reclamaven perquè estaven associats prèviament però, des del meu punt de vista, amb una dubtosa legitimitat democràtica, diguem-ne. Tenen un pes específic brutal i desmesurat les associacions de, de veïns que en algun cas, a vera, amb això no em carrego res, no em carrego les associacions de veïns ni em carrego res que s, em carrego la política municipal, en tot cas, ...no me la carrego, la critico amb carinyo. Ahhh, instruments com consells sectorials, o audiències públiques, o, o grups de treball o comissions específics per algunes coses han acabat convertint-se en instruments burocràtics en els que només accedeixen si és que hi, si és que es constitueixen, només hi accedeixen aquells que ja prèviament estan posicionats i que acaben convertint-se, aquests, amb una prolongació més de l'Administració, que depèn del tarannà del barri són més o menys agressius, més o menys col·laboradors, més o menys no sé què amb la política pública. Per tant, el tema de la participació no està resolt, no trobem maneres de, d'implicar la gent amb centres d'interès concrets i que no cal, ahhh, consolidar, d'alguna manera, l'organigrama(?) de la societat civil per decidir qui representa a qui ni..., penso que això és un error, és una mena de traducció administrativa del teixit social que està fracassant i que la participació probablement s'hauria de concretar molt en centres d'interès concrets amb llocs molt diversos a cada centre cívic, a cada casal de joves, a cada, a cada espai d'aquests que implica una certa gestió sense que això fos contradictori amb que existeixin mecanismes de representació més global, d'interlocució política amb el districte o amb, amb l'Ajuntament en general, però no està resolt aquest primer.

En aquest paràgraf es torna a repetir el discurs anterior per part dels tècnics, dient que la gent que participa s'acaba estructurant de la mateixa manera que l'Administració. Això es podria explicar com el que diu Michel Foucault quan parla de la reproducció de l'Estat i les seves estructures. Sembla que l'única manera de participar sigui seguint la racionalitat de l'Estat i per tant, només són uns quants els

que l'accepten i la segueixen. També aquest reglament de participació es aprovat en el moment de la nominació dels Jocs Olímpics; per tant, cal una participació que estigui d'acord amb les línies de treball per aquest fi, i que no entorpeixi el procés de la Barcelona metròpoli europea (Lopez 1992).

VICENÇ 4-5:

E: PARLA 'M DE PARTICIPACIÓ.

V: De si hi havia molta participació o no?

E: TEMA DE PARTICIPACIÓ, EN GENERAL. AMB ELS JOVES... O SI HI HAVIA MOLTA PARTICIPACIÓ. SÍ. SI HO VOLS FER DESDE AQUÍ...

V: Home, n'hi, n'hi havia, un, jo no, a veure, tampoc, n, jo no crec que amb els casals de joves arribéssim a un tant per cent excessivament elevat de joves, o depenia dels llocs, eh? Mmm, jo et parlo mmm, parlo més dels que jo coneixia, no? o dels que (...?) coordinava. Mmm, també, arribar, també, en, no sé, en temes més puntuals sí que s'arribava a se, a sectors importants de, de parti, de, de joves, no?, sobretot activitats més puntuals que s, que s, no sé, a XX mateix, el Casal de Joves d'XX, no? Hi havien activitats que de fet si que s'arribava a se, a nuclis importants de gent, però bueno, a, quotidianament, la participació aixins, mmm, molt gran, bueno, hi era, però hi era rel.lativament tam, no sé, suposo que tampoc és qüestió de magnificar que s'arribés a m, a molta gent. No sé, sobre participació del joves a, a nivell de, mmm, de, no sé, suposo que més o menys. Sí, mmm, no sé, és una mica difícil això de parlar de participació dels joves... Clar, és que a nivell de participació dels joves, no sé, suposo que hi han uns camps molt estructurats de participació, de, que també hi arriben determinats sectors de població juvenil, que no hi arriben...

E: COM QUINS?

V: Tot lo que són Consells, entitats, etcètera. Clar, hi arriba un tant per cent, mmm, rel.lativament baix, de joves, I suposo que també sectors molt, mmm, més determinats, no? I que hi han molts altres sectors que no, que no, que no hi participen, que no participen en aquest tipus d'activitats, suposo que, clar, participen a altres activitats que no s, com poden ser esportives o aixins, que també són formes de participació, lo que passa que no estan recollides on, desde lo que, o bueno, són altres formes de participació, no? No sé, jo és que em sembla que, clar, jo suposo que també és una mica el plantejament de que, suposo que com que pre, provinc d'aquest, del mitjà aquest, del de Consells de Joventut, i coses d'aquestes, d'alguna manera, també tens una visió una mica parcialitzada del tema, no?, perquè participació de se, participa, clar, sobretot desde entitats i aixins, es creen aquests canals de participació, no?, que recullen a determinats sectors i que hi han molts altres sectors que participen no de forma tant articulada i estructurada com poden ser, com poden ser aquests. I que tenen participació en altres activitats, no?, segurament no específicament només juvenils, sinó o esportives, o culturals, no? I no sé, sobre la participació dels joves a nivell de, de l'Administració, doncs, bueno, jo em sembla que van, no sé, és que és un tema que hau, hauria de pensar, pensar-me una mica més, no? perquè...

En certa manera es diu que ni els Casals de Joves ni el Consell de la Joventut són elements on hi participin la majoria de joves. Sembla que els canals de participació estan per altres temes com podien ser el tema de l'esport; el tema més important a la propera legislatura.

El tema de la participació ens ha estat explicat, tal com anotem tot seguit, per un animador.

PABLO 2-3-7-8-:

E: QUE VALORES ERAN LOS QUE ?

P: Pues, yo que se, nos creíamos todo eso de la solidaridad entre la gente, de de, esto de que el barrio debe participar en, en lo que, en los fondos publicos y gestionarlos y, y crear nuestra propia identidad cultural, y bueno supongo, es que además todo eso esta supongo dentro de eso de la cognotación que tiene, pues eso, un casal de joves en un barrio que tiene menos de de treinta años, entonces, pues, un poco, como que era la primera cosa que era un poco nuestra del barrio, etc, no. Claro lo que pasa, es que eso supongo, creo que se dio donde yo vivía, pero también, se dió en otros casos concretos, que eran similares, en sitios en los que ya funcionaban las asociaciones juveniles de toda la vida, con una organización completa, etc. eso no se daba. Entonces, no se, yo creo que ha vivido ese proceso, ¿no?, de, de la gente del barrio tener muchas ganas y mucha ilusión por tirar adelante una cosa, enfrentándose a eso a no tener ni idea y a que las cosas cada vez eran más complicadas y que conforme querías hacer cosas con más, calidad, no se, entonces tenias que, necesitabas de más recursos de más conocimientos y entonces, pues eso, se iba al garete. Y ahí es donde me parece que empee, que empee ya intervenir la época esa, ¿no?, más de los animadores, las cosas con mas cara y ojos. Con una visión más global, porque la verdad para que nos vamos a engañar, o sea, eso de la participación de los juvenes, no se que, no se cuantos, muchas veces a lo que daba lugar era a gethos, gethos igual muy grandes, pero gethos al fin y al cabo, no. Entonces el darle realmente una visión más de barrio, menos populista, menos..., pues era lo que se considero en un primer momento con el tema de, de los animadores. Y luego, pues bueno, eso a partir de ahí, yo creo que hay una escalada, del nivel de actividad, del nivel de participación en general de los juvenes en los casales, y tal.

(.....)

E: SOBRE LAS ACTIVDADES QUE SE HACEN Y QUE SE HACÍAN HAY DIFERENCIAS O NO?

P: Jo, es que eso es diferente pero creo que en todo, o sea, ya no se puede hablar solo de casals de joves, sino eso se ha de hablar ya desde, desde las entidades privadas, a los centros cívicos, que también se puede hablar mucho sobre el tema de las actividades en este tipo de centros y tal. Y claro en casales de joves pues también ha cambiado. En casales de joves ha cambiado pues eso también por el tipo de usuarios y tal. De, de hacerse actividades que igual eran cutres, o sea en su real, o sea que igual, a ver, que eran, creo yo, ideas buenas eh..., o ideas al menos divertidas, con una realización cutre por falta de recursos y por falta de, de conocimientos, pero muy vividas por los, por los participantes, eh. A hacerse actividades eh..., igualmente supongo que con ideas novedosas, pero mejor realizadas con más recursos i tal, pero que igual la no era tan importante la participacion de, de la gente o no participaba en la misma medida, aunque si seguramente consumía mucho más, que si tenían más usuarios, eh. Y ahí es donde esta un poco la historia esa, ¿no?, de que queremos que hayan más usuarios, queremos que llegue a más gente, pero luego, eso, no nos hemos de, claro en un momento, para que haya más usuarios has de hacerlo mejor, pero si lo haces mejor, no puedes permitirte un alto nivel de participacion porque sabes que la gente, no acaba de, no controla determinados temas, y eso es un poco la tesitura en la que se encuentra, solamente cualquier animador, y le viene dado, pues o por que el Ayuntamiento marque una cosa u otra, ¿no?, o la Administración que sea marque una coas u otra, ¿no?. Maque más participación o marque más asistencia, ¿no?, y más cara y ojos, ¿no?, entonces. Ahí supo, siempre ha habido un poco una lucha, creo, ¿no?. En la que el animador esta en medio, simplemente, ¿no?. Que es el de, es que haceis actividades cutres, ¿no?. Eso yo lo he oido cien mil veces, a mi y a otros compañeros, ¿no?, es que haceis actividades cutres, dice si, pero es que la gente se lo cree, que es ¡la ostia!, ¿no? Y si pero a ti nada mas te han venido trescientas personas, dice si, pero de las trescientas personas que estaban resulta que cincuenta estaban montando, claro, o sea hay, entonces no se entiende, nada, que hayan

quinientas personas pero que monten tres, nada mas, ¿no?. O que venga alguien de fuera a montarlo, no, claro.....

L'explicació del canvi que es produeix en la mentalitat sobre els Casals de Joves està relacionat amb la participació en la gestió en fons públics. En un principi, es plantejaven això. Després es produeix un canvi de plantejament on el més important sembla ser la imatge; és a dir les coses han de sortir fetes d'una manera en concret, és a dir els processos de participació en l'execució de les coses ja no són importants, cal que es doni una determinada imatge. Els processos de participació van per altres vies; és a dir, són estructures de participació establertes no per l'organització espontània d'actes. No per mostrar la pròpia cultura generada pels ciutadans. Sinó és d'una determinada qualitat ja no té sentit. Es torna a propiciar el discurs de l'especialització i la segmentació de la societat.

També apareix el discurs d'allò democràtic com el que és de tots; és a dir, no hi poden haver privatitzacions per part de grups. Però sí poden haver-hi especialistes que cobrin per realitzar un servei.

GUILLEM 12-13:

E: SI, ESTAVES PARLANT DE LA PARTICIPACIÓ AL CONSELL, BUENO, JA HO HAVIES ACABAT, MES O MENYS, NO? EXPLICA AIXÒ, FORMES DE GESTIÓ I ORGANITZACIÓ ALS CASALS. QUÈ PENSES DE LA FORMA DE GESTIONAR ELS CASALS?

G: A vera, mmm, jo és que, dintre del model de participació, jo crec que sempre, jo sempre he sigut un es, una, una de les persones que ha, que he cregut en com l'Àrea va fer tot el tema del procés de, de gestió dels casals. A vera, primer per què? Perquè, d'alguna manera, donava peu a que els mateixos, els mateixos joves que van pro..., que van crear processos de, de dinamització en aquell barri o amb aquell, amb aquell nucli de població es poguessin d'alguna manera, pues bueno, primer, primer educar o reciclar en el tema del temps lliure i que després poguessin gestionar ells mateixos els pro, els, els seus equipaments. Que después, bueno, això es va, va generar amb la creació de, de cooperatives i associacions, d'alguna manera, en la qual es gestionessin aquests casals, però vull dir que, que, que jo crec que és un model digne a seguir, perquè lo que crees és un model participatiu de la gent sense, d'alguna manera, a vera, sense un control directe, digníssim, de l'Administració.

(.....)

Evidentment que està clar que al ser un, un equipament municipal clarament, té d'haver

això, el procés aquest de, que, que es generaven de contractes de prestació de serveis amb la presentació d'unes memòries, unes memòries clares d'actuació en aquell, en aquell..., en aqu..., en aquell casal, però que després, clar, l'Administració també feia que assumís també, en segons quins aspectes ehhh... a fer aquell projecte determinat que, fins i tot, en molts casos ni es leg, ni es iege, ni es iegia, ni es iegia, diguéssim, vull dir que, que a vera, lo que, d'alguna manera es primava era fonamentalment la gestió que havia fet aquell, aquell, en aquell cas, aquell animador que estava en aquell equipament, i que ho havia fet acceptadament i que, i n'hi havia una certa contunuitat, vull dir, estava clar que, d'alguna manera, es tirava molt cap a aquest costat, ja no tant a lo que era el model de, de gestió clar que en ahh, que, que es donava en el contract, amb l'inform, en el projecte de memòria de la realització d'aquell, d'aquell espai. A vera eh, cada vegada evidentment s'ha anat desvirtuant tot aquest tema, mmm, tot això s'ha anat accentuant molt més, eh..., ha ..m, amb segons quins districtes ha hagut, fins i tot, processos poc clars en tots aquests temes, mmm, però jo, encara i així considero que és un dels millors models a nivell de participació, sobretot, eh, del, de la gestió d'un equipament d'aquestes característiques, perquè un equipament d'aquestes caracterís..., sobretot dirigit a joves eh, vull dir centres cívics són unes estructures molt, molt concretes i molt clares, però bueno que, que jo tam, tampoc dic que no, que en un moment determinat no puguin derivar-se en un procés de gestió també clara de les, dels en, en aquest cas des, d'entitats d'aquell barri que, que vulguin generar eh, a vera, jo no et parlo de uns macro centres cívics com poden ser el del casal de joves de, ai el del centre cívic de XX, o de XX, o el de etcètera, etcètera, sinó, fins i tot, tot aquests casals de barri com poden ser els de la XX o que, poc a poc, cada vegada més, han anat gestionant, fins i tot, les mateixes associacions de veïns. Pues bueno, són processos que realment són força interessants i que jo crec que l'a, que en aquest cas l'ajuntament no té de, no té de desperdiciar això.

(.....)

A vera, jo crec que es té de continuar, si, si continuen els casals de joves eh, i n'hi ha una xarxa realment, eh, continua havent una xarxa dintre de la ciutat, jo crec que tindria d'anar cap aquí, diguéssim, cap a una gestió claríssimament de les, de, jo crec que, fins i tot, de les actuals eh, entitats que ho estan portant a terme eh, sobretot les més importants, vull dir que, les altres pues deriven amb, amb lo que t'he comentant abans, que també és important, amb gent, amb gent que, d'alguna manera, està interessada en portar allò endavant i que, i que n'hi ha alguna associació de veïns que ho porta o n'hi ha algun centre concret de joves que ho ha portat a terme i han muntat una associació per fer el tema de la gestió d'aquell equipament, que realment és important, aquest model de participació. Jo és que, sempre he sigut un defensor clar d'aquest tema.

En aquest cas, el tècnic exposa que el model de gestió de casals de joves és de participació i, per tant, és bo. S'explica que permet que els joves es muntin les seves associacions i així participin. En la majoria de les altres explicacions aquest raonament no es segueix ja que es considera que el model de gestió és un tràmit administratiu, no se'l defensa.

7.3.10. CARACTERÍSTIQUES DEL NOU MODEL DE CASALS DE JOVES.

En aquest període és quan es comença a definir en alguns llocs el nou model de treball en Casals de Joves que després serà el que més es farà servir en l'altre mandat electoral. Aquest model apareix a partir dels treballs en centres cívics, és a dir casals, que estan instal·lats en aquests equipaments. El model consisteix en deixar de fer servir l'espai dels casals de joves com equipament on els joves s'hi puguin trobar, i passar a utilitzar tot l'equipament del Centre Cívic per la realització de les activitats. En certa manera és una còpia del model integral que proposà el Projecte Jove; és a dir, no cal fer política de joventut sinó que cal contemplar els joves en tots els aspectes. En aquest cas, s'afirma que no cal treballar només amb els joves que ocupen un local, sinó que es pot treballar amb aquests des de tots els aspectes i llocs en què estan. S'activa a nivell de barri i sense un espai específic.

GUILLEM 4-5-6:

A vera quan, quan jo vaig entrar en el, amb el districte de XX, ja s'estava començant a fer una espècie de mini reestructuració d'alguna manera, entre comentos, no establerta, allò a nivell central, per l'Àrea, perquè no, l'Àrea, bueno, tenia molt clar lo dels casals de joves, i jo crec que ara els continua tenint mínimament el tema clar en aquest aspecte de continuar o no, això ja és un altre. Bueno que hi té d'haver algun tipus d'equipament a nivell, per els joves, jo té que continuar sent. Pero com a mínim el que sí que es va generar i des de diferents equips de monit, animadors en aquest cas és d'alguna manera d'ampliar lo que era els programes de lo que el casal de joves feia en aquells moments pròpiament dintre de casal i algunes activitats que es feien fora sinó generar cada vegada més uns tipus d'activits que s'obríssin més a lo que era el ventall de, de dels joves de lo que és d'aquell barri en concret. A vera això ho vem estar parlant molt, molt en profunditat amb la gent que estàvem amb els equips de monitors que, bueno, no amb els equips d'animadors que estaven a XX, és una discussió que vem tindre moltíssim, sobre tot amb una associació, amb un parell d'associacions, en aquell cas, que era XX i era XX, que ara no existeix l'última. A vera aquesta dicussió quan jo vaig arribar ja hi havia un, ja s'havia iniciat a XX aquest procés diguéssim amb unes característiques determinades, amb unes activitats concretes que s'estaven realitzant, com el tema del Carnaval, etc, etc. I que després vam anar ampliant, vem anar ampliant amb temes com els temes dels centres d'ensenyament mitjà, que crèiem que era un punt de referència important, perquè allí estaven els joves del barri, i que d'aguna allí podíem generar algun tipus d'actuació que després es pogués d'alguna manera el equipament, que en aquest cas estava dintre del centre cívic, en el cas de XX, en el cas de XX estaven dintre de la XX o bé en els centres de barri de la XX o en el cas de XX estava dintre del casal de joves de XX. D'alguna manera lo que s'intentava era generar aquest procés de no tancar-nos en lo que era el casals i generar una sèrie d'activitats més de barri i que d'alguna manera la gent dels centres, dels centres d'ansenyamwent mitjà s'involucressin. A vera això ho vam conseguir amb alguns aspectes, en el cas de XX que jo crec que és el que d'alguna manera el va començar més aviat tot aquest procés pues fins i tot van haver grups del mateix, bueno, dels

mateixos grups dels centres d'ensenyament mitjà que feien activitats de les que després generaven a nivell, a nivell d'estiu al casal, diguéssim, en el tema del cine o tallers determinats, que d'alguna manera lo que s'intentava és això, aplegar que no es tanquessin en aquest cas en el seu centre d'ensenyament sinó que fessin activitats pel barri. Bueno jo, a vera, tampoc vull dir que amb això va ser una experiència, bueno va ser una experiència interessant, que ara d'alguna manera per lo que continuo, perquè ara ja no estic al districte, però això es continua fent. **Lo que sí que està claríssim és que en el cas de XX el tema dels casals de joves, com lo que són els casals de joves ja no existeix, i que lo que anat generant és aquest tipus d'activitats que d'alguna manera que es feien, pues això, dirigits als joves del barri, lo que deiem els punts, els centres de dinamització cultural, cada vegada més s'ha anat generant pues, en això en actuacions molt concretes en el camp, els centres d'ensenyament mitjà és un punt important dintre de lo que és els joves d'un barri o un districte i després totes les activitats que es generen durant tot l'any amb aspectes culturals a part de després els aspectes concrets dels temes d'estiu, o la tardor, o en aquest cas de nadal, amb temes de vacances. Però, vull dir que, cada vegada més lo que ha anat generant en el cas de XX, no sé en alguns districtes és més heterogueni, diguesim, vull dir, que hi han, en un mateix districte hi ha les dues coses, no. Però en el cas de XX cada vegada més es va anar adaptant a aquest tipus de circumstància que va anar després important a altres barris del mateix districte. O sigui primer va començar a XX després a continuació ho vem fer a XX, realment nosaltres, vaja, com a mínim l'experiència que vaig veure jo creia que com a mínim s'arribava a més gent, i amb els recursos que la, en aquest teníem com a joventut en el districte la importància d'arribar a més era realment lo important, i així lo que feiem era generar més activitats i més coses.**

JOAN 7-8:

(.....)

O sea, mmm al ser, y esto fue un poco el resultado este, el resultado de que fueron los elementos que estaban en los territorios que habían, la realidad, tenían más contactos, entonces llegó un momento que eran los que tenían mayor información, entonces esta época coincidió también con lo que era el tema ya de de de descentralización, con lo cual, había, o sea, había muchas posibilidades, o sea, se planteaba más historias de posibles futuros, o sea, había más ilusión en el proyecto, **hasta ese momento era un mogollón de gente que bueno, que intentaba montar un casal aquí, a ver si montando un casal pues conseguimos montar cualquier cosa, entonces ya se pedía más que un casal, se pedía aquello, programas juveniles, se pedían aquello, temas ocupacionales, temas lúdicos, programas de verano, se pedían historias culturales pero potentes, ya hacia, o sea, el casal ya no quería intervenir solo sobre los cuatro jóvenes, querían intervenir sobre todo el territorio, entonces eee pienso que fue una época, o sea, una época maja, lo que pasa que se aguantaba con, iba aguantada con alfileres, porque detrás de esta historia estaba el Área con un proceso de descentralización,.....**

En certa manera el canvi de planteig està relacionat amb que els Casals de Joves deixen de voler intervenir sobre els grups i passen a fer-ho en tot el barri. Per tant, els casals de joves deixen de treballar el tema des dels grups de joves per passar a fer intervencions globalitzades. Aquest punt és important ja que l'argument que es donarà per explicar que els casals de joves han fracassat es que no hi ha grups de joves que reivindicuin que no els tanquin; quan de fet el procés que no hi haguessin grups de joves dintre dels casals ja havia començat feia uns quants anys.

7.3.11. CARACTERÍSTIQUES DEL PERÍODE.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 10-11-12:

D: El que passa que jo per exemple em faig una pregunta i en tot cas us la faig també a vosaltres no sé si em toca fer preguntes

E: CLAR QUÉ SI

D: Si definirieu els casals on heu estat, clar per mi això és molt complicat perquè he participat en molts, **però com a centre cultural o com a centre assistencial, no hay término medio**

R: Eso depende como, desde la persona como lo llevase

D: No, pero el tuyo

E: EL TUYO, EL TUYO

R: ¿El mío?

E: EL TUYO, ES UNA PREGUNTA

R: Hombre, **más por el segundo, había tres temas a nivel asistencial pero porque haber, tal como estaban estructurado de distrito, servicios sociales y todo y a veces uno tenía que hacer un poco pues de contención con la gente y de ir a los otros sitios ¿no?** pero en mi caso yo creo que más se ha notado más el tema de la descentralización y el empleo de la gente con responsabilidades.

D: Yo creo que en general, es pot definir millor els casals, **lo que han sigut com a centres assistencials, hi han excepcions de centres com a entitat cultural diguem-ne, però si, jo tampoc acabo de saber perquè igual és més condició teva no?** però pels tipus de locals, per tot plegat, s'han dirigit a una població que ha significat que a mig termini els animadors i tot lo que es feia acabés **sen** molt més desde xerrades de sexualitat perquè no s'emprenyin les cries de 14 anys fins aaaa no sé que de drogodependències perquè aquí tenim un liu de la ostia, o el fanal el de la XX.

E: SI EL FANAL, EL FANAL

D: Que quan feien una redada la policia s'anava directament on estaven tots i coses dels animadors. **A mi em sembla que la definició per mi de la majoria és que han sigut centres assistencials, qué vol dir això? qué la joventut d'aquesta ciutat tota està o o això, les dones es prenyen amb 15 anys o els tius, no si no que la població amb aquestes problemàtiques resoltes, se'n va al cine yo qué sé, feia altres coses no!**

R: Es que, **también ten en cuenta que por ejemplo, con los espacios que han habido pues la gente que te va allí es la gente que tiene menos recursos, está claro, porque bueno, estas un poco bastante limitado no!** y supongo que la gente que debía tener unos recursos bueno pues si quiere acceder a un taller de cómic hecho con la ???? pues se irá a un sitio en condiciones no?

D: A l'Institut Català de Fotografia fan un curs de fotografia que val 30 mil peles per cada un, que sempre les pots recollir tu! no sé i com a centre de trobada en deuen haver-hi de naturals no? bars, instituts, les facultats, no sé

A: Clar, **per exemple al XX va tenir un caràcter assistencial bastant important obviament, perquè van sortir iniciatives autoocupacionals, van sortir, es va anar de casos de nivell d'organització i a nivell de tractament de drogodependència es van treballar i lo que és curiós, i això lliga també amb lu que havies preguntat abans de com es veia des de la comunitat, el casal va tenir una imatge super pèsima no?** fins que es va començar a treballar el tema de la creació de la comissió de festes, en que la animadora en aquell moment que era la XX va treballar molt seriosament, va començar a canviar la imatge, recordo que al principi tot era allò. **qué fa el casal? Si, lo de rock. No hi havia res més no? clar van començar els diables, va començar una setmana de cinema super guapa amb una cosa molt treballada i molt com, jo penso que és precisament una de les experiències que podem dir sociocultural més clàssiques no? allò, amb un grup de gent es pot treballar tot no? des de la selecció de les pel·lícules, els decorats, va ser història, un grup de gent va treballar amb les seves mans no? i va exposar a la comunitat no? o sigui, no era allò de consum de dir, bueno, jo agafo i me pongo tantas películas, no?, va ser un decorat, va ser la gent, va ser la participació, va ser tot no? des de que va començar això va canviar molt però no va acabar de canviar molt a la inversa fins que va haver l'entrada de gent que va venir del món de l'esplai sobre tot i de la parròquia, en quant la gent va entrar**

tot no? des de que va començar això va canviar molt però no va acabar de canviar molt a la inversa fins que va haver l'entrada de gent que va venir del món de l'esplai sobre tot i de la parròquia, en quant la gent va entrar

En aquest període s'està debatin el tema de l'assistència versus la cultura, en aquest cas la cultura vindria com a objectiu de l'Àrea de Joventut. El dilema és el mateix, no hi ha cultura si hi ha deficiències en la població. És a dir, per cultura s'entén una determinada manera de fer les coses. Es parla de cultura com tenir un cert tipus de coneixements, o com tenir una certa manera d'entendre el món; és a dir, cultura es comprén com el tipus de vida de certa classe social. En el període anterior no es plantejava aquest dilema; es donava per suposat que tots els joves tenien potencialitats i creativitat independentment d'on vinguessin. En aquest període s'intodueix la distinció entre la qualitat representada per la cultura i allò "cutre" entès per la part assistencial. També valoritzant per sobre de tot el tema de la qualitat i així fent que les expressions artístiques només es puguin donar des dels especialistes. Produint així la no valoració de la cultura com a fenomen espontani i provocant que cada cop tingui menys sentit la participació de la gent en les activitats culturals. Passant a ser aquestes patrimoni d'uns quants que poden decidir i fer amb elles el que vulguin. Decidint sobre què és i que no és cultura.

En l'experiència que es va realitzar en el casal explicada anteriorment, es parla d'organitzar una experiència d'animació sòcio-cultural clàssica i es defineix no com a consum cultural sinó com a participativa. Intentant demostrar que es poden fer activitats culturals des de barris deprimits.

Amb el planteig del dilema cultura/assistència s'està dient que si hi ha

mancances no pot existir la cultura; per tant, cal primer normalitzar la població perquè després pugui tenir cultura.

GRUP DE DISCUSSIÓ 83-87 15-16-17-18-19:

D: És igual, qué és un casal de joves?

A: Jo o sigui,

E: DESPRÉS CONTESTES TU EH?

A: Jo defineixo el casal de joves com un centre de serveis per joves no? i com un centre de recursos i serveis per a joves

D: Serveis que l'administració ha d'oferir als seus ciutadans, en aquest cas joves

A: Si, i que tu en tot cas gestiones i li ofereixes en funció

D: Hauria de ser un funcionari públic, però pel que sigui el sistema de gestió que ha hagut és una sessió a altres entitats

A: si, però això és independent

D: És una qüestió administrativa diguéssim

A: és un projecte que hem presentat i que l'Ajuntament ha aprovat, en tot cas aquest projecte ha d'estar evidentment en concordància, en coherència amb la política juvenil de l'Ajuntament de Barcelona no? en tot cas seria la renovació del projecte jove i totes les piques el que parlen és de coses molt bàsiques i molt elementals que tots sabem no? aleshores la concreció d'aquest projecte és a partir del coneixement del territori en el nostre cas, perquè jo quan vaig entrar estava substituint a una persona que se n'anava i clar rebia una informació no? però aleshores també hi ha un treball d'observació del territori no? almenys per part meua m'interessava de dir bueno, vaig a treballar en un barri que no conec de res no? i bueno qué passa, llavors començar a conèixer històries no? a fet treball, jo recordo molt migs dies de em quedo a dinar i vaig a patejar-me el barri no? i observava i a veure que passa i a qui i allà i tal, i vaig veure

E: LA DEFINICIÓ ÉS: ÉS UN CENTRE DE SERVEIS NO?

A: Per mi és un centre de serveis de recursos no?

E: COM EL DEFINIRIES TU?

D: El qué, qué ha de ser? o qué ha de tenir en compte?

E: QUÉ HA DE SER?

D: No sé si han d'existir, crec que no han de existir vaja

A: Jo crec que sí

D: A mi em sembla que han d'haver serveis públics per a la població, piscines, camps d'esports, sales on es pugui fer teatre i qué, aviam, probablement si que hi han unes condicions específiques, unes problemàtiques molt concretes de la joventut però no tantes com molt sovint els que hem treballat en això hem volgut fer veure per tenir un treball, és a dir que un jove es pot divertir en el mateix lloc que es diverteix una persona de 40 anys, o pot nadar, i el fet és que naden i probablement hi ha molta més demanda de joves, ni a molta més de piscines per exemple que de casals de joves, o piscines o altre tipus de

E: I EN AQUELL MOMENT QUÉ HAGUÉSSIS DIT?

D: Espera't, això, i després un altre rotlló és que hi hagin grups naturals però que a mi em sembla que l'error és pretendre que mai puguin ser universals, no ho poden ser, els grups són grups ????? i per tant en un altre grup es caracteritzen perquè es diferencien sigui violentament, sigui pacíficament, però soc un grup perquè aquells són diferents a mi, a les hores, pot ser que existeixin grups naturals que necessiten sempre un local, llavors ja no sé si la societat en que estem és prou rica com perquè l'Ajuntament pogui repartir locals i això ja seria una altra discussió eh! però si algú es pot fer és deixar un local i ale! venga! jo crec que la professionalització de tot això, lo que fa és un dirigisme bastant considerable, és la meua opinió, que ja sé que no deus compartir o que no deus, en aquest moment jo crec que era un sistema de, un mecanisme d'integració d'un sector determinat de població juvenil i intentar normalitzar-ho, per això preguntava, perquè clarament eren centres assistencials

E: JA O SIGUI, EN AQUELL MOMENT CREIES QUE ERA AIXÒ, COM UNA MANERA D'INTEGRAR A LA POBLACIÓ, UNA SOCIALITZACIÓ, AQUEST SERIA L'OBJECTIU